

ภาพสะท้อนชาวยุโรปร่วมเพศในนวนิยายไทยในสามรอบทศวรรษ

(พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2543) :

การศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของนักเขียนหญิง

งานวิจัย

ของ

นายสมเกียรติ คู่ทวีกุล

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มีนาคม 2545

895.913
ส232ก

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย จากฝ่ายวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี 2539

895.913
ค ๒3๒ ก

**ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยในสามรอบทศวรรษ
(พ.ศ 2513 – พ.ศ. 2543) : การศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของนักเขียนหญิง**

25 ต.ค. 2545

งานวิจัย
ของ
นายสมเกียรติ คู่ทวีกุล
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มีนาคม 2545

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย จากฝ่ายวิจัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี 2539

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยในสามรอบทศวรรษ (พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2543) : การศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของนักเขียนหญิง มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัดและทางออกของนักเขียนในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ โดยศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนดังกล่าวในนวนิยายของนักเขียนหญิงช่วง พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2543 จำนวนยี่สิบสี่เรื่อง กับภาพสะท้อนประเภทเดียวกันในนวนิยายของ นักเขียนชายจำนวนแปดเรื่อง และข้อมูลทางวิชาการเรื่องรักร่วมเพศชาย ผลการศึกษาพบว่า แม้นักเขียนหญิงจะมีศักยภาพในการสะท้อนภาพก็ตาม แต่ในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัด ซึ่งเป็นเหตุให้ตนต้องแสวงหาทางออกในการสะท้อนภาพ ศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของผู้เขียน คือปัจจัยสำคัญอันส่งผลให้ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศเป็นภาพที่ซ้ำซาก ขาดความหลากหลาย มีลักษณะเข้าแบบผิวเผิน เลื่อนราง พร่ำมัว ปราศจากสีสัน บรรยากาศของลีลาชีวิตลีลานั้น และคลาดเคลื่อนกับความเป็นจริง ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงมีคุณค่าน้อยในด้านการเลียนแบบชีวิตมนุษย์ และไม่สามารถทำให้ผู้อ่านรู้จักชีวิตแง่มุมนี้ได้อย่างถ่องแท้ งานวิจัย นี้เป็นเพียงกรณีศึกษากรณีหนึ่งของการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเขียนกับงานประพันธ์ ซึ่งยังสามารถศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนชีวิตมนุษย์ภาพอื่น ๆ ของนักเขียนต่างเพศได้อีก อนึ่งงานวิจัยนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศสภาพกับวรรณกรรม ซึ่งควรนำไปสู่การศึกษาอิทธิพลของเพศสภาพของนักเขียนที่มีต่อการสร้างสรรค์งานประพันธ์ รวมทั้งอิทธิพลของเพศสภาพของผู้อ่านที่มีต่อการเสพงานประพันธ์ด้วย

Abstract

The study entitled “the Images of Male Homosexuals in Thai Novels during Three Decades (1970 – 2000) : a Study of Potential, Limitations and Outlets of Female Novelists” was aimed at studying the authors’ potential, limitations and outlets when introducing male homosexuals’ images in their works by comparing twenty-four novels from 1970 to 2000 by female novelists with eight novels in the same period by male novelists, In addition to academic data concerning gays. The results of the study showed that although the female novelists had the potential to portray male homosexuals, they did have some limitations which eventually made it mandatory for them to search for outlets. Therefore, potential, limitations and outlets were main factors that causes the images of male homosexuals to be reduplicated, stereotyped, blurred, inaccurate and to lack color and vivacity. The female novelists’ homosexual images shown in their literary works possessed little value in terms of reality and were not convincing. This research project was only a case study about the relationship between the genders of authors and their works. Other images of life reflected by a different gender were suggested as research topics. In addition, the project was a starting-points for a study of the relationship between genders and literary works. A further recommendation was to study either the influence of the author’s gender on his/her works as a creator or that of the reader as a receiver.

แต่

อาจารย์ศิริินนา	บุญยสงวน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุษณา	กาญจนทัต
รองศาสตราจารย์ยุพร	แสงทักษิณ

มิตรรุ่นพี่ผู้ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจความหมายอันแท้จริงของ “มนุษย์”

ประกาศคุณูปการ

เมื่อผู้วิจัยเสนอโครงการวิจัยแก่ฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น งานวิจัยเรื่องนี้ใช้ชื่อว่า “ชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทย : ข้อจำกัดทางเพศของนักเขียนหญิง” ครั้นลงมือศึกษาค้นคว้ากลับพบว่า ความมุ่งหมายของการวิจัยที่กำหนดไว้แต่เดิมยังไม่ลุ่มลึกเท่าที่ควร จึงได้ปรับความมุ่งหมายใหม่ พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่องานวิจัยให้สอดคล้องกันดังที่เห็น นอกจากนี้ยังได้ขยายขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าไปจนถึงนวนิยายสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศที่ดีพิมพ์เผยแพร่ใน พ.ศ. 2543 เพื่อให้งานวิจัยทันสมัย รวมทั้งเป็นการชดเชยความล่าช้าของการศึกษาค้นคว้าซึ่งไม่ควรให้อภัย

งานวิจัยนี้สำเร็จด้วยไมตรีจิตของบุคคลหลายฝ่าย คุณพินิจ หุตะจินดา นักเขียนบทละครโทรทัศน์ กรุณาให้ยืมต้นฉบับนวนิยายที่หายากอย่างไม่หวงแหน คุณสมศักดิ์ มงคลมหาชัย ส. เทพรำเพย ส่งนวนิยายเรื่อง “เส้นทางที่ว่างเปล่า” ของ “ภาดา” มาให้ อาจารย์ศิริรินา บุญยสงวน แห่งภาควิชาภาษาตะวันตก กรุณาแก้ไขบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้ นิสิิตปริญญาโท ศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัย และศึกษาวรรณคดีวิจารณ์ เผ้าคอยอ่านงานวิจัยด้วยใจจดจ่อ ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้มีคุณูปการทั้งที่เอื้อและไม่ได้เอื้อนามข้างต้น ด้วยการมอบงานวิจัยเป็นบรรณาการ โดยหวังว่าผลงานชิ้นนี้จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาค้นคว่านวนิยายไทยให้รู้ตื้นเขินเดียวกับงานวิจัยเรื่องอื่น ๆ ในศาสตร์แขนงนี้

สมเกียรติ คูทวีกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
1. ภูมิหลัง	1
2. ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
3. ความสำคัญของการวิจัย	2
4. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	3
5. ขอบจำกัดของการวิจัย	4
6. วิธีดำเนินการวิจัย	4
7. นิยามศัพท์เฉพาะ	4
8. สมมุติฐานในการวิจัย	5
2 ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายของนักเขียนหญิง	
1. ตัวละครเอก	6
1.1 วิภาต	6
1.2 นพี้ สนธยา	8
1.3 รัมย์ ระวีเรข	9
1.4 ชนันทวัช สิริวัฒน์	10
1.5 ศีฆะ	11
1.6 สิทธา กุลทีป	13
1.7 อรรจน์ เอื้อสวัสดิ์	14
2. ตัวละครรอง	16
2.1 จิตรี้	16
2.2 ปุตุตรา เรืองรัมย์	17
2.3 จิราศรี	18
2.4 โดมินิค	19
2.5 ดาว รสคันธา	19
2.6 ไพที	21
2.7 พิชณเณศร์	22
2.8 ยาใจ	23
2.9 บงการ	23
2.10 ชิงชัน	24
2.11 อนวัช	25

2.12	ลวงศ์	25
2.13	ถวัลย์ศักดิ์	26
2.14	ไตรรงค์	26
3.	ตัวละครประกอบ	27
3.1	ดร.ทิมพร	27
3.2	ศุภนิจ	28
3.3	วาทิตต์	28
3	ศักยภาพและข้อจำกัดของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ	
1.	การสะท้อนภาพบุคลิกภาพ	30
2.	การสะท้อนภาพพฤติกรรม	35
3.	การสะท้อนภาพความรู้สึกทางเพศ	48
4.	การสะท้อนภาพเพศสัมพันธ์	54
5.	การสะท้อนภาพภาษาพูดเฉพาะกลุ่ม	71
6.	การสะท้อนภาพชีวิตสังคม	75
4	ทางออกของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ	
1.	การตีแผ่ชีวิตด้านอื่นของชายรักร่วมเพศ ซึ่งมีใช้ลีลาชีวิตเฉพาะกลุ่ม	91
2.	การกำหนดบทบาทชายรักร่วมเพศให้เป็นเพียงตัวละครรองหรือตัวละครประกอบ	93
3.	การใช้พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นกลการประพันธ์	95
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย	
1.	สรุปผลการวิจัย	103
2.	อภิปรายผลการวิจัย	103
3.	ข้อเสนอแนะการวิจัย	104
	บรรณานุกรม	106
	ประวัติย่อผู้วิจัย	108

1. ภูมิหลัง

วรรณคดีคือศิลปกรรมที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นด้วยสื่อภาษา วิธีแบบประเพณีวิธีหนึ่งในการพิจารณาและประเมินค่าวรรณคดีในฐานะที่เป็นผลงานศิลปะคือ การพิจารณาวรรณคดีแง่การสะท้อนชีวิตมนุษย์ตามทฤษฎีการเลียนแบบ อันเป็นทฤษฎีพื้นฐานทฤษฎีหนึ่งในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ซึ่งมองวรรณคดีว่า (เอ็ม เอช เอ็มมัส (2529) อธิบายศัพท์วรรณคดี A Glossary of Literary Terms ของสุก เกตุโรจน์ แปล หน้า 68) เป็นการเลียนแบบ หรือการสะท้อนหรือการแทนโลกและชีวิตมนุษย์ วรรณคดีจะมีคุณค่าสูง เมื่อกวีหรือนักประพันธ์สามารถเลียนแบบชีวิตมนุษย์แง่มุมต่าง ๆ ได้ใกล้เคียงหรือตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เกณฑ์ที่ใช้ประเมินค่าวรรณคดีตามทฤษฎีนี้คือ เกณฑ์แห่งความจริง การพิจารณาวรรณคดีแง่การเลียนแบบชีวิตมนุษย์มีความเป็นสากล สามารถนำมาใช้พิจารณาวรรณคดีของทุกชาติทุกยุคสมัย และแทบทุกประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสั้นและนวนิยาย อันเป็นวรรณคดีเรื่องเล่าในปัจจุบัน ที่มุ่งสะท้อนและวิพากษ์วิจารณ์ชีวิตมนุษย์ สังคม และโลกอันสับสนอลหม่าน

นักเขียนนวนิยายไทยร่วมสมัยสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์แง่มุมต่าง ๆ ในสังคมไว้อย่างหลากหลาย อันเป็นพัฒนาการก้าวสำคัญก้าวหนึ่งของวรรณกรรมไทยร่วมสมัย ภาพชีวิตมนุษย์ภาพหนึ่งที่นักเขียนสะท้อนไว้คือชายรักร่วมเพศ ซึ่งหมายถึงผู้ชายที่มีจิตใจรักใคร่ชอบพอเพศเดียวกัน การที่นักเขียนเช่นเดียวกับศิลปินแขนงอื่น ๆ รวมทั้งนักวิชาการสาขาที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญกับชีวิตมนุษย์แง่มุมนี้ คงต้องการให้คนทั่วไปรู้จักและเข้าใจวิถีชีวิต รวมทั้งให้ตระหนักถึงบทบาททางสังคมของคนกลุ่มนี้ อันเป็นชนกลุ่มน้อยของสังคม ซึ่งนับวันจะมีพลังเข้มแข็งขึ้น

รักร่วมเพศชายเป็นชีวิตมนุษย์ที่เร้นลับ ซับซ้อน ซึ่งคนทั่วไปไม่เข้าใจ เพราะไม่สามารถอธิบายด้วยแนวคิดแบบรักต่างเพศระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง อันเป็นพฤติกรรมทางเพศพฤติกรรมหลักของมนุษย์ส่วนใหญ่ แม้ผู้ชายรักต่างเพศซึ่งเป็นเพศที่ใกล้เคียงกับชายรักร่วมเพศมากที่สุด ก็เชื่อว่าจจะรู้จักและเข้าใจชีวิตมนุษย์แง่มุมน้อยอย่างลึกซึ้ง ยิ่งผู้หญิงซึ่งเป็นเพศตรงข้ามด้วยแล้ว ก็ยิ่งยากที่จะรู้จักและเข้าใจชีวิตมนุษย์แง่มุมดังกล่าว ไม่มีผู้ใดรู้จักและเข้าใจชีวิตมนุษย์แง่มุมนี้อย่างดีเท่ากับตัวชายรักร่วมเพศเอง (Cory. 1963 : X)

มีข้อสังเกตประการหนึ่งในวงการประพันธ์นวนิยายไทยร่วมสมัย นั่นคือ นักเขียนที่สะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศตั้งแต่ต้น คือ ใน พ.ศ. 2513 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2543) อันเป็นช่วงเวลายาวนานถึงสามทศวรรษ เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย นักวิชาการด้านนวนิยายไทยและผู้วิจัยเกี่ยวกับนวนิยายชายรักร่วมเพศ ก็ได้กล่าวถึงผลงานของนักเขียนชายแต่อย่างใดทั้ง ๆ ที่ในช่วงเวลาที่แต่งตำราหรือศึกษาค้นคว้านั้น มีผลงานของนักเขียนชายตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว (ดู ตรีศิลป์ บุญขจร "นวนิยายไทยในรอบทศวรรษ : ข้อสังเกตบางประการ" สถาบัน

ไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2525, อริน พินิจวรารักษ์ "การใช้รกร่วมเพศ ในนวนิยายไทย พ.ศ. 2516 – พ.ศ. 2525" จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2527 และ นิตยา เข้มเพชร "วิเคราะห์สาเหตุการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศชายของตัวละครเอกในนวนิยายไทย ตามหลักการทางจิตวิทยา" มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. 2535) เท่าที่เป็นมานักเขียนนวนิยาย ชายที่ประพันธ์นวนิยายแนวนี้นแทบทั้งสิ้นจะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ อันเป็นวัตถุดิบในการ ประพันธ์นวนิยาย ซึ่งนักเขียนหญิงไม่อาจมีได้ ดังนั้นนักเขียนชายจึงน่าจะสะท้อนภาพชาย รกร่วมเพศได้ใกล้เคียงหรือตรงกับความเป็นจริงมากกว่านักเขียนหญิง จะเห็นได้ว่านวนิยายชาย รกร่วมเพศของนักเขียนชายซึ่งน่าจะมีบทบาทสำคัญต่อวงการประพันธ์และวงการศึกษานวนิยาย ไทยมากกว่านวนิยายของนักเขียนหญิงถูกเพิกเฉยละเลยตลอดมา

การที่นักเขียนหญิงซึ่งตามธรรมชาติไม่อาจมีประสบการณ์ด้านรกร่วมเพศชายโดยตรง แต่ กลับพยายามสะท้อนและตีแผ่ชีวิตคนกลุ่มนี้ไว้ในนวนิยาย ซึ่งดูเหมือนจะเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน และนักวิชาการด้านนวนิยายไทยโดยดุษณี ปรากฏการณ์ทางวรรณกรรมซึ่งสวนทางกับความ เป็นจริงเช่นนี้ ทำลายต่อการศึกษาค้นคว้าอย่างยิ่ง เพื่อให้ได้คำตอบที่ชัดเจนว่านักเขียนหญิง สามารถสะท้อนชีวิตชายรกร่วมเพศได้แท้จริงหรือ

ด้วยเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า นักเขียนหญิงมีศักยภาพในการสะท้อน ภาพชีวิตชายรกร่วมเพศมากน้อยเพียงใด และมีข้อจำกัดหรือไม่ หากมี นักเขียนหญิงแสวงหา ทางออกในลักษณะใด และทั้งสามสิ่งนี้คือ ศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกในการสะท้อนภาพ ส่งผลกระทบต่อภาพสะท้อนหรือไม่ อย่างไร ท้ายที่สุด ภาพสะท้อนชายรกร่วมเพศของ นักเขียนหญิงมีคุณค่าด้านการเลียนแบบชีวิตมนุษย์มากน้อยเพียงใด โดยสามารถทำให้ผู้อ่าน รู้จักชีวิตมนุษย์แง่มุมนี้ได้อย่างถ่องแท้หรือไม่ อย่างไร

2. ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และ ทางออกของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพ ชายรกร่วมเพศในนวนิยายไทยร่วมสมัย ช่วง พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2543

3. ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยทำให้ผู้ศึกษานวนิยายเข้าถึงตัวงานได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในด้านความสัมพันธ์ ระหว่างเพศของนักเขียนกับการสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ว่า เพศของนักเขียนเป็นทั้งปัจจัยและ อุปสรรคในการสะท้อนภาพ โดยธรรมชาติ นักเขียนแต่ละเพศย่อมมีขีดจำกัดในตัวเอง ที่สกัด กันมิให้สะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ได้ทุกแง่มุม ตามที่ตนปรารถนา รวมทั้งทำให้ผู้ศึกษานวนิยาย มีแนวทางที่รัดกุมแม่นยำและเที่ยงตรงยิ่งขึ้น ในการประเมินค่านวนิยายแง่การเลียนแบบชีวิต มนุษย์ ซึ่งมีเพศของผู้เขียนเป็นตัวกำหนด

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังทำให้นักเขียนนวนิยายตระหนักถึงความสามารถและขีดจำกัดของตนในการสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ โดยควรมุ่งสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ซึ่งตนรู้จักและเข้าใจดีพอเท่านั้น ไม่ควรสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ที่ตนรู้จักเพียงผิวเผิน ถ้านักเขียนปฏิบัติได้เช่นนี้ก็เท่ากับเป็นการพัฒนาคุณภาพของงานประพันธ์โดยปริยาย กล่าวคือ ภาพชีวิตมนุษย์ที่ถูกต้องตามความเป็นจริงในนวนิยายจะมีจำนวนเพิ่มขึ้น ในขณะที่ภาพชีวิตมนุษย์ซึ่งคลาดเคลื่อนกับความเป็นจริงก็จะลดลง นวนิยายในฐานะที่เป็นผลงานศิลปะก็จะมีคุณค่าด้านการเลียนแบบชีวิตมนุษย์มากขึ้น ทั้งยังทำให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจชีวิตมนุษย์แง่มุมที่ผู้เขียนสะท้อนภาพไว้อย่างถ่องแท้

4. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยร่วมสมัย ซึ่งนักเขียนหญิงประพันธ์ขึ้นในช่วง พ.ศ. 2513 อันเป็นปีแรกที่นักเขียนหญิงประพันธ์นวนิยายแนวนี้ ถึง พ.ศ. 2543 อันเป็นปีที่ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้า รวมเป็นเวลาสามสิบเอ็ดปีหรือสามรอบทศวรรษ จำนวนยี่สิบสี่เรื่องดังรายชื่อต่อไปนี้ (เรียงลำดับตามปีที่ตีพิมพ์ครั้งแรก)

1. มนุษย์ ของ สุภาวดี เทวกุล (พ.ศ. 2513)
2. บัลลังก์ไยบัว ของ กฤษณา อโศกสิน (พ.ศ. 2516)
3. ลูกรัก ของ สุวรรณี (พ.ศ. 2516)
4. สร้อยสวาท ของ สุวรรณี (พ.ศ. 2517)
5. เครื่องแบบสีขาว ของ ลดาวัลย์ (พ.ศ. 2519)
6. ประตูปิดตาย ของ กฤษณา อโศกสิน (พ.ศ. 2519)
7. เพลงพรหม ของ ว. วินิจฉัยกุล (พ.ศ. 2522)
8. มายา ของ สุวรรณี สุคนธา (พ.ศ. 2522)
9. ไม้แปลกป่า ของ สุภาวดี เทวกุล (พ.ศ. 2523)
10. หัวใจที่ต้องไขลาน ของ สุภาวดี เทวกุล (พ.ศ. 2523)
11. น้ำตาลไหม้ ของ ชอลัดดา (พ.ศ. 2524)
12. พิมพ์ลาป ของ โบตัน (พ.ศ. 2529)
13. คนกลางเมือง ของ ศรีฟ้า ลดาวัลย์ (พ.ศ. 2530)
14. ทะเลหวาน ของ วรางค์ (พ.ศ. 2531)
15. ไบไม้ที่ปลิดปลิว ของ ทมยันตี (พ.ศ. 2531)
16. แก้วอีทอง ของ สีฟ้า (พ.ศ. 2532)
17. รูปทอง ของ กฤษณา อโศกสิน (พ.ศ. 2532)
18. เทพบุตรประเภทสอง ของ รวิน เวโรจน์ (พ.ศ. 2536)
19. ผันสีรุ่ง ของ สุวรรณี สุคนธา (พ.ศ. 2540)

20. รักไร้อันดับ ของ กันยมาส (พ.ศ. 2540)
21. เกสรหน้ายแมลง ของ ชูวงศ์ ฉายะจินดา (พ.ศ. 2542)
22. ผกาทันต์บ้านเช่า ของ กันยมาส (พ.ศ. 2543)
23. หัวใจไร้สังกัด ของ กันยมาส (พ.ศ. 2543)
24. เสียงเพรียกจากซีกชีวิต ของ วิสวรรณีย์ นาค (พ.ศ. 2543)

5. ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากนวนิยายไทยร่วมสมัยมีปริมาณมาก จึงไม่อาจยืนยันได้ว่า ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครอบคลุมนวนิยายของนักเขียนหญิงที่สะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศทุกเรื่อง ในช่วง พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2543 อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยมีน้ำหนักเพียงพอที่จะนำไปสู่การสรุปผล ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้นำนวนิยายแนวชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงเรื่องเด่น ๆ มาศึกษาทุกเรื่อง ถึงแม้ว่าอาจมีนวนิยายแนวนี้บางเรื่องซึ่งไม่โดดเด่นนักหลงเหลืออยู่อีก ก็จะไม่มีผลกระทบต่อโครงสร้างของงานวิจัยแต่อย่างใด

6. วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงเปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยร่วมสมัยของนักเขียนหญิง ช่วง พ.ศ. 2513 พ.ศ. 2543 จำนวนยี่สิบสี่เรื่อง กับภาพสะท้อนประเภทเดียวกันในนวนิยายของนักเขียนชายจำนวนแปดเรื่อง ได้แก่ (เรียงลำดับตามปีที่ตีพิมพ์ครั้งแรก)

1. ที่นี้ไม่มีสวรรค์ ของ อาทิตย์ สุรทิน (พ.ศ. 2522)
2. ทางสายที่สาม ของ กิรติ ชนา (พ.ศ. 2525)
3. วิมานเมฆ ของ อาทิตย์ สุรทิน (พ.ศ. 2528)
4. ผู้หญิงยังอาย ของ ณรงค์ จันทรเรือง (พ.ศ. 2538)
5. ซากดอกไม้ ของ วีรวัฒน์ กนกนุเคราะห์ (พ.ศ. 2540)
6. นกแปลกฟ้า ของ มธุริน อาร์ม สมิทธิ์ (พ.ศ. 2543)
7. เส้นทางที่ว่างเปล่า ของ ภาดา (พ.ศ. 2543)
8. อิสระและอนินทา ของ กิจจา บุรานนท์ (ไม่ปรากฏปีที่ตีพิมพ์)

รวมทั้งเปรียบเทียบกับข้อมูลทางวิชาการเรื่องชายรักร่วมเพศจากเอกสาร และตำรา ทั้งที่เรียบเรียงด้วยภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เนื่องจากคำภาษาอังกฤษ sexual orientation ซึ่งหมายถึงทิศทางหรือความโน้มเอียงด้านความรักและกามารมณ์ที่บุคคลมีต่อสมาชิกเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม ยังไม่มีศัพท์บัญญัติภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอใช้ “พฤติกรรมทางเพศ” พलग ๆ ก่อนตามหลัก

วิชาเพศศึกษา พฤติกรรมทางเพศของมนุษย์จำแนกออกเป็นสามชนิดคือ 1. รักต่างเพศ ซึ่งหมายถึงความโน้มเอียงทางเพศที่บุคคลมีต่อสมาชิกเพศตรงข้าม ตรงกับคำภาษาอังกฤษ Heterosexual 2. รักร่วมเพศ ซึ่งหมายถึงความโน้มเอียงทางเพศที่บุคคลมีต่อสมาชิกเพศเดียวกัน ตรงกับคำภาษาอังกฤษ Homo sexual และ 3. รักสองเพศ ซึ่งหมายถึง ความโน้มเอียงทางเพศที่บุคคลมีต่อสมาชิกทั้งเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน ตรงกับคำภาษาอังกฤษ Bisexual

2. คำ "เกย์" ซึ่งเป็นคำทับศัพท์จากภาษาอังกฤษว่า "gay" กับคำ "ชายรักร่วมเพศ" ผู้วิจัยจะใช้อย่างเดียวกัน ในข้อความบางแห่งซึ่งรูปประโยคไม่เอื้อให้ใช้คำหลัง จะใช้คำแรกแทน

3. คำ "กะเทย" ผู้วิจัยจะใช้อย่างเดียวกันในความหมายของชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพของผู้หญิง ซึ่งแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน มิได้ใช้ตามความหมายของศัพท์ทางชีววิทยา อันหมายถึง มนุษย์ที่มีอวัยวะเพศทั้งของเพศชายและเพศหญิงอยู่ในคนเดียวกัน

4. คำ "คู่ขา" ผู้วิจัยจะใช้อย่างเดียวกันในความหมายของผู้ชายที่ชายรักร่วมเพศมีเพศสัมพันธ์ด้วย ชั่วคราว ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษ sexual partner มิได้ใช้ตามความหมายที่พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้คำนิยามไว้

8. สมมุติฐานในการวิจัย

1. เนื่องจากพฤติกรรมรักร่วมเพศชายเป็นลึกลับชีวิตที่มีลักษณะเฉพาะตัวซึ่งแตกต่างกับพฤติกรรมรักต่างเพศโดยสิ้นเชิง นักเขียนหญิงผู้ซึ่งไม่อาจมีประสบการณ์ชีวิตด้านนี้ แม้จะมีศักยภาพในการสะท้อนภาพก็ตาม แต่ในขณะเดียวกันก็น่าจะมีข้อจำกัดด้วย

2. ข้อจำกัดของนักเขียนหญิงน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ตนต้องแสวงหาทางออกด้วยวิธีการต่าง ๆ ในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ

3. ศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกในการสะท้อนภาพ น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญ อันทำให้ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงมีใช้ภาพจำลองชีวิตที่แท้จริง

บทที่ 2

ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายของนักเขียนหญิง

เนื่องจากภาพสะท้อนชีวิตมนุษย์ในนวนิยายอีกนัยหนึ่งก็คือตัวละครนั่นเอง ดังนั้น การศึกษาสิ่งนี้กับการศึกษาตัวละครจึงเป็นเรื่องเดียวกัน นวนิยายของนักเขียนหญิงที่สะท้อน ภาพชายรักร่วมเพศมีจำนวนยี่สิบสี่เรื่อง หลายเรื่องมีตัวละครชายรักร่วมเพศมากกว่าหนึ่งตัว ทว่าตัวละครเหล่านั้นมิได้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน บางตัวมีบทบาทมาก บางตัวมีบทบาทน้อย ความเหลื่อมล้ำเช่นนี้ทำให้ไม่อาจนำตัวละครทั้งหมดมาศึกษาพร้อมกันอย่างมีเอกภาพได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะตัวที่มีบทบาทสำคัญที่สุด หรือมีรายละเอียดมากที่สุดในเรื่อง ซึ่งมีอยู่ เรื่องละหนึ่งตัว รวมทั้งสิ้นยี่สิบสี่ตัว อย่างไรก็ตาม เพื่อความสมบูรณ์ของการศึกษาค้นคว้าในบท ต่อ ๆ ไป บางหัวข้อจำเป็นต้องกล่าวพาดพิงถึงตัวละครอื่น ๆ ด้วย นอกเหนือจากตัวละครที่ กล่าวไว้ในบทนี้ ตัวละครที่ยี่สิบสี่ตัวจำแนกตามบทบาทได้สามประเภทคือ ตัวละครเอกเจ็ดตัว ตัวละครรองสิบสี่ตัว และตัวละครประกอบสามตัว ในการศึกษาตัวละคร จะพิจารณาลักษณะ สำคัญสามประการคือ ประวัติ บุคลิกภาพ และ ความเป็นรักร่วมเพศ

1. ตัวละครเอก

ตัวละครเอกมีเจ็ดตัว ได้แก่ 1. วิภาต ในเรื่อง "ลูกรัก" 2. นพี สนธยา ในเรื่อง "ประตูที่ปิดตาย" 3. รัมย์ ระวีเรข ในเรื่อง "หัวใจที่ต้องไขลาน" 4. ชนันธวัช สิริวัฒน์ ในเรื่อง "ใบไม้ที่ปลิดปลิว" 5. ทิฆะ ในเรื่อง "รูปทอง" 6. สิทธา กุลทีป ในเรื่อง "เทพบุตร ประเภทสอง" และ 7. อรรจน์ เอื้อสวัสดิ์ ในเรื่อง "แก้วทอง"

1.1 วิภาต

1.1.1 ประวัติ

วิภาตอายุยี่สิบสี่ปี เป็นลูกคนเดียวของวิภาวดี เศรษฐินีหม้าย พ่อเป็นนักการทูต ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกและเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่ต่างประเทศตั้ง แต่วิภาตยังไม่เกิด วิภาตเพิ่งสำเร็จการศึกษาปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยม จากมหาวิทยาลัยในประเทศ แม่ตั้งใจจะส่งวิภาตไปศึกษาต่อชั้นปริญญาโทที่ต่างประเทศ แต่เขา อยากทำงานก่อน อย่างไรก็ตาม วิภาตก็ยังไม่ทำงานจนกระทั่งเพื่อนสนิทชื่อป้อมซึ่งเรียนจบ จากอังกฤษเปิดบริษัทรับเหมาก่อสร้าง วิภาตไปทำงานกับเขาอยู่ระยะหนึ่ง ต่อจากนั้นก็ไปศึกษา ต่อที่สหรัฐอเมริกาตามความประสงค์ของแม่

1.1.2 บุคลิกภาพ

วิภาตมีรูปร่างสูง หน้าตาสวยเหมือนผู้หญิง ไว้ผมยาว แต่งกายทันสมัย ประณีต พิถีพิถัน ชอบนั่งกางเกงขั้นในรูปทรงแปลกตา สีสันสดใส วิภาตกลัวความร่วงโรย ของร่างกาย ดูแลรักษาสุขภาพอย่างเคร่งครัด บริหารร่างกายสม่ำเสมอ ไม่นอนดึก ควบคุม

น้ำหนักตัวอย่างดี ไม่กินอาหารที่มีไขมัน ใช้เครื่องสำอางของผู้หญิงรักษาขนคิ้วและใบหน้า มีความรู้กว้างขวางเรื่องแฟชั่นและน้ำหอม สุภาพเรียบร้อย ละเอียดถี่ถ้วน ช่างสังเกต เจ้าระเบียบ อ่อนแอ อารมณ์อ่อนไหว ใจน้อย ปากจัด ชอบค่อนข้างคนอื่นและอิจฉาผู้หญิง

1.1.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ตอนตั้งครรภ์แม่อยากได้ลูกสาว ส่วนพ่อต้องการลูกชาย ตอนที่วิภาตยังเล็ก แม่มักจับเขาแต่งตัวเป็นเด็กผู้หญิง แม่เลี้ยงดูวิภาตอย่างประคบประหงมและคอยบงการทุกอย่างในชีวิตของเขา วิภาตถูกแม่ส่งไปอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาปีที่แปด เขามีเพื่อนสนิทคนหนึ่งเป็นกะเทย ชื่อป้อม ซึ่งเป็นลูกชายนักการเมืองผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง เมื่อครั้งเป็นนักเรียนประจำ ยามเหงาวิภาตกับป้อมจะชวนกันเล่นแต่งตัวเป็นผู้หญิง ตอนรุ่นหนุ่ม วิภาตเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนชายด้วยกัน

วิภาตมีเพื่อนรุ่นพี่ที่เรียนจบมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกัน ชื่อ โกเมศ ซึ่งรูปหล่อ ผิวขาว หน้าตาคล้ายดาราดาราภาพยนตร์ญี่ปุ่น แม่เรียนจบแล้ววิภาตก็ยังคบหาโกเมศซึ่งรับราชการเป็นสถานีอยู่ในส่วนราชการแห่งหนึ่ง วิภาตรักโกเมศอย่างผู้หญิงรักผู้ชาย เวลาขัดใจกับแม่ เขามักจะไปนอนค้างกับโกเมศที่บ้านสวนฝั่งธนบุรีเป็นประจำ โกเมศรู้ว่าวิภาตมีบุคลิกภาพคล้ายผู้หญิง และหลงใหลคลั่งไคล้ตน แต่เขาถือว่าวิภาตเป็นเพียงเพื่อนสนิทรุ่นน้องเท่านั้น

เมื่อโกเมศรู้จักและสนิทสนมกับสุทธิมาลี เลขานุการบดีของพิธีสารเจ้าของบริษัท รับเหมาก่อสร้างซึ่งพยายามติดสินบนโกเมศให้ละลุ่มอล่วยในการพิจารณาแบบก่อสร้างสถานที่ราชการ วิภาตหึงสุทธิมาลี คอยสอดส่องความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่อย่างใกล้ชิด วิภาตเสียใจเมื่อรู้ว่าฤดีหญิงสาวชาวสวนเพื่อนบ้านโกเมศตั้งครรภ์ เพราะได้เสียกับโกเมศ วิภาตหึงฤดีจึงพูดจาทำร้ายจิตใจเธออย่างรุนแรง ทำให้ฤดีโกรธแค้น ลอบยิงวิภาตแล้วฆ่าตัวตายตาม วิภาตไปหาโกเมศที่ทำงานบ่อยครั้ง จนรู้จักกับอำพันหัวหน้าของโกเมศ ซึ่งเป็นชายวัยกลางคน รูปร่างสูง ผึ่งผาย หน้าตาดี วิภาตพึงพอใจบุคลิกของเขา แต่ภายหลังเมื่ออำพันไม่มีความสัมพันธ์ฉันคู่สาวกับแม่ วิภาตกลับโกรธและเกลียดชังเขา

ครั้นป้อมเพื่อนสนิทกลับจากอังกฤษ วิภาตก็ไปมาหาสู่กับเขาและพากันไปเที่ยวสถาน เริงรมย์ของเกย์ แต่วิภาตไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับใคร เพราะรักโกเมศเพียงคนเดียว วิภาตแต่งหน้าจัดขึ้น และแสดงความเป็นผู้หญิงออกมามากขึ้น คืบหน้าวิภาตมีเพศสัมพันธ์กับโกเมศที่บ้านสวนตามที่ไปปรารถนามานาน ขณะโกเมศซึ่งกลับจากงานเลี้ยงสังสรรค์กับเพื่อน ๆ ที่มหาวิทยาลัยอยู่ในสภาพมึนเมา

วิภาตไปอาศัยอยู่บ้านโกเมศระยะหนึ่ง และปรนนิบัติเอาอกเอาใจเขาราวกับตนเป็นภรรยา วิภาตสารภาพรักกับโกเมศ ยอมรับว่าตนเป็นกะเทย อยากผ่าตัดแปลงเพศ อยากตั้งครรภ์และมีลูก วิภาตยินยอมให้โกเมศแต่งงาน แต่อ้อนวอนเขามีให้ทอดทิ้งตน โกเมศขอร้องวิภาตให้เลิกลุ่มหลงเขา และแต่งงานเสีย วิภาตชอกช้ำใจเมื่อพบเห็นโกเมศไปดูภาพยนตร์กับแก้วโกเมนหญิงคนรัก ระหว่างทางขณะนั่งรถยนต์ของโกเมศกลับบ้าน วิภาตน้อยใจ จึงกระโดด

ลงจากรถยนต์ ซึ่งกำลังแล่นด้วยความเร็วสูง วิวาตได้รับบาดเจ็บ สมองกระทบกระเทือนต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล

เมื่อรู้ข่าวการแต่งงานของโกเมศกับแก้วโกเมน วิวาตเสียใจมากจึงหาทางออกด้วยการไปทำงานกับป้อมที่สำนักงานรับเหมาก่อสร้างเปิดใหม่ ตอนกลับไปชนของที่บ้านสวน วิวาตพบโกเมศ วิวาตแสดงกิริยาหึงหวงและพุดจาประชดประชัน โกเมศจึงวอนวิวาตให้ตัดใจจากตน วิวาตพยายามหักห้ามใจไม่คิดถึงโกเมศ และทำจิตใจให้เข้มแข็ง หน้าอกที่วิวาตฉีดฮอร์โมนกระตุ้นเริ่มขยายตัวเหมือนหน้าอกผู้หญิง เมื่อป้อมเพื่อนสนิทแต่งงานเพราะถูกพ่อบังคับ วิวาตเหงาและว้าเหว่ จึงตัดสินใจไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกาตามความต้องการของแม่ด้วยความขมขื่น

1.2 นพี สนธยา

นพี สนธยามีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

1.2.1 ประวัติ

นพี สนธยา อายุย่างสามสิบห้าปี เป็นลูกคนเดียวของพจณีย์ สนธยา เศรษฐินี นพีมีน้องสาวสามคนคือ สวิกา วลัยยา และอโนมา พ่อเสียชีวิตด้วยโรคร้ายตอนที่แม่มีอายุสามสิบเก้าปี และนพีเริ่มเป็นหนุ่ม นพีสำเร็จการศึกษาจากสหรัฐอเมริกา รับราชการตำแหน่งหัวหน้ากองของส่วนราชการแห่งหนึ่ง นพีแต่งงานกับจิลลา ลูกสาววัยยี่สิบปีของจรงและพิศवासได้หนึ่งเดือน เรือนหอของคนที่ทั้งสองต่อเติมจากบ้านเก่า ปลูกอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านแม่ และวัลยาน้องสาวคนกลางซึ่งแต่งงานแล้ว

1.2.2 บุคลิกภาพ

นพี เป็นชายหนุ่มรูปร่างสง่างาม หน้าตาหล่อเหลา แต่งกายทันสมัย ประณีต พิถีพิถัน สะอาดหมดจด เฉลียวฉลาด ฉลาดเฉลียว เรียนหนังสือเก่ง สุขภาพเรียบร้อย ละเอียดลออถี่ถ้วน มีความจำแม่นยำ แม้แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อารมณ์อ่อนไหว มีความรับผิดชอบสูง มีรสนิยมในการเลือกซื้อข้าวของ และมีฝีมือในการตกแต่งบ้าน

1.2.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

นพีถูกแม่ส่งไปอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่เล็ก เพราะไม่ต้องการให้เขาเลียนแบบนิสัยของพ่อซึ่งรักสนุกและเจ้าชู้ ทั้งไม่อยากให้เขาอยู่ใกล้ชิดตนและน้องสาวมากเกินไป โดยเกรงว่านพีจะติดนิสัยผู้หญิง ในวัยเด็กนพีหน้าตาสะสวย น่ารัก ผู้ที่พบเห็นอยากกอดจูบ เมื่อเริ่มเป็นหนุ่ม นพีแอบมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนชายด้วยกัน เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับของโรงเรียนตามประสาวัยรุ่นที่กำลังศึกษาคะนอง

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยม นพีไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกา เขารู้จักและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับกระบิลช่างตัดผม ซึ่งมีท่าทางอ่อนแอ และกระดุกกระดิงคล้ายผู้หญิง เมื่อสำเร็จการศึกษากลับเมืองไทย เขาก็ยังคบหากระบิลอยู่เช่นเดิม พฤติกรรมของนพีทำให้คนรู้จักเล้าลือกันว่าเขาเป็นเกย์ นพีพากระบิลไปหลบนอนที่บ้านเป็นประจำ ขณะเดียวกัน เขาก็หลบนอนกับผู้หญิงเป็นครั้งคราวด้วย

นพีแต่งงานกับจิลลาเพื่อตบตาคนรอบข้าง ทั้ง ๆ ที่มีภรรยาแล้วเขาก็ยังคงคบหากับบิลเลียนเช่นเดิม ในวันหยุดสุดสัปดาห์ นพีจะไปหลับนอนกับเพื่อนชายที่บ้านของเขา ซึ่งปลูกแยกเป็นสัดส่วนอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านใหญ่ของแม่ หลังจากนั้นก็พากันไปเที่ยวบาร์เกย์ ภรรยาเริ่มสงสัยและรู้ระแคะระคายเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศของเขา สืบเนื่องจากสาเหตุหลายประการคือ การขาดความกระตือรือร้นที่จะมีเพศสัมพันธ์ช่วงสองเดือนแรกของการใช้ชีวิตคู่ การสร้างห้องนอนพิเศษอีกห้องติดกับห้องนอนใหญ่ และความสัมพันธ์ที่ผิดปกติกับบิลเลียนชายคนสนิท

ในที่สุดนพีก็สารภาพกับภรรยาว่าตนมีพฤติกรรมรักสองเพศหรือ “ไบเซ็กชวล” นพีหลับนอนกับภรรยาเพียงสี่ครั้ง พอภรรยาตั้งคร่ำครวญว่าทำไมจะมีเพศสัมพันธ์กับเธออีกต่อไป โดยอ้างว่าการร่วมเพศอาจทำให้ทารกในครรภ์ได้รับอันตราย เมื่อภรรยามีความต้องการทางเพศเขาก็กลับตอบสนองเธอด้วยวิธีอื่นแทนการร่วมเพศกันตามปกติ บางครั้งภรรยาต้องเป็นฝ่ายกระตุ้นอารมณ์เพศของเขา ซึ่งทำให้เธอผิดหวังและอึดอัดมากขึ้น ภรรยาพยายามอ้อนวอนนพีให้ไปพบจิตแพทย์แต่เขาปฏิเสธ ต่อมานพีมีคู่ขาอีกคนหนึ่งชื่อแลน ซึ่งเป็นพาร์ตเนอร์ในบาร์เกย์ ภรรยาสนับสนุนให้เขาคบหากับแลน เพื่อจะได้ยุติความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับบิลเลียน ผู้ซึ่งนับวันจะก้าวร้าวหยาบคายยิ่งขึ้น และคอยติดตามหึ่งหวงนพีอยู่ทุกฝีก้าว

นพีเลิกติดต่อกับบิลเลียน ขณะภรรยากำลังพักฟื้นหลังคลอด เขามีคู่ขาคนใหม่ชื่อตีก ซึ่งเป็นพาร์ตเนอร์ในบาร์เกย์เช่นกัน ภรรยาพยายามทำใจยอมรับสภาพรักร่วมเพศของเขา เพราะต้องการประคับประคองชีวิตคู่ให้ตลอดรอดฝั่ง เธอไม่ต้องการให้เขายุ่งเกี่ยวกับพาร์ตเนอร์ตามบาร์เพราะไม่ปลอดภัย จึงแนะนำให้เขาคบหาเด็กหนุ่มซึ่งเป็นเกย์และมีพื้นฐานทางครอบครัวที่มั่นคง ภรรยายินยอมให้เขาพาเด็กหนุ่มมานอนค้างที่บ้าน นพีเลิกติดต่อกับพวกพาร์ตเนอร์ หันไปคบหาเด็กหนุ่ม ๆ ที่เป็นเกย์ ซึ่งมีพื้นฐานทางครอบครัวที่ดีสามคนคือ ชำรงรัฐ อรัญ และชโลธร

1.3 รัมย์ ระวีเรข

รัมย์ ระวีเรข มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

1.3.1 ประวัติ

รัมย์ ระวีเรข เรียนจบด้านศิลปจากต่างประเทศ เป็นนักออกแบบตกแต่งบ้าน และนักสร้างภาพยนตร์โฆษณาของบริษัทระวี ซึ่งเป็นบริษัทออกแบบชั้นนำ รัมย์มีหุ้นอยู่ในบริษัทด้วย เขามีฐานะดี ขับรถยนต์ยุโรปและใช้ข้าวของยี่ห้อต่างประเทศซึ่งมีราคาแพง

1.3.2 บุคลิกภาพ

รัมย์ มีรูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาดำสนิท มีแววกรุ่นคิดเคร่งครัดและเลื่อนลอย อยู่เป็นนิจ มีบุคลิกสะอาดตา ท่าทางสง่า นุ่มนวล เกร่งขี้ม และสุภาพ มีความคิดสร้างสรรค์ล้ำลึก อารมณ์อ่อนไหว ละเอียดถี่ถ้วน รอบคอบ ใฝ่ดี สำร่าย แต่งกายประณีต พิถีพิถัน ใช้เครื่องสำอางของผู้ชาย บางครั้งพูดคำหยาบ ใช้คำด่าแบบผู้หญิงและมักแสดงความไม่พอใจด้วยการ

ก่อน ชอบพูดจาอ่อนช้อยผู้อื่น รักดนตรีเป็นชีวิตจิตใจ ร้องเพลงเก่ง มีอารมณ์ต่อผลงานศิลปะอย่างดื่มด่ำลึกซึ้ง ขยันขันแข็งและเอาการเอางาน

1.3.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ตอนที่รัยย์ศึกษาอยู่ ณ ต่างประเทศ ความจำเป็นในการหาเงินเป็นค่าใช้จ่าย บีบบังคับเข้าให้ขายตัวแก่ผู้หญิงและผู้ชายด้วยกัน นับแต่นั้นรัยย์ก็มีพฤติกรรมทางเพศแบบ รักสองเพศ เขาพอใจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนทั้งสองเพศ เพื่อแสวงหารสชาติทางเพศซึ่งแปลกใหม่ ครั้นกลับเมืองไทย เขายุ่งเกี่ยวกับพัชราวรรณนางเอกภาพยนตร์ชื่อดัง และสามีของเธอ เป็นเหตุให้พัชราวรรณต้องหย่าร้างกับสามี ต่อมาเขามีความสัมพันธ์ทางเพศกับกำแหงช่างภาพประจำบริษัท เพื่อนร่วมงานทุกคนต่างลวงรู้ถึงพฤติกรรมทางเพศของรัยย์เป็นอย่างดี รัยย์หลงรักชฎานางเอกภาพยนตร์หน้าใหม่ที่เขานับขึ้นมากับมือ แต่เขาไม่ต้องการแต่งงานกับเธอ เพราะไม่อยากให้เธอผิดหวังในตัวเขา ซึ่งเป็นคนเบื่อง่าย และไม่ปรารถนาให้เธอแปดเปื้อนกับความโลมมด้นโลกีย์ของเขา

1.4 ชนันชวช สิริวัฒน์

ชนันชวช สิริวัฒน์ มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

1.4.1 ประวัติ

ชนันชวช สิริวัฒน์ เป็นลูกคนเดียวของชนชวช สิริวัฒน์ เศรษฐีเจ้าสำราญ พ่อแม่แยกทางกัน แม่พาชนันชวชไปอยู่ต่างจังหวัด โดยให้เขาลาออกจากโรงเรียนมาเรียนวิชาศิลปะกับครูพิเศษชาวต่างชาติ ชนันชวชอยากเป็นผู้หญิง แม่จึงพาเขาไปปรึกษานายแพทย์เบญจรงค์ จิตแพทย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ประจำโรงพยาบาลเอกชนระดับแนวหน้าของไทย เพื่อผ่าตัดแปลงเพศ แม่พาชนันชวชไปเที่ยวต่างประเทศ ประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตก ชนันชวชรอดชีวิตเพียงคนเดียว แต่ญาติ ๆ เข้าใจกันว่าเขาเสียชีวิตพร้อมแม่และผู้โดยสารคนอื่น ๆ ชนันชวชกลับไปรับการรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลเดิม โดยไม่มีผู้ใดรู้เห็น เขาได้รับการผ่าตัดจากคณะแพทย์หลายครั้ง

เมื่อการผ่าตัดเสร็จสิ้น ชนันชวชกลายเป็นหญิงสาวสวย เป็นผู้ขายแปลงเพศคนแรกของประเทศ ชนันชวชหลบหนีจากโรงพยาบาลก่อนวันครบกำหนดออก ไปอาศัยอยู่บ้านจิตแพทย์เบญจรงค์ โดยประกอบอาชีพเป็นช่างแต่งหน้าใช้ชื่อนิรา นิราประสบความสำเร็จด้านการงานอย่างรวดเร็ว เป็นช่างแต่งหน้าชั้นนำ ต่อมานิราลาออกไปทำงานเดินแบบเพียงอย่างเดียว ในเวลาไม่นาน เธอก็ได้เป็นนางแบบระดับชาติ นิราหวังจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกับชัชรวิร์ผู้เป็นอาที่เธอหลงรัก ตั้งแต่ตอนที่ยังไม่แปลงเพศ แต่ผิดหวังเธอจึงฆ่าตัวตาย

1.4.2 บุคลิกภาพ

ชนันชวชมีรูปร่างสูง บอบบาง ผอมหยักศก ใบหน้ากลม ดวงตาเรียวสวย ขนตาหนาเป็นแพ จมูกค่อนข้างใหญ่ ปากกว้าง มีโครงสร้างร่างกายสมส่วน เมื่อผ่าตัดแปลงเพศตามกรรมวิธีของศัลยกรรมตกแต่งแล้ว ก็มีเรือนร่างบอบบาง งามระหง ผิวเรียบและเต่งตึง รูปร่างเรียวงามกว่าเดิม แก้มโหนก จมูกเล็กลง โด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางและแคบเข้า เสียงแหบ

ไว้ผมทรงบ๊อบตัดสั้น ชนันทวิชมีจิตใจเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง อารมณ์รุนแรงและเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เชื้อมั่นในตัวเองสูง มีความสามารถด้านประณีตศิลป์ รักการอ่านหนังสือ ละเอียดลออ รอบคอบและมีรสนิยมในการเลือกซื้อข้าวของเครื่องใช้

1.4.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ชนันทวิชเกิดในครอบครัวที่ไม่ราบรื่น พ่อเป็นคนเจ้าสำราญ ไม่รับผิดชอบ ภรรยาและลูก แม่พุ่มพักและดูแลชนันทวิชแต่เพียงผู้เดียว ชนันทวิชจึงเกลียดพ่อที่มักมากในกามารมณ์และขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว แม่อยากได้ลูกสาว ครั้นไม่สมหวัง จึงเลี้ยงดูชนันทวิชอย่างเด็กผู้หญิง ทำให้ชนันทวิชมีจิตใจเปราะบาง แม่ห่วงใยเขามาก ชัชวีร์ผู้เป็นอา ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลืหลานชาย โดยดูแลเอาใจใส่ชนันทวิชแทนพี่ชายทำให้รังรองภรรยาไม่พอใจ ชนันทวิชหลงรักอา ซึ่งเป็นชายชาติตรีและสุภาพบุรุษ เขาอยากให้พ่อมีบุคลิกเหมือนอา ในเมื่อพ่อเป็นอย่างอาไม่ได้ ชนันทวิชจึงรักผู้ชายซึ่งมีบุคลิกอย่างที่เขาปรารถนาจะให้พ่อเป็นญาติ ๑ แม้ตัวอาเอง ไม่เข้าใจความรู้สึกของชนันทวิช จึงพากันลงความเห็นว่ชนันทวิชเป็นเด็กที่มีจิตใจผิดปกติ ชนันทวิชถูกญาติ ๑ เย้ยหยันและสบประมาทตลอดมา มีแม่เท่านั้นที่เข้าใจความรู้สึกของเขา ทำให้ชนันทวิชร้าวรานใจและขมขื่น ทั้งคิดหาทางแก้แค้นคนเหล่านั้นด้วยการผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิง โดยมีแม่เป็นที่ปรึกษา และคอยให้กำลังใจอยู่เคียงข้าง

เมื่อการทำศัลยกรรมตกแต่ง ซึ่งใช้เวลานานพอควรเสร็จสิ้น ชนันทวิชกลายเป็นหญิงสาวสวย เธอพยายามลบอดีตที่ขมขื่นให้หมดสิ้น และเริ่มต้นชีวิตใหม่ในนาม “นิรา” โดยไปอาศัยอยู่กับจิตแพทย์เบญจางค์ หนึ่งในคณะศัลยแพทย์ที่ทำศัลยกรรมตกแต่งให้เธอ นิรามีอาชีพเป็นช่างแต่งหน้า เธอพบกับชัชวีร์ผู้เป็นอาอย่างบังเอิญโดยที่เขาจำเธอไม่ได้ ชัชวีร์หลงใหลรูปโฉมของนิราอย่างหัวปักหัวปำ นิราพยายามวางแผนช่วงชิงชัชวีร์มาจากอาสะใภ้ โดยยื่นข้อต่อรองให้เขาหย่ากับภรรยา มาแต่งงานกับเธอ นิราช่วยชัชวีร์ตกแต่งคอนโดมีเนียมเพื่อใช้ชีวิตร่วมกัน เธอออกไปพบชัชวีร์ที่นั่นหลายครั้ง อย่างไรก็ตามเธอทอดกายให้เขาเซย์สมแต่ภายนอกเท่านั้น ทำให้ชัชวีร์หลงใหลคลั่งไคล้ตัวเธอยิ่งขึ้น และคิดที่จะแยกทางกับภรรยาทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอไม่มีความผิดอันใด

ในที่สุดนิราย้ายออกจากบ้านจิตแพทย์เบญจางค์ไปอยู่กับชัชวีร์ที่คอนโดมีเนียม คั่นแรกของการใช้ชีวิตคู่ ชัชวีร์รู้ความจริงจากภรรยาซึ่งซื้อความลับราคาแพงลิบล็วมาจากเจ้าหน้าที่หญิงของโรงพยาบาลเอกชนที่ทำศัลยกรรมตกแต่งให้ชนันทวิช ชัชวีร์มาที่คอนโดมีเนียมขณะที่นิรารอคอยเขาด้วยใจจดจ่อกระวนกระวาย เขาบอกให้นิรากลับไป นิราผิดหวังอย่างรุนแรง ไม่อาจยอมรับความจริงที่ขมขื่นปวดร้าวอย่างแสนสาหัสได้ จึงกินยานอนหลับซึ่งพกติดตัวตลอดเวลาฆ่าตัวตาย

1.5 ชีวะ

ชีวะมีประวัติ บุคลิกภาพ และ ความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

1.5.1 ประวัติ

ชีวะอายุยี่สิบปีเศษ มีชื่อเล่นว่า “เสื่อ” เป็นลูกคนเล็กของอำพัน แม่บ้านใหญ่

ของบริษัทแห่งหนึ่งวัยห้าสิบสองปี จีจะมีพี่ชายชื่อรัสสะซึ่งมีชื่อเล่นว่า “หมู” พ่อแม่แยกทางกัน จีอยู่อยู่กับแม่ ส่วนรัสสะอยู่กับพ่อ จีจะเรียนจบมหาวิทยาลัยในประเทศ ทำงานบริษัทเอกชน ยังเป็นโสด บ้านของเขาเป็นเรือนไม้สักโบราณ หลังจากทรงปั้นหย่า ปลูกอยู่ในเนื้อที่กว้างขวางบริเวณเดียวกับบ้านยายและบ้านป้า ต่อมาจีจะออกจากบ้านไปอยู่พาร์ตเมนต์กับเรียวข้าวหญิงคนรักโดยยังไม่แต่งงานกัน เพื่อทดลองใช้ชีวิตคู่สักระยะหนึ่ง

1.5.2 บุคลิกภาพ

จีจะเป็นชายหนุ่มรูปงาม หน้าตาสวยคล้ายผู้หญิง ดวงหน้ารูปไข่ หน้าผากกว้าง ริมฝีปากหยักบาง แก้มสีชมพูเรื่อ ๆ นัยน์ตาดำลึกใส คิ้วหนาดกดำ ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา เปล่งปลั่ง ขาวอมชมพู อารมณ์อ่อนไหว ละเมียดละไม โกรธง่าย ใจน้อย ช่างแกล้ง และขี้อวด อ่อนแอ ละเอียดยลลอ เจ้าระเบียบ รอบคอบ รักสวยรักงาม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จีจะเรียนหนังสือเก่ง มีฝีมือในการจัดดอกไม้ ทำอาหาร เย็บผ้า ตกแต่งบ้าน มีความสามารถในการเลือกซื้ออาหารและข้าวของต่าง ๆ แต่งกายประณีต พิถีพิถัน ใช้น้ำหอม มีรสนิยมในการเลือกเสื้อผ้า และเครื่องประดับของผู้หญิง

1.5.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

พ่อหย่ากับแม่ตอนที่จียังเล็ก โดยพ่อพาร์สสะลูกคนโตไปอยู่ต่างจังหวัดกับภรรยาคนใหม่ แม่เป็นคนเลี้ยงดูจีอย่างใกล้ชิด จีจะเจริญเติบโตขึ้นในหมู่ผู้หญิงอันประกอบด้วยยาย ป้า และแม่ แม้กระนั้นจีก็จะรักพ่อและอยากอยู่ใกล้ชิดพ่อ เขาโหยหาความรักจากพ่ออยู่ตลอดเวลา จีจะเขียนจดหมายถึงพ่อ และ จดจำข้อความในจดหมายที่เขียนติดต่อกับพ่อได้อย่างแม่นยำแทบทุกตัวอักษร

ตอนเริ่มเป็นหนุ่ม จีจะเคยรักผู้หญิงและมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เมื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัย จีจะมีเพื่อนชายสนิทชื่อลาก ซึ่งเป็นคนต่างจังหวัด ร่างกายบึกบึน จมูกใหญ่ ผิวคล้ำ จีจะคบหากับลากและมีเพศสัมพันธ์กัน ลากไปนอนค้างที่บ้านจีเป็นประจำ โดยที่แม่ไม่รู้และระคาย และคิดว่าคนทั้งสองคบหากันในฐานะเพื่อนชายธรรมดา เวลาเกิดอารมณ์เพศ จีจะรู้สึกกระวนกระวายและกระสับกระส่าย ต้องเก็บกดความปรารถนาอันรุนแรง บางครั้งก็ระบายอารมณ์ที่คั่งค้างด้วยการดูหนังสือภาพผู้ชายเปลือยกายในอริยาบถต่าง ๆ

จีจะทำตัวห่างเหินจากลากหลังจากรู้จักเรียวข้าวซึ่งเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ร่าเริง ปราดเปรี้ยว รักความเป็นอิสระและเชื่อมั่นในตัวเอง จีจะคิดจะแต่งงานกับเรียวข้าวหลังจากคบหากันประมาณหกเดือน เมื่อรัสสะพี่ชายซึ่งจากบ้านไปนานถึงสิบสี่ปี กลับมาอยู่บ้านเพราะพ่อเสียชีวิต จีจะรู้จักชาญสอนเจ้านายของพี่ชาย ชาญสอนอายุสามสิบห้าปี รูปร่างสูงโปร่ง ผิวสองสี ทำทางสุภาพ นุ่มนวล จีจะประทับใจบุคลิกของชาญสอน เขารู้สึกเบื่อหน่ายรสชาติทางเพศอันร้อนแรง ที่ได้รับการปรนเปรอจากลาก จีจะพยายามหาโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับชาญสอน ทำให้ลากโกรธแค้นเรียวข้าวและชาญสอน กล่าวหาคนทั้งสองว่าแย่งตัวจีไปจากตน ถึงกับแสดงกิริยาอาฆาตมาดร้าย

รัสสะกับเรียวข้าวซึ่งล่วงรู้ถึงความรู้สึกของจี๊วะที่มีต่อชาญสอน สงสารจี๊วะ จึงร่วมมือกันช่วยเหลือเขา โดยเรียวข้าวยอมเสียตัวให้ชายคนรักเพื่อให้เขาได้มีประสบการณ์ ทางเพศกับผู้หญิง แทนที่จะหมกมุ่นฝึกไฝอยู่กับเพศเดียวกันดังที่เป็นอยู่ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศของจี๊วะก่อนสายเกินแก้ เรียวข้าวเสียตัวให้จี๊วะสองครั้ง ครั้งแรกในโมเตล ที่กรุงเทพฯ หลังกลับจากเต็นท์บาร์ อีกครั้งหนึ่งที่โรงแรมในจังหวัดอุบลราชธานี ขณะไปทัศนากับครอบครัวของจี๊วะ และครอบครัวเพื่อนสนิทของแม่จี๊วะ จี๊วะสามารถมีเพศสัมพันธ์กับเรียวข้าวได้ แม้ว่าเธอจะใช้เวลาานกว่าปกติในการกระตุ้นอารมณ์รักต่างเพศของ จี๊วะให้กลับคืนมาได้ชั่วคราวช่วยมาก็ตาม

หลังกลับจากทัศนจร จี๊วะยังตัดใจจากชาญสอนไม่ขาด พยายามหาโอกาสไปพบหน้าเขา รัสสะต้องคอยเตือนสติและห้ามปรามอยู่ตลอดเวลา ทำให้จี๊วะเหงาหงอย เชื่องซึม และต่อสู้กับสภาพจิตใจอันว่าเหวของตนเองอย่างรุนแรง ในเวลาเดียวกันจี๊วะก็สงสารแม่ ไม่ต้องการให้แม่ผิดหวังในตัวเขา เมื่อชาญสอนแต่งงานกับหญิงคนรัก จี๊วะจึงตัดสินใจทดลองใช้ชีวิตคู่ร่วมกับเรียวข้าว โดยออกจากบ้านไปเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่ด้วยกัน แต่ยังไม่แต่งงาน จี๊วะบอกแม่ว่าตนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่อาการยังไม่รุนแรง พอมีทางจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ แม่เสียใจมาก แต่ก็ต้องทำใจยอมรับสภาพของเขา

ขณะทดลองอยู่กินกับเรียวข้าว แม้จี๊วะจะสามารถหลับนอนกับเธอได้ แต่บางครั้งก็ยังแสดงอาการเหงาหงอย โหยหาความต้องการทางเพศแบบเดิม เรียวข้าวจึงต้องคอยดูแล ปรออบประเล้าประโลม ช่วยเหลือให้กำลังใจอยู่อย่างใกล้ชิด ระหว่างนั้นลามพยายามติดต่อมาอีก ยิ่งทำให้จิตใจจี๊วะหวนไหว หวนคิดถึงรสชาติทางเพศที่เคยมีกับเขา แต่ก็ยับยั้งความปรารถนาเอาไว้ได้ ลามตามไปรับเรียวข้าวถึงที่ทำงาน จนจี๊วะต้องขอความช่วยเหลือจากเรียวข้าวมาแยกตัวเขาไป ทำให้ลามโกรธแค้นคนทั้งสองมาก จี๊วะยังสามารถมีเพศสัมพันธ์กับเรียวข้าวได้ แม้ใจหนึ่งยังห่วงหาอาลัยอาวรณ์เพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศอยู่ อย่างไรก็ตามคนใกล้ชิดซึ่งได้แก่หญิงคนรัก แม่ และพี่ชาย ต่างก็หวังว่าในอนาคตอันใกล้ จี๊วะจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้อย่างแน่นอน

1.6 สิทธา กุลทีป

สิทธา กุลทีป มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

1.6.1 ประวัติ

สิทธา กุลทีป อายุสามสิบเจ็ดปี พ่อแม่เสียชีวิตแล้ว เขาเรียนจบปริญญาตรีภายในประเทศ และปริญญาโทจากต่างประเทศ สิทธาเป็นเจ้าของและบรรณาธิการสำนักพิมพ์ กุลทีป ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์ระดับแนวหน้า เขาประสบความสำเร็จด้านธุรกิจ มีฐานะเป็นปึกแผ่นมั่นคง บ้านของสิทธาเป็นบ้านเก่าที่ได้รับการซ่อมแซมบูรณะอย่างดี มีเนื้อที่กว้างขวาง ตั้งอยู่ในย่านเศรษฐกิจ สิทธาอยู่คนเดียว โดยมีจรรยาวั้ยหกสิบปีเป็นคนดูแลบ้านและคอยปรนนิบัติรับใช้

1.6.2 บุคลิกภาพ

สิทธาเป็นคนสูง หน้าตาสวยผิวดำกับผู้ชายทั่วไป ทำทางภูมิฐาน มีเสน่ห์ สุกภาพ เรียบร้อย มั่นใจในตัวเอง ละเอียดยรอบคอบ ชอบสันโดษ รักสงบ รอบรู้ มีความสามารถสูง รักบ้าน รักการอ่านหนังสือ ไม่ชอบออกงานสังคม

1.6.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

สิทธารู้ตัวว่าตนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศตอนเริ่มเป็นหนุ่ม เขาจึงไปปรึกษาปัญหา กับแพทย์ประจำครอบครัว แพทย์เห็นว่าไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดผิดปกติอันใด เพียงแต่รสนิยมทางเพศของสิทธาแตกต่างกับผู้ชายทั่วไปเท่านั้น สิทธายอมรับความจริงว่าตนเป็นเกย์ เขาเคยหลับนอนกับผู้หญิงแต่ไม่ประทับใจ จึงเลิกยุ่งเกี่ยวหันไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน เฉพาะคนใกล้ชิดเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ เนื่องจากสิทธาเป็นคนมีอัธยาศัยดี จึงไม่มีใครก้าวท้าวเรื่องชีวิตส่วนตัวของเขา สิทธามีเพื่อนหญิงที่สนิทกันมากคนหนึ่งชื่ออรณี เธอเป็นคนสวย แต่งงานกับ เทวัญ ผู้ช่วยผู้จัดการบริษัทโฆษณา ซึ่งเกลียดชังพวกรักร่วมเพศอย่างรุนแรงโดยไร้เหตุผล

สิทธาเคยพาเด็กหนุ่มสองคนมาอยู่ด้วยที่บ้าน แต่ทุกคนตีจากเมื่อพบที่พักรัฟใหม่ซึ่งดีกว่า มิได้รักใคร่สิทธาอย่างจริงจัง ชายหนุ่มคนล่าสุดซึ่งอยู่ด้วยกันชื่อภานพ นครินทร์ เป็นนักแสดงและนักร้องที่เริ่มมีชื่อเสียง ภานพมีพฤติกรรมแบบรักสองเพศ เมื่อเขาได้งานแสดง ภาพยนตร์เป็นพระเอกคู่กับพิโลนรีนางเอกซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดัง สิทธาเจ็บช้ำใจมาก เริ่มคิดจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับเด็กหนุ่ม ๆ โดยจะใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายวัยใกล้เคียงกันอย่างเป็นทางการ

คืนที่ภานพออกจากบ้านไปพบพิโลนรี สิทธาลัดกล้อมจึงไปเที่ยวบาร์และดื่มสุรา จนเมา ต่อจากนั้นก็ไปเที่ยวสถานอาบอบนวดของเกย์โดยเฉพาะ เขาผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย พอตื่นขึ้นก็เห็นชายชราสามคนทำทางกระดุกกระดิงมะรุมมะตุ้มลวนลามเขาอยู่ สิทธากำลังท้อแท้จึงปล่อยให้คนทั้งสามทำตามความพอใจ จนเขาหลับไปอีกครั้ง

ครั้นตื่นก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง หลังจากทำความรู้จักกัน สิทธารู้ว่าเขาชื่อระวิช ก่อนจากกันสิทธาให้หมายเลขโทรศัพท์แก่ระวิช หลังจากนั้นสองสามวัน เขาโทรศัพท์มาหาสิทธา สิทธาชวนเขามาที่บ้าน ชายหนุ่มทั้งสองมีเพศสัมพันธ์กัน ระวิชอายุ สามสิบหกปี รูปร่างหล่อเป็นศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง รับหน้าที่ผ่าตัดคนงานโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งประสบอุบัติเหตุอยู่เนือง ๆ คืนหนึ่งสิทธาไปค้างคืนที่บ้านนอกเมืองของระวิช ซึ่งเขาแอบไปตกแต่งไว้เพื่อต้อนรับสิทธาเป็นพิเศษ ระวิชเสนอตัวเป็นคู่ชีวิตของสิทธา สิทธายอมรับข้อเสนอที่จะร่วมชีวิตอย่างถาวรร่วมกับระวิช ผู้ซึ่งมีวัย ความรู้ การศึกษา ฐานะ ประสพการณ์และรสนิยมทัดเทียมกัน

1.7 อรรถน์ เอื้อสวัสดิ์

อรรถน์ เอื้อสวัสดิ์ มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

1.7.1 ประวัติ

อรรถน์ เอื้อสวัสดิ์ อายุยี่สิบเจ็ดปี เป็นลูกชายของอรรถน์ เอื้อสวัสดิ์ อดีต

กรรมการธนาคารที่มีความสามารถสูง อรรถนมีฐานะร่ำรวย มีบ้านหลังใหญ่ทรงทิวดอร์ปลูกในเนื้อที่หนึ่งไร่ อยู่ในซอยถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร เขาเรียนจบปริญญาตรี สาขาวิศวกรรมศาสตร์คอมพิวเตอร์จากต่างประเทศ พ่อป่วยเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง และเสียชีวิตเนื่องจากเส้นโลหิตในสมองแตก ตอนที่อรรถนเรียนมหาวิทยาลัย อรรถนเรียนจบกลับเมืองไทยไม่ทันถึงปีก็ได้รับทุนจากธนาคารซึ่งพ่อเป็นผู้หนึ่งที่ริเริ่มก่อตั้งเมื่อสามสิบปีก่อน ให้ไปเรียนต่อปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา

เมื่อเรียนจบ อรรถนก็กลับมาทำงานกับธนาคารเจ้าของทุนในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการผู้บริหารธนาคารมอบหมายให้อรรถนทำงานชิ้นสำคัญที่เชียงใหม่ เพื่อทดสอบความสามารถก่อน ส่งเขาไปศึกษาชั้นปริญญาเอกที่สหรัฐอเมริกา แต่อรรถนทำงานไม่สำเร็จ พ่ายแพ้สมุห์บัญชีสาว ของธนาคารคู่แข่ง และถูกผู้บริหารของธนาคารตำหนิ เขาจึงลาออกจากธนาคารโดยขาดทุนคืน อรรถนได้งานใหม่ตำแหน่งผู้คุมงานด้านตลาดของบริษัทเอ.วาย.เอ. สยามคอมพิวเตอร์ ซึ่งมียอดจิตเพื่อนสนิทเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่

1.7.2 บุคลิกภาพ

อรรถนเป็นคนสูงเพรียว รูปหล่อ ผิวขาว ผมหยักศก เดินเนิบ ๆ ก้าวยาว ๆ แบบผู้ชายชาวตะวันตก ท่าทางสง่างาม แต่งกายประณีต พิถีพิถัน เขาเคยเป็นนายแบบกิตติมศักดิ์ให้นิตยสารของวงสังคมชั้นสูงหลายฉบับ อรรถนเป็นคนเอาการเอางาน รักธรรมชาติ เผลยวดฉลาด ช่างสังเกต สะอาดสอาด ละเอียดลออ สุภาพนุ่มนวล อ่อนแอ อารมณ์หวั่นไหวง่าย ถือตัว มีนิสัยอยากรู้ อยากเห็น ปากคออ่อนข้างจัดจ้าน และมีกรู๊สกีหมั่นไส้ผู้หญิง เวลาอยู่ต่อหน้าคนทั่วไปเขาจะวางตัวเป็นผู้ชายทุกกระเบียดนิ้ว หากอยู่ใกล้คนสนิทเขาจะแสดงท่าทางกระดุกกระดิงเล็กน้อย

1.7.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

อรรถนเติบโตในครอบครัวที่มีปัญหา พ่อแม่หย่าร้างกันเมื่อเขามีอายุประมาณห้าหกขวบ อรรถนอยู่กับพ่อซึ่งชิงชังผู้หญิง เนื่องจากทั้งยา ป้า และแม่ของอรรถนล้วนทำให้พ่อเจ็บแค้น อรรถนรักและสงสารพ่อผู้พ่าร่ำสอนให้เกลียดและไม่ฟังพ่อาอาศัยผู้หญิง อรรถนจึงมีนิสัยเหมือนพ่อ ตั้งแต่เริ่มโตเป็นหนุ่มจนกระทั่งอายุยี่สิบเจ็ดปี เขาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงเลย

ตอนที่อรรถนขึ้นไปเชียงใหม่เพื่อทำงานให้ธนาคาร เขารู้จักกับบลการ หลานชายนายเวก เศรษฐีที่ธนาคารมอบหมายให้เขาไปเจรจาธุรกิจ โดยเกลี้ยกล่อมให้มาเป็นลูกหนี้ธนาคารเพื่อระบายเงินกู้ที่ค้างคั่งอยู่ บลการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน รูปหล่อ หน้าตาคมสัน ผึ่งผาย เข้มแข็ง ผิวเหลืองเนียน ยิ้มมีเสน่ห์ อรรถนชื่นชมและลุ่มหลงบลการซึ่งมีบุคลิกภาพตรงข้ามกับตน อรรถนมีเพศสัมพันธ์กับบลการครั้งแรกบนรถไฟสายเชียงใหม่ – กรุงเทพฯ ต่อมาเขายุ่งเกี่ยวกับบลการอีกหลายครั้งทั้งที่บ้านและที่อื่น ๆ

อรรถนมีความสัมพันธ์กับบลการลึกซึ้งยิ่งขึ้น เมื่อบลการลาออกจากมหาวิทยาลัยมาทำงานที่เดียวกัน และพักอาศัยอยู่กับอรรถนในกรุงเทพฯ ต่อมาอรรถนทะเลาะกับบลการเรื่องเกี่ยวพันกับงานที่ธนาคารมอบหมายให้ทำ บลการโกรธอรรถนที่พุดจาตุหมั่นตน จึงย้ายออกจาก

บ้านอรรจน์ไปอยู่ที่อื่น อรรจน์สารภาพรักกับบลการและขอร้องเขาให้กลับมาอยู่กับตนตามเดิม บลการปฏิเสธและแนะนำอรรจน์ให้ลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงบ้าง เพื่อเลิกพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คืนหนึ่งอรรจน์ไปเที่ยวบาร์ดื่มสุราจนเมเมา และลองหลับนอนกับผู้หญิงโสเภณีสมัครเล่น ซึ่งเป็นนักศึกษาต่างจังหวัดที่มาหาล่าไฟพิเศษ อรรจน์สามารถมีเพศสัมพันธ์กับเธอได้ เขาพึงใจรสชาติของเพศสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ ซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์ อรรจน์พบลินลา หญิงสาวอดีตคู่แข่งตอนทำงานธนาคารบนรถไฟฟ้าสายกรุงเทพฯ – เชียงใหม่ ความรู้สึกเดิมของอรรจน์ที่มีต่อลินลาเปลี่ยนแปลงไป อรรจน์เริ่มชอบลินลาผู้ที่ตนเคยชิงชัง เขาต้องการผูกมัดและคบหากับเธอในฐานะผู้หญิงคนแรกที่ผ่านมาในชีวิต

2. ตัวละครรอง

ตัวละครรองมีสิบสี่ตัว ได้แก่ 1. จิตรี ในเรื่อง "มนุษย์" 2. ปุตตรา ในเรื่อง "บัลลังก์ไยบัว" 3. จิราศรี ในเรื่อง "สร้อยสวาท" 4. โดมินิค ในเรื่อง "มายา" 5. ทวารศันธา ในเรื่อง "น้ำตาลไหม้" 6. ไพที ในเรื่อง "พิมพิลาป" 7. พิชเนตร์ ในเรื่อง "คนกลางเมือง" 8. ยาใจ ในเรื่อง "ทะเลหวาน" 9. บงการ ในเรื่อง "ไม้แปลกป่า" 10. ชิงชัน ในเรื่อง "ฝันสรวง" 11. อนวัช ในเรื่อง "รักไร้อันดับ" 12. ลวงส์ ในเรื่อง "ผกกานต์บ้านเช่า" 13. ถวัลย์ศักดิ์ ในเรื่อง "หัวใจไร้สังกัด" และ 14. ไตรรงค์ ในเรื่อง "เสียงเพรียกจากซีกชีวิต"

2.1 จิตรี

2.1.1 ประวัติ

จิตรี เป็นลูกบุญธรรมของคุณนายจวง ขจรการพินิจ ซึ่งมีลูกคนเดียวคือจิตติน เขากำลังเรียนวิชาบัญชีในมหาวิทยาลัย ต่อมาถูกคนร้ายลักพาตัวไปกักขังในไร่นรก ที่ปราณบุรี ขณะขังบรรดาไปต่อว่าปฏิมาผู้หญิงคนใหม่ที่พี่ชายไปติดพัน จิตรีหวาดกลัวจนเสียสติ หลังจากได้รับการช่วยเหลือจากตำรวจนำตัวออกจากสถานกักกัน จิตรีต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลตลอดชีวิต

2.1.2 บุคลิกภาพ

จิตรี มีรูปร่างอวบ อ้วนแอ่น ใบหน้าขาวผ่อง ผมหยิกขมวดเป็นลอนใหญ่ ๆ กันคิ้วเป็นเส้นโค้ง ใสเสื้อเชิ้ตแบบพิสดาร ลายพริ้ว สีสดใส ใช้น้ำหอม จิตรีมักแสดงกิริยาอ่อนเหมือนผู้หญิง ชอบพูดจาอ่อนช้อย เหน็บแนม ซุบซิบนินทา ปากจัด พูดจาสัปดน จีบปาก จีบคอ

2.1.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

จิตรี เป็นลูกชายของญาติที่คุณนายจวงขอมาเลี้ยง คุณนายจวงมีลูกคนเดียวเป็นผู้ชายคือจิตติน แต่อยากมีลูกสาว จึงเลี้ยงจิตรีเป็นเด็กผู้หญิง โดยให้นุ่งกระโปรง ไว้ผมยาว พูดจาเหมือนผู้หญิง ตั้งชื่อแบบผู้หญิง จิตรีกลับคืนไปสู่สภาพของเด็กผู้ชายเมื่อเข้าเรียนโรงเรียนมัธยม

จิตรีหลงรักจิตตินพี่ชายและหวงแหนเขามาก จิตรีชอบซ้ำใจเมื่อจิตตินแต่งงานกับมณฑา เขาทนไม่ได้ที่เห็นพี่ชายกับพี่สะใภ้พลอดรักกัน จึงออกเที่ยวเตร่หลังเลิกเรียน และกลับบ้านดึกดื่นเป็นประจำ จิตรีเกลียดชังพี่สะใภ้ต้องการกำจัดเธอให้พ้นจากชีวิตพี่ชาย จึงชักนำมณฑาให้รู้จักภราดา พรพนัส หนุ่มสังคม มณฑาซึ่งเป็นหญิงสาวอ่อนโลกหลงใหลเสน่ห์ของภราดา ไปเที่ยวกับเขาสองต่อสอง และยอมเสียตัวให้เขาจนตั้งครรภ์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับมณฑาสร้างความพึงพอใจให้แก่จิตรีเป็นอันมาก

แต่จิตรีต้องผิดหวังอีกครั้งเมื่อจิตตินไปติดพันผู้หญิงชื่อปฏิมา ขณะที่ลงไปปฏิบัติงานที่ปรางมณี จิตรีเห็นหวงพี่ชายและโกรธแค้นปฏิมา เขาต่อว่าจิตตินเรื่องแต่งงานใหม่กับปฏิมา ทำให้จิตตินโกรธมากจึงด่าเขาอย่างรุนแรง จิตรียืมรถเพื่อนขับไปต่อว่าปฏิมาที่ปรางมณี ถูกคนร้ายจับตัวไปกักขังที่ไร่รอก แต่ในที่สุดตำรวจและเพื่อนของจิตตินก็ช่วยเหลือเอาตัวเขาออกมาได้ พร้อมกับจิตตินซึ่งภายหลังถูกลักพาตัวไปกักขังที่ไร่แห่งนั้นเช่นกัน

2.2 ปุตตรา เรื่องรัศมี

ปุตตรา เรื่องรัศมี มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.2.1 ประวัติ

ปุตตรา เรื่องรัศมี เป็นลูกคนโตของจากรุนต์กับโพยม เรื่องรัศมี เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าไทย ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั้งในและต่างประเทศ ปุตตรามีน้องชายและน้องสาวซึ่งกำลังเรียนหนังสืออยู่ที่สหรัฐอเมริกา เขาเพิ่งสำเร็จการศึกษาจากสหรัฐอเมริกา กลับมาทำงานในโรงงานทอผ้าของพ่อโดยมีหน้าที่ติดต่อธุรกิจ ปุตตรายังเป็นโสดและอาศัยอยู่กับพ่อแม่

2.2.2 บุคลิกภาพ

ปุตตราเป็นชายหนุ่มที่มีท่าทางสง่างาม ใฝ่หน้าคมคายสะอาดหมดจดเหมือนเทพบุตรกรีก นัยน์ตาโตและลึก สันคิ้วได้สัดส่วนเหมาะสม ไร้วัยใหญ่ยาวและดำ ขนคิ้วอ่อนสลวย จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหนาและเต็ม ผิวขาวอมแดง ไว้ทรงผมแบบเก๋ท้ายทอยเกรียน ศีรษะได้รูปงดงาม ปุตตราเป็นคนประณีต พิถีพิถัน รักสวยรักงาม จิตใจอ่อนไหว แต่งกายทันสมัยดูฉูดฉาด ปุตตราเป็นคนปิ่นปัก เครื่องข้อมือ ถักตัว ก่อนข้างเยื่อหุ้ม ดูถูกดูหมิ่นผู้อื่น เรียนหนังสือเก่ง ขยันขันแข็งและเอาการเอางาน

2.2.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ปุตตรารู้จักและสนิทสนมกับกะเทยคนหนึ่งชื่อสุรสีห์ ลูกชายของสุภาพเศรษฐีนี้ หมาย ชายหนุ่มทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางเพศกันมาประมาณห้าหกปี ตอนแรกปุตตรายุ่งเกี่ยวกับสุรสีห์เพราะอยากลอง แต่หลังจากนั้นสุรสีห์ก็ติดตามเขาเจอโดยไม่เปิดโอกาสให้คบหาใครอีก สุรสีห์รักและหวงหวงปุตตรามาก ปุตตรามีเพื่อนหญิงบ้าง แต่ก็ไม่เคยไปไหนมาไหนกับผู้หญิงสองต่อสอง

เมื่อปุตตราไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา สุรสีห์ตามไปอยู่กับเขาด้วย ครั้นเรียนจบกลับเมืองไทย ปุตตราก็ยังคบหาสุรสีห์อยู่เช่นเดิม คนทั้งสองจะไปหลับนอนกันที่เรือนเล็กของสุรสีห์ ซึ่งปลูกเป็นสัดส่วนอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านแม่ ปุตตราอยากเลิกคบหากับสุรสีห์ ซึ่งคอย

ตามหึงหวงอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ทำไม่ได้เพราะติดข้องอยู่กับรสชาติของรักร่วมเพศเหมือนติดยาเสพติด ปุตตราอับอายที่ตนเป็นเกย์ จึงพยายามซ่อนเร้นพฤติกรรมทางเพศและชดเชยปมด้อยของตนด้วยการทำงานให้พ่ออย่างขยันขันแข็ง พ่อแม่ภูมิใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปุตตรากับสุรสีห์ ซึ่งคนที่พบเห็นพากันซุบซิบนินทา พ่ออยากให้ปุตตราเลิกคบสุรสีห์ หันไปรักผู้หญิงและแต่งงาน มีลูกไว้สืบสกุล และดำเนินธุรกิจของครอบครัวต่อไป พ่อเคยแนะนำลูกสาวของเพื่อน ๑ ให้ปุตตรารู้จัก แต่เขาไม่สนใจ มีหน้าซำยังต่อว่าเด็กสาวเหล่านั้นอย่างเสีย ๑ หาย ๑

เมื่อสุรสีห์รู้จักภักดีเพื่อนชายคนใหม่ ซึ่งเป็นลูกหนี้ในวงไฟ ปุตตราหึงหวงสุรสีห์ เขาจับได้ว่าสุรสีห์ไม่ซื่อสัตย์โดยแอบไปยุ่งเกี่ยวกับภักดี ปุตตราจึงแกล้งผิดสุรสีห์โดยหันไปคบหาเมธวดี นักศึกษาสาวสวยชั้นปีที่หนึ่ง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ลูกสาวของกนกตติการกร เจ้าของอพาร์ทเมนต์และเป็นน้องภรรยาภักดี โดยได้รับการสนับสนุนจากพ่ออย่างเต็มที่ ปุตตราไปมาหาสู่กับเมธวดี เขาเล่าเรื่องความสัมพันธ์อันผิดปกติกกับสุรสีห์ให้เธอฟัง เมธวดีไม่รักปุตตรา เพียงแต่อยากช่วยเหลือเขาแก้ไขพฤติกรรมทางเพศ ปุตตราเลิกติดต่อกับสุรสีห์อย่างไม่มีเยื่อใย และคบกับสุรสีห์ที่ตามไปหึงหวงถึงบ้าน สุรสีห์น้อยใจจึงกินยานอนหลับฆ่าตัวตาย แต่แพทย์ช่วยชีวิตไว้ได้

ปุตตราไปเยี่ยมสุรสีห์ที่โรงพยาบาลด้วยความสงสาร เขาบอกแม่สุรสีห์ว่าจะแต่งงานตามความประสงค์ของพ่อ แต่จะยังคบหาสุรสีห์เป็นเพื่อนสนิทเช่นเคย ปุตตราพยายามปลื้มตัวจากสุรสีห์แต่ไม่เป็นผล เมื่อเขาเห็นสุรสีห์นั่งรถไปกับบรสิก สันตวา จิตรกร ที่พ่อจ้างมาวาดรูปประดับห้องแสดงสินค้า สุรสีห์แสร้งทำท่าทางสนิทสนมกับบรสิก เพื่อยั่วให้ ปุตตราโกรธ ปุตตราเกิดความหึงหวงสุรสีห์อย่างรุนแรง และริษยารสิก เขาตามสุรสีห์ไปถึงบ้านตบตีสุรสีห์ หลังจากนั้นกลับนอนกัน ปุตตราไปเที่ยวกับสุรสีห์สองวันและเช่าหอพักอยู่โดยไม่กลับบ้าน เขาคิดจะลาออกจากโรงงานของพ่อแล้วหางานอื่นทำ แต่เมื่อพ่อยอมรับสภาพของเขาไม่บังคับให้แต่งงานอีกต่อไป ทั้งยังรับสุรสีห์เข้าทำงานในโรงงานและให้พักอยู่ที่บ้านอีกด้วยตามคำแนะนำของบรสิก ปุตตราจึงกลับไปอยู่บ้านและใช้ชีวิตคู่ร่วมกับสุรสีห์ตามเดิม

2.3 จิราศรี

จิราศรีมีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.3.1 ประวัติ

จิราศรีอายุสี่สิบปีเศษ เรียนจบวิชาวาดเขียนจากต่างประเทศ เป็นนักออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องประดับสตรีที่มีชื่อเสียง เขาเปิดสำนักงานที่บ้าน มีนางแบบสาวสวยอยู่ในสังกัดหลายคน จิราศรีจัดแสดงแฟชั่นโชว์เป็นระยะ ๑ จึงได้รับความสนใจจากคนในวงสังคมชั้นสูง จิราศรีร่ำรวย มีความเป็นอยู่หรูหรา ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย จิราศรีเลี้ยงสุนัขพันธุ์ต่างประเทศไว้หลายตัว มีคนรับใช้ชื่อดั่ง เป็นกะเทย แต่งตัวเป็นผู้หญิง และมีเพื่อนสนิทชาวตะวันตกชื่อฟ็อนซึ่งเป็นกะเทยเช่นกัน

2.3.2 บุคลิกภาพ

จิราศรีเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ แต่ท่าทางกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว

เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เจ้าระเบียบ เจ้าอารมณ์ ปากจัด ขี้หึง ขี้บ่น มีอารมณ์ขัน พูดจามีจรรยาบรรณ เกินความเป็นจริง และเกลียดผู้หญิง จิราศรีแต่งกายอย่างประณีตพิถีพิถัน ทันสมัย ชูฉูดและ แต่งหน้า เขาควบคุมน้ำหนักตัวอย่างระมัดระวัง กลัวความร่วงโรยของร่างกาย จิราศรีมีฝีมือด้านการออกแบบผ้าไทยโบราณให้เข้ากับแฟชั่นสมัยใหม่อย่างกลมกลืน และมีความสามารถด้านการวาดภาพอีกด้วย

2.3.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

จิราศรีเคยมีคู่รักเป็นผู้ชายหลายคนทีล้วนหน้าตาดีทั้งสิ้น ชายหนุ่มคนล่าสุดที่อยู่ด้วยกันชื่อพีระ ซึ่งรูปหล่อ ผิวคล้ำ เรียนจบจากต่างประเทศ พีระมีได้อยู่กับจิราศรีเป็น กิจจะลักษณะ แต่ไป ๆ มา ๆ ต่อมาจิราศรีทะเลาะกับเขาอย่างรุนแรงแล้วแยกทางกัน จิราศรี ออกเที่ยวเตร่ตามบาร์เกย์กับเพื่อน ชายหนุ่มคนใหม่ที่จิราศรีอุปการะคือเงินดี ซึ่งเป็นน้องชาย นับทองนางแบบในสังกัด โดยจิราศรียื่นมือช่วยเหลือเงินดีให้หลุดพ้นจากคดีฆ่าคนตาย เงินดี สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของจิราศรีได้อย่างเต็มที่ จิราศรีจึงหลงไหลคลั่งไคล้เขา มาก ถึงกับคิดจะส่งเสียไปเรียนหนังสือที่ต่างประเทศ แต่ในที่สุดเงินดีก็วางแผนไปอยู่กับเพื่อน ซึ่งจะออกเงินให้เขาไปเรียนหนังสือ และพำนักอยู่ที่สหรัฐอเมริกาอย่างถาวร

2.4 โดมินิค

โดมินิค มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.4.1 ประวัติ

โดมินิค เป็นชาวต่างชาติ อายุยี่สิบห้าปีเป็นเจ้าของบาร์ย่านบันเทิงแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพฯ และเช่าแฟลตราคาแพงเป็นที่พักอาศัย

2.4.2 บุคลิกภาพ

โดมินิค รูปร่างผอม ไขมันยาวประป่า หน้าเรียว จมูกโด่ง ปากเล็ก เป็นคน ประณีต พิถีพิถัน อารมณ์เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีรสนิยมเรื่องเสื้อผ้าและการแต่งตัว ดัดยา เสพยัติดโดยต้องวานผู้อื่นฉีดยาเข้าเส้นเลือดให้เป็นนิจ และมีความต้องการทางเพศสูง

2.4.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

โดมินิคมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพราะไม่ประทับใจความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ เมื่อมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรก โสเภณีที่เขาหลับนอนด้วย เป็นหญิงสูงอายุ รูปร่างไม่ งดงาม โดมินิคมีคู่ชาคนไทยคนแรกชื่อชีวา ซึ่งหายตัวไปอย่างลึกลับ ต่อมาเขามีเพศสัมพันธ์ กับปรีดีลูกชายเจ้าของแฟลตที่เช่าอาศัยอยู่ โดมินิคขายกิจการบาร์ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ เขาถูก ชายหนุ่มที่พามาหลับนอนด้วยชิงทรัพย์และทำร้ายร่างกาย ได้รับบาดเจ็บสาหัส เมื่อรักษาตัวจน หายดีแล้ว โดมินิคก็ไปซื้อบ้านอยู่กลางทุ่งนาในชนบท ใช้ชีวิตเรียบง่ายแบบชาวนา เขาถูกผู้ ชายที่พามาหลับนอนฆ่าเสียชีวิตที่บ้านชายทุ่ง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถจับกุมคนร้ายได้

2.5 ดาว รสคันธา

ดาว รสคันธา มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.5.1 ประวัติ

ดาว รสคันธา เป็นลูกคนเดียวของคุณหญิงมาลา รสคันธา เศรษฐินี่ เขาเรียนจบปริญญาตรีภายในประเทศ ดาวแต่งงานกับธูมา หญิงสาวสวย เก่งและฉลาด น้องสาวของกติกาก่อนสนิทที่รู้จักมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ด้วยเงินสินสอดจำนวนสามแสนบาท ดาวไปเรียนต่อปริญญาเอกที่สหรัฐอเมริกา โดยมีภรรยาติดตามไปด้วย หลังจากใช้ชีวิตคู่ร่วมกันได้สองเดือน คนทั้งสองก็แยกกันอยู่ โดยธูมากลับมาทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายอาคารบริษัททพนาวันในกรุงเทพฯ รับผิดชอบงานด้านการตกแต่งภายใน ต่อมาดาวกลับมาเมืองไทยพร้อมเพื่อนชายคนใหม่ชื่อแอฟ่านักอยู่ระยะหนึ่ง หย่ากับธูมา แล้วกลับไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา

2.5.2 บุคลิกภาพ

ดาว เป็นชายหนุ่มรูปร่างดี ก่อนข้างผอม ผิวพรรณขาวเผือก กลิ้งเกลสาอาดสอ้าน สะอาดสะอ้ง นิสัยเรียบร้อย อ่อนไหวเปราะบาง สติปัญญาดี รักการเรียน แต่งกายพิถีพิถันอย่างมีรสนิยมและใช้น้ำหอม

2.5.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ดาวมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพราะแม่รักและห่วงแหนเขามาก เลี้ยงดูเขาให้เป็นเด็กเรียบร้อยอยู่ในโอวาท ไม่ให้สนใจเรื่องเพศ ห้ามคบเพื่อนผู้หญิง ตอนเริ่มเป็นหนุ่มขณะไปเที่ยวชายทะเลกับแม่และเพื่อน ๆ ตอนกลางคืน ดาวนอนกับกติกาก่อนสนิทแล้วมีเพศสัมพันธ์กันโดยดาวเป็นฝ่ายเริ่มต้น ดาวอับอายและอดสูที่ตนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจึงปิดบังไม่ให้แม่รู้ ดาวแต่งงานกับธูมาน้องสาวกติกาก่อนจะได้เป็นผู้ชายเต็มตัว แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ดาวไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาได้ เขาปฏิบัติต่อธูมาราวกับเธอเป็นน้องสาวคนหนึ่ง ธูมาจึงเป็นภรรยาของเขาแต่เพียงในนามเท่านั้น ดาวกลับเมืองไทยพร้อมแอฟชายหนุ่มคนล่าสุดที่ตนอุปการะ คนทั้งคู่สมคบกันวางแผนที่จะเอาเงินจากแม่ ซึ่งต้องการให้ดาวมีลูกกับธูมา ช่วงที่อยู่เมืองไทย ดาวเริ่มเบื่อหน่ายระอิดระอา ความประพฤติของแอฟซึ่งปรารถนาแต่เงินเพียงสิ่งเดียว ดาวต้องหมดเงินกับแอฟช่วงที่อยู่ที่เมืองไทยเกือบหนึ่งล้านบาท

ครั้นรู้ว่าธูมาตั้งครรภ์กับปวันผู้อำนวยการบริษัททพนาวัน ดาวดีใจและขอร้องเธอให้สมคบกันหลอกแม่ว่าตั้งครรภ์กับตนเพื่อจะได้เงินจากกองมรดกมาแบ่งกัน ธูมาปฏิเสธโดยจะรับผิดชอบเลี้ยงลูกเองและขอหย่ากับดาว ดาวไปแสดงตัวกับปวันว่าเป็นสามีธูมา และขู่เชิญเขาให้ยุติความสัมพันธ์กับ ธูมา เพื่อให้คนทั้งสองผิดใจกัน กติกากลับมาเยี่ยมบ้านเดือนสดีดาวเรื่องที่แอฟจะปอกลูกดาวจนหมดตัว ดาวทะเลาะกับแอฟซึ่งก้าวร้าวข่มขู่และเรียกร้องเงินจากดาว โดยมีกติกากอยช่วยเหลือป้องกัน ดาวเลิกร้างกับแอฟแล้วหนีไปมีเพศสัมพันธ์กับกติกาก่อน ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจว่าจะไม่ประพฤติเช่นนั้น ดาวยินยอมหย่ากับธูมาเพื่อเธอจะได้เป็นอิสระ ดาวกลับไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา โดยใช้ชีวิตคู่ร่วมกับกติกาก่อนพี่ชายของธูมาอดีตภรรยาและชายหนุ่มคนแรกในชีวิตที่เขามีเพศสัมพันธ์ด้วย

2.6 ไฟที

ไฟที มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.6.1 ประวัติ

ไฟทีอายุสามสิบสามปี เป็นลูกคนโตของประพัฒน์กับพิมพ์มา แม่เสียชีวิตแล้ว ไฟทีมีน้องสาวสองคน คนโตชื่อพิมพ์พรรณ อายุยี่สิบสองปี ขาพิการเพราะป่วยด้วยโรคโปลิโอ คนเล็กชื่อ พิมพ์พร เพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไฟทีเรียนจบด้านวิศวกรรมโยธา เป็นวิศวกรอยู่ในบริษัทก่อสร้างใหญ่ของเอกชน เขาเคยไปทำงานที่ต่างประเทศสองครั้ง ไฟทียังเป็นโสด อยู่กับพ่อและน้อง ๆ โดยมีคนใช้ชื่อหวาด ไฟทีไม่เคยมีคู่รัก และไม่เคยจะแต่งงาน

2.6.2 บุคลิกภาพ

ไฟทีมีร่างกายบึกบึนสมชายชาตรี มีนิสัยอ่อนโยน เยือกเย็น มีมนุษยสัมพันธ์ อารมณ์อ่อนไหว ละเอียดลออ สะอาดสอาด บางครั้งพูดจาสะบัดสะบั้ง และแสดงกิริยาลอยหน้า ลอยตาคล้ายผู้หญิงโดยไม่รู้ตัว ไฟทีชอบดนตรีเป็นชีวิตจิตใจ

2.6.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ตอนไฟทีอายุเก้าขวบ แม่คลอดพิมพ์พรรณ น้องคนโตและล้มป่วยอยู่เป็นเวลานานด้วยโรคเส้นโลหิตตีเปราะ พ่อไปมีภรรยาน้อย ไม่รับผิดชอบดูแลครอบครัว ไฟทีจึงห่างเหินพ่อ เขาต้องรับภาระทุกอย่างแทนแม่ในการเลี้ยงดูน้อง โดยมีหวาดหญิงรับใช้จากบ้านนอกเป็นผู้ช่วย ไฟทีมีความผูกพันกับพิมพ์พรรณเหมือนแม่กับลูกมากกว่าพี่ชายกับน้องสาว

ตั้งแต่เริ่มเป็นหนุ่ม ไฟทีไม่เคยมีคู่รักเลย เขารู้ตัวว่าเป็นเกย์ ตอนอายุสิบสี่ปี นักเรียนรุ่นพี่กลุ่มหนึ่งชวนเขากับเพื่อน ๆ ไปเที่ยวผู้หญิง ในขณะที่เพื่อน ๆ มีความสุข ไฟทีกลับเป็นทุกข์ที่ไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับหญิงโสเภณี หลังจากนั้นเพื่อนรุ่นพี่คนที่ป็นหัวหน้ากลุ่มพาไฟทีไปหลบนอนด้วย ไฟทีพอใจเพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ แต่พยายามระงับความต้องการ โดยปลีกตัวจากเพื่อนผู้นั้นหันไปเล่นกีฬาและเรียนหนังสืออย่างหนัก จนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เมื่อครั้งที่เรียนมหาวิทยาลัย ไฟทีรู้จักอาจารย์ฝรั่งที่เป็นเกย์ เขามีเพศสัมพันธ์กับอาจารย์คนนั้น แต่ก็ระมัดระวังตัวและปิดบังมิให้ใครรู้

ครั้นเรียนจบมหาวิทยาลัย ไฟทีเริ่มออกเที่ยวตามบาร์เกย์เดือนละหนึ่งครั้ง เพื่อระบายอารมณ์เพศที่เก็บกดไว้ โดยแต่งตัวเป็นผู้หญิง ใส่ผมปลอม สวมรองเท้าส้นสูง และใช้เครื่องสำอาง บรรดาเกย์ที่มาเที่ยวบาร์รู้จักเขาดีในชื่อ “นังไฟ” ไฟทีไม่มีคู่ขาประจำเป็นตัวตน และไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครอย่างจริงจัง เมื่อพิมพ์พรรณมีผู้ชายชื่อสมทุม ซึ่งเป็นนักเขียนมาติดพัน สมทุมมีหน้าตาคมเข้มแบบผู้ชายไทย ไฟทีหลงใหลเขามาก คั่นหนึ่งไฟทีชวนสมทุมไปเที่ยวบาร์เกย์เพื่อหยั่งรสนิยมทางเพศของเขา ไฟทีเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วเล่าโลมเขา แต่สมทุมขัดขึ้น เขาซักถามประวัติของไฟที แล้วกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ไฟทีเป็นเกย์ เขาเชื่อว่าไฟทียังสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศได้ จึงแนะนำไฟทีให้ไปรักษาตัวกับจิตแพทย์

ต่อมาไฟที่รู้จักกับหยาดพิรุณ นักเขียนเพื่อนของพิมพ์พรรณน้องสาว ขณะไปเที่ยวชายทะเลจังหวัดระยอง ไฟที่ทดสอบความเป็นชายของตนโดยจูบหยาดพิรุณ แต่เขารู้สึกเย็นชาไม่เร้าร้อนเหมือนเวลาจูบกับผู้ชายด้วยกัน ไฟที่เสียใจที่ไม่อาจเกิดอารมณ์เพศกับหยาดพิรุณ เขาทุกข์ใจเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน จนบางครั้งถึงกับคิดจะแปลงเพศให้รู้แล้ว รื้อด ไฟที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับหยาดพิรุณยิ่งขึ้น ทำให้ต้องห่างเหินบาร์เกย์ ตอนไปเที่ยวต่างจังหวัดกับหยาดพิรุณ เขาสารภาพกับเธอว่าเขาเป็นเกย์ เธอตกใจมากแต่เธอรักไฟที่ซึ่งเป็นคนดี จึงตกลงใจที่จะแต่งงานกับเขาเพื่อช่วยเหลือเขาให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศ หยาดพิรุณคิดจะพาไฟที่ไปรักษาตัวกับจิตแพทย์เพื่อนพี่ชาย

ไฟที่ไปรักษาตัวกับจิตแพทย์อย่างสม่ำเสมอ แพทย์เชื่อว่าเขาจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปเป็นรักต่างเพศได้ เพราะอาการรักร่วมเพศยังไม่รุนแรง และไฟที่เองก็มีกำลังใจที่จะรับการรักษาแก้ไข ไฟที่แต่งงานกับหยาดพิรุณ วันหนึ่งเขาเกิดความต้องการทางเพศ สามารถมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาได้ แม้จะไม่สมบูรณ์นักก็ตาม ทำให้ภรรยาดีใจที่พฤติกรรมรักร่วมเพศของไฟที่กำลังจะเปลี่ยนไปเป็นรักต่างเพศในไม่ช้า

2.7 พิมพ์ณศรี

พิมพ์ณศรี มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.7.1 ประวัติ

พิมพ์ณศรี อายุยี่สิบห้าปี ชื่อเล่นว่า พี่ช เป็นลูกของประภากับอุมา ไปเรียนหนังสือที่ต่างประเทศ ตั้งแต่อายุสิบห้าปี เมื่อเรียนจบแล้วก็กลับมาทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง พิมพ์ณศรียังเป็นโสดและอาศัยอยู่กับพ่อแม่

2.7.2 บุคลิกภาพ

พิมพ์ณศรี เป็นคนรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว ท่าทางกระตือรือร้น แต่งตัวพิถีพิถัน รสนิยมเรื่องแฟชั่นล้ำหน้าคนอื่น ๆ มีความสามารถเรื่องการตกแต่งบ้าน มีนิสัยจุจิก ขี้อิจฉา ชอบนินทาผู้หญิงและมือคดต่อผู้หญิง พุดจาจิบปากจิบคอและชอบพุดสัปดน

2.7.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

พิมพ์ณศรี เติบโตขึ้นพร้อม ๆ กับคำรบ เด็กในบ้านซึ่งมาจากต่างจังหวัด คนทั้งสองเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ยังเล็ก พิมพ์ณศรีหลงใหลรูปลักษณ์ของคำรบและรักเขาอย่างบริสุทธิ์ใจ แต่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กัน พิมพ์ณศรีเป็นรักร่วมเพศเพราะเจริญเติบโตเป็นหนุ่มในต่างประเทศ เกิดความขัดแย้งสับสนด้านจิตใจ จึงต้องหาทางออกโดยทำตัวให้มีรสนิยมทางเพศตามชาวต่างชาติ

เมื่อเรียนจบกลับมาจากต่างประเทศ พิมพ์ณศรีฝากฝังคำรบให้ทำงานกับคุณหญิงพวงลดดา เพื่อนเที่ยวกลางคืนเมื่อครั้งศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ในแผนกข้อมูลบริษัทประกันภัย เมื่อคำรบไปศึกษาปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกาด้วยทุนของคุณหญิงพวงลดดา พิมพ์ณศรีตามไปเยี่ยมเขา พิมพ์ณศรีไม่พอใจที่พบเห็นคำรบรู้จักและสนิทสนมกับบัณฑิตหลานสาวสามีคุณหญิงพวงลดดา

เมื่อการเรียนจบกลับเมืองไทยและแต่งงานกับบัณฑิต พิณเณตร์เสียใจและผิดหวังมากถึงกับคิดจะเลิกคบหากับการบ พิณเณตร์เกลียดชังบัณฑิตมาก พุดจาประชด ประชนเสียดสีเธอ ความสัมพันธ์ของพิณเณตร์กับการบเกือบจะถึงขั้นแตกหัก เมื่อภรรยาของการบไม่ช่วยเหลือพิชาญเพื่อนของตนและของการบ แต่ด้วยความผูกพันที่มีมาเป็นเวลายาวนาน ทำให้พิณเณตร์ไม่สามารถตัดขาดจากการบได้

2.8 ยาใจ

ยาใจ มีประวัติ บุคลิกภาพและความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.8.1 ประวัติ

ยาใจ เป็นเด็กกำพร้ามาอาศัยกับมาลัยวรรณน้ำสาว ซึ่งมีฐานะดี ตั้งแต่เริ่มโตเป็นหนุ่ม โดยเป็นเพื่อนเล่นของชลอนลูกชายของมาลัยวรรณ ยาใจทำหน้าที่แม่บ้านให้น้ำสาว หลังจากน้ำสาวเสียชีวิต ยาใจก็ยังคงทำหน้าที่ดังกล่าวให้ชลอนสืบมา

2.8.2 บุคลิกภาพ

ยาใจแต่งตัวเป็นผู้หญิงมาตั้งแต่เริ่มเป็นหนุ่ม สนใจเรื่องการบ้านการเรือน และใช้ชีวิตเหมือนผู้หญิง จึงไม่มีใครรู้เพศที่แท้จริงของเธอ ยาใจเป็นโรคชาติซึม

2.8.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ยาใจหลงรักชลอนลูกชายผู้มีบุคลิกงามสง่า ของน้ำสาวแต่ถูกน้ำสาวกีดกัน จึงทำให้เขาโกรธแค้น หาทางกลั่นแกล้งน้ำสาว ทำให้เธอป่วยเป็นโรคหัวใจจนเสียชีวิต ครั้นชลอนเรียนจบกลับจากต่างประเทศ ยาใจขอเงินเขาไปทำศัลยกรรมแปลงเพศ ชลอนยินยอมแต่ตั้งเงื่อนไขว่ายาใจจะต้องเลิกรักตน ยาใจหายตัวไปจากบ้านระยะหนึ่ง ก็กลับมา โดยโกหกชลอนว่าตนมาตัดแปลงเพศแล้ว คืนหนึ่งยาใจซึ่งไม่สบาย ให้คนใช้มาตามชลอนไปพบที่ห้องนอน และใช้จริตมารยาถยั่ววนชลอนซึ่งกำลังมีเมามจนเขาปลั่งเปลอมีเพศสัมพันธ์กับตน ยาใจถือว่าเขาตกเป็นภรรยาของชลอนโดยสมบูรณ์แล้ว

เมื่อชลอนแต่งงานกับวาลูกา ยาใจอิจฉา เคียดแค้นและชิงชังเวลูกา วันหนึ่งยาใจกักขังเวลูกาไว้ในห้องและถอดเสื้อผ้าของตนออก เพื่อให้เวลูกาดูเรือนร่างที่เป็นผู้ชาย ยาใจเผาบ้านโดยเจตนาให้เวลูกาเสียชีวิตพร้อมตัวเอง ตำรวจบุกเข้าแย่งตัวเวลูกาซึ่งตกใจจนสิ้นสติออกมาได้ ยาใจเสียสติกลายเป็นคนวิกลจริต ต้องเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล โดยอยู่ในความควบคุมของตำรวจที่จะสอบปากคำเพื่อดำเนินคดีต่อไป

2.9 บงการ

บงการ มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.9.1 ประวัติ

บงการ เป็นเด็กต่างจังหวัดเข้ามาอาศัยกับญาติในกรุงเทพฯ คือคุณหญิง ปัทมพงศ์พิสุทธิ์โดยเป็นเพื่อนเล่นของวิษพัชรลูกชายของคุณหญิง พวกลูก ๆ ของคุณหญิงเรียกบงการว่า "บ๊วย" บงการเรียนจบด้านพาณิชย์จากวิทยาลัยเอกชน ทำงานบริษัทส่งสินค้าออก เมื่อทำงานได้ระยะหนึ่ง นายจ้างส่งเขาไปดูงานที่ฮ่องกง ได้หัววันและญี่ปุ่น หลังกลับจากดูงาน

บงการย้ายออกไปอยู่แฟลตที่ตกแต่งอย่างหรูหรา แต่ยังคงไปมาหาสู่ครอบครัวของคุณหญิง ปัทมพงศ์พิสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ ในฐานะของบงการดีขึ้น มีเงินฝากธนาคาร มีรถยนต์ และ กำลังจะซื้อบ้าน

2.9.2 บุคลิกภาพ

บงการ เป็นคนผิวคล้ำ เรียบร้อย สุขุม มีนิสัยทะเยอทะยาน อยากมีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนบรรดาลูก ๆ ของคุณหญิง เมื่อกลับจากดูงานที่ต่างประเทศ บงการแต่งตัวโก้หรู ลำลอง ใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวยี่ห้อชั้นนำที่ผลิตในต่างประเทศ

2.9.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

แต่เดิมบงการมีฐานะยากจนแต่เขาอยากร่ำรวย จึงยอมมีเพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกับนายจ้างฝรั่ง เจ้าของบริษัท โดยหลอกคนอื่น ๆ ว่าตนเป็นลูกบุญธรรมของนายจ้าง ต่อมา บงการขอแต่งงานกับอัจฉริยา ปัทมพงศ์ ลูกคนสุดท้ายของคุณหญิงปัทมพงศ์พิสุทธิ์เพื่อปกปิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขาให้ญาติผู้ใหญ่มาเจรจาสู่ขออัจฉริยากับคุณหญิง ปัทมพงศ์พิสุทธิ์ แต่อัจฉริยาปฏิเสธเพราะไม่ได้รับรักเขา เพียงแต่ชอบพอในฐานะญาติเท่านั้น บงการมีเพศสัมพันธ์กับโทวิชเจ้าของคฤหาสน์ที่อัจฉริยาเป็นวิศวกรควบคุมการก่อสร้าง ชายหนุ่มทั้งสองไปเที่ยวสังสรรค์ด้วยกันสองต่อสอง บงการไปเที่ยวกลับของเกย์กับโทวิชและเดินร่ำกันอย่างอึงแอมแบบซัด โดยไม่เห็นอัจฉริยา ซึ่งปลอมตัวเป็นผู้ชายเข้ามาเกี่ยวกับเพื่อนซึ่งเป็นวิศวกร

2.10 ชิงชัน

ชิงชัน มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.10.1 ประวัติ

ชิงชัน เป็นลูกชายรัฐมนตรีประจำ ซึ่งมีฐานะร่ำรวย เขาเรียนจบมหาวิทยาลัย แต่ยังไม่ทำงาน ชิงชันแต่งงานกับลำเพาลูกสาวของชิงนักธุรกิจชาวจีนเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจของครอบครัว

2.10.2 บุคลิกภาพ

ชิงชันดูแลสุขภาพอย่างดี ควบคุมน้ำหนักอย่างเคร่งครัด ไม่รับประทานอาหารที่มีไขมัน พุดจาแบบผู้หญิง เวลาพูดกับแม่ใช้คำสรรพนามแทนตัวเองว่า “หนู” ชิงชันปากจัด และเกลียดผู้หญิง

2.10.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ชิงชันมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพราะแม่เลี้ยงดูเขาแบบเด็กผู้หญิง ส่งเขาไปอยู่โรงเรียนประจำ ชิงชันปฏิเสธผู้หญิงที่แม่และญาติ ๆ แนะนำให้รู้จัก เวลาไปมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหนุ่ม ๆ ชิงชันจะแต่งตัวเป็นผู้หญิง แต่งหน้าและสวมวิก ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นเกย์ ชิงชันแต่งงานกับลำเพาเพื่อผลประโยชน์ทางการค้าของพ่อ และคบตาคนอื่น ๆ เขาบอกลำเพาให้รู้ถึงพฤติกรรมของตน ขอเป็นเพียงเพื่อนเท่านั้น ชิงชันนอนแยกห้องกับภรรยาและไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กัน

ต่อมาชิงชันไปทำศัลยกรรมตกแต่งจมูกที่ญี่ปุ่น เขาหลับนอนกับผู้ชายไม่เลือกหน้าโดยมักจะไปหาเด็กหนุ่มแถวสนามหลวงและสวนลุมพินี คืนหนึ่งชิงชันพาพนักงานขายขายบริการทางเพศจากบาร์เกย์ไปหลับนอนในรถยนต์ที่สวนสาธารณะ ชิงชันถูกเด็กหนุ่มคนนั้นฆ่าชิงทรัพย์จนเสียชีวิตโดยคนขับรถหลบหนีไป

2.11 อนวัช

อนวัช มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.11.1 ประวัติ

อนวัช รับราชการในกรมกรมนหนึ่ง เขาแต่งงานกับดาลัดได้ประมาณหนึ่งปี

2.11.2 บุคลิกภาพ

อนวัช เป็นคนสะอาดสอาด สุขภาพเรียบร้อย แต่งกายพิถีพิถัน เจ้าระเบียบละเอียดถี่ถ้วน ทำงานจุกจิกได้ดีกว่าผู้หญิง ชอบทำอาหาร ไม่ชอบเที่ยวกลางคืน

2.11.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

อนวัช มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขาเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่น ๆ ก่อนหน้าที่จะมีศักดิ์สิทธิ์ แต่เมื่อมีศักดิ์สิทธิ์แล้ว เขาก็ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครอีก เมื่อศักดิ์สิทธิ์ไปต่างประเทศ เขาไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ของเกย์บ้างเป็นครั้งคราว เขาสะสมภาพเปลือยของผู้ชายไว้จำนวนมากเอาไว้ดูเมื่อเวลามีความต้องการทางเพศ ครั้งศักดิ์สิทธิ์กลับจากต่างประเทศ อนวัชไปหลับนอนกับศักดิ์สิทธิ์ที่บ้านศักดิ์สิทธิ์เป็นประจำ อนวัชแต่งงานกับดาลัดเพื่อตอบดาครอบครัวได้เพียงปีเดียวก็หย่าร้างกัน หลังการหย่าร้างอนวัชบอกดาลัดว่าตนเป็นเกย์ ดาลัดตกใจและงงเง้ง ต่อมาอนวัชไปเที่ยวยุโรปกับศักดิ์สิทธิ์

2.12 ลวงค์

ลวงค์ มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.12.1 ประวัติ

ลวงค์เป็นลูกชายคนเล็กของรำเพย เขาเรียกตัวเองว่า “ละเวง” เรียนจบวิชาตัดเย็บเสื้อผ้าจากฝรั่งเศส เปิดร้านตัดเสื้อใหญ่โตซึ่งได้รับความนิยมจากสตรีในวงสังคมชั้นสูง โดยรำไพพรรณผู้เป็นป้าออกเงินทุนให้ ลวงค์ประสบความสำเร็จในอาชีพ การจัดงานเดินแบบแต่ละครั้งมีผู้สั่งจองเสื้อผ้าจากร้านของเขาอย่างล้นหลาม

2.12.2 บุคลิกภาพ

ลวงค์ เป็นชายรักร่วมเพศที่ทำศัลยกรรมแปลงเพศแล้ว เขาแสดงตัวอย่างเปิดเผย ลวงค์แสดงจริตกิริยาของผู้หญิง ช่างดีช่างว่า ลวงค์ใช้ครีมบำรุงผิวก่อนนอน เที่ยวกลางคืนกลับบ้านดึกดื่นเป็นประจำ ลวงค์ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ พุดจาแบบผู้หญิงกับแม่ แม่ยอมรับสภาพของลวงค์โดยดุษณี เขาไม่มีปัญหาด้านครอบครัว จึงทุ่มเทสติปัญญาให้งานได้เต็มที่

2.12.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ลวงค์เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาแล้วหลายคน เขาอยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่ง

อย่างเปิดเผย ต่อมาลงศัลยกรรมกายภาพชายหนุ่มรูปร่างล่ำสันเพื่อนของการเวกนางแบบในสังกัด แต่ภักย์รังเกียจพวกรักร่วมเพศ

2.13 ถวัลย์ศักดิ์

ถวัลย์ศักดิ์ มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.13.1 ประวัติ

ถวัลย์ศักดิ์ เป็นลูกชายเอกกษัตริย์เมืองผู้ร่ำรวย ชื่อเล่นว่า “แมน” เป็นผู้กำกับการละครคลื่นลูกใหม่ที่กำลังมีชื่อเสียง เขาเรียนจบวิชาการละครจากลอนดอน เขาทำละครได้สองปีแล้ว ละครที่เขาทำฉีกแนวไปจากละครน้ำเน่า จึงได้รับความนิยมจากผู้ชมอย่างสูง

2.13.2 บุคลิกภาพ

ถวัลย์ศักดิ์ มีบุคลิกภาพไม่แตกต่างกับผู้ชายทั่วไป แต่บางครั้งเขาพูดจาและแสดงออกปฏิกิริยาล้ายผู้หญิง ถวัลย์ศักดิ์มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการสร้างบทละครโทรทัศน์

2.13.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ถวัลย์ศักดิ์ มีเพื่อนหญิงสนิทคนหนึ่งชื่อ พิมพกา ซึ่งเป็นภรรยาลับของพ่อ วันหนึ่งถวัลย์ศักดิ์ไปเยี่ยมพิมพกา ได้รู้จักปรีติดารละครโทรทัศน์ซึ่งมีหญิงคนรักอยู่แล้ว ถวัลย์ศักดิ์ลอบเข้าหาปรีติ หลังจากปรีติหลบนอนกับพิมพกา คนทั้งสามมีเพศสัมพันธ์พร้อมกัน ถวัลย์ศักดิ์ลุ่มหลงปรีติซึ่งมีเรือนร่างกำยำล่ำสัน เขาพึงพอใจปรีติมากกว่าชายหนุ่มคนอื่น ๆ ที่เคยยุ่งเกี่ยวด้วย และรักใคร่ปรีติจริงใจ เขาจึงสนับสนุนปรีติให้รับบทพระเอกละครโทรทัศน์เรื่องใหม่ของเขา ความสามารถในการกระตุกอารมณ์เพศของถวัลย์ศักดิ์ทำให้ปรีติค่อย ๆ เปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศของตนไปเป็นรักร่วมเพศ ต่อมาถวัลย์ศักดิ์ชักนำลลิตาให้เขามีเพศสัมพันธ์กับตนและปรีติดังที่เคยทำกับพิมพกา ครั้นพิมพการู้เข้าเธอโกรธเขามาก เมื่อปรีติถูกคนร้ายลอบยิงเสียชีวิตโดยเอกภพของถวัลย์ศักดิ์เป็นผู้ว่าจ้าง เพราะโกรธแค้นที่ปรีติไปยุ่งเกี่ยวกับพิมพกาภรรยาลับของตน ถวัลย์ศักดิ์เสียใจมากเพราะตั้งใจจะสนับสนุนส่งเสริมปรีติอย่างจริงจังและไม่เคยคิดจะทอดทิ้งเขา

2.14 ไตรรงค์

ไตรรงค์ มีประวัติ บุคลิกภาพ และความเป็นรักร่วมเพศ ดังนี้

2.14.1 ประวัติ

ไตรรงค์ อายุประมาณสามสิบปี มีชื่อเล่นว่า “ใหญ่” พ่อแม่มีฐานะดี อยู่บ้านทรงไทยโบราณ พ่อเป็นนักธนาคาร ไตรรงค์เป็นลูกคนโต มีน้องชายฝาแฝดชื่อ ธงภักดิ์ ชื่อเล่นว่า “เล็ก” กำลังจะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกด้านเศรษฐศาสตร์จากอังกฤษ ไตรรงค์เรียนจบมหาวิทยาลัย ประกอบอาชีพทนายความ มีชื่อเสียงด้านการงาน เขามีบ้านส่วนตัวอยู่แยกกับพ่อแม่

2.14.2 บุคลิกภาพ

ไตรรงค์ หน้าตาหล่อเหลา นัยน์ตาสวย ผิวพรรณดี สุภาพอ่อนโยน อารมณ์เปราะบาง และอ่อนแอ

2.14.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ไตรรงค์โกไลด์แม่ ซึ่งเป็นกุลสตรี ห้างเหินพ้อซึ่งเป็นคนเคร่งขรึม ดุดัน เขาชอบนอนหนุนตักแม่ แม่โตเป็นหนุ่มก็ยังคงปฏิบัติเช่นนั้นอยู่เนือง ๆ ตอนที่ไตรรงค์เริ่มเป็นหนุ่มเขาโกไลด์สนิทสนมกับนิธิผู้เป็นอาซึ่งมีอายุสี่สิบต้น ๆ และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นิธิมีเพศสัมพันธ์กับไตรรงค์สองสามครั้ง ไตรรงค์พึงพอใจความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศที่อาสอนให้เขารู้จัก ชัชผู้เป็นญาติขอร้องนิธิให้ออกจากบ้านและไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับหลานชายคนโตอีก ขณะที่ไตรรงค์ศึกษาอยู่ที่ต่างประเทศ นิธิผู้เป็นอาติดตามไปด้วย เขามีเพศสัมพันธ์กับอาอีก และใช้ชีวิตตามคลับของเกย์ที่อาเป็นสมาชิก ไตรรงค์รู้สึกผิดที่ตัวเองมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ กลัวคนที่รู้เรื่องจะเย้ยหยันเขา เขาจึงอยากเลิกพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยพยายามรักผู้หญิงสักคน

ไตรรงค์รู้จักกับชารานักเขียนสคริปต์บทสัมภาษณ์ของสถานีโทรทัศน์ช่องซึ่งมีผู้ชมมากที่สุดในงานประกาศเกียรติคุณนักวิทยาศาสตร์ดีเด่นแห่งชาติ เธอเป็นคนสวยฉลาดและเก่ง ไตรรงค์สนใจหญิงสาวผู้นี้ เขาไปหาเธอที่ออฟฟิศบ่อยครั้ง ในที่สุดเขาบอกรักแก่ชารา คืนหนึ่งไตรรงค์มีเพศสัมพันธ์กับเธอได้อย่างที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน โดยต้องต่อสู้กับสภาพจิตใจรักร่วมเพศของตนอย่างหนักหน่วงแต่เขาก็ไม่สามารถทำให้ชารมาถึงจุดสุดยอดได้

เมื่อชงภักดิ์กลับมาจากอังกฤษ ได้รู้จักและสนิทสนมกับชารา อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของไตรรงค์กับชาราเปลี่ยนแปลงไป เขาไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับเธอได้ดังเดิม ไตรรงค์เกิดความสับสนในตัวเองและเหงา จึงชวนเพื่อนไปเที่ยวคลับของเกย์ เขาพบกับนิธิผู้เป็นอาและมีเพศสัมพันธ์กันอีก ไตรรงค์ไปหาชัชที่เรือนแพ อำเภอทองผาภูมิ กาญจนบุรี และปรับทุกข์กับชัชเรื่องความสัมพันธ์ของตนกับชาราและนิธิ ชัชโกรธนิธิที่ดูไตรรงค์ให้วนไปมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเช่นเดิม ชารากับชงภักดิ์ตามไตรรงค์ไปที่ทองผาภูมิ ระหว่างค้างคืนด้วยกัน ชาราถามไตรรงค์เรื่องที่เธอสงสัยว่าเขาจะเป็นเกย์ ไตรรงค์ยอมรับ ทำให้ชาราผิดหวังและเสียใจมาก ไตรรงค์เล่าโลมชารา แต่เธอไม่ยอมโอ้อ่อนตามเขา หลังกลับจากทองผาภูมิ คนทั้งสองมีปากเสียงกันเรื่องชงภักดิ์ ชาราแยกตัวไปอยู่คนเดียว และไปมีเพศสัมพันธ์กับชงภักดิ์ ในที่สุดชาราก็แต่งงานกับชงภักดิ์ทั้ง ๆ ที่เธอกำลังตั้งครรภ์กับไตรรงค์

3. ตัวละครประกอบ

ตัวละครประกอบ มีสามตัว ได้แก่ 1. ดร.ทิมมพร ในเรื่อง "เครื่องแบบสีขาว" 2. ศุภนิจ ในเรื่อง "เพลงพรหม" และ 3. วาทีตต์ ในเรื่อง "เกสรหน้ายแมลง"

3.1 ดร.ทิมมพร

3.1.1 ประวัติ

ดร. ทิมมพร อายุยี่สิบปีเศษ เป็นอาจารย์ชั้นโท มหาวิทยาลัยเกษตร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ด้านกีฏวิทยา เขามีฐานะยากจน ได้ทุนขององค์การอเมริกันไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ ดร.ทิมมพรเช่าบ้านอยู่ร่วมกับลูกศิษย์หนุ่ม ๆ ย่านชานเมือง

3.1.2 บุคลิกภาพ

ดร.ทิฆัมพร รูปหล่อ มีบุคลิกแบบผู้ชายทั่วไป

3.1.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ดร.ทิฆัมพร แต่งงานกับปาริชาติ ตั้งเจริญกิจ หญิงสาววัยยี่สิบปี คืนแรก ของวันแต่งงานเขามีได้ล่วงเกินภรรยาแต่อย่างใด ตอนตีภรรยาพบเห็นเขากำลังมีเพศสัมพันธ์ กับลูกศิษย์ในห้องนั่งเล่นชั้นล่าง เธอตกใจล้มลงศีรษะฟาดพื้นสิ้นสติ หลังจากรักษาตัวที่ โรงพยาบาลหายดีแล้วเธอก็ขอหย่ากับเขา แล้วแต่งงานใหม่

3.2 ศุภนิจ

3.2.1 ประวัติ

ศุภนิจ มีอาชีพเป็นช่างเสริมสวยและเป็นเจ้าของโรงเรียนสอนตัดผมแห่งหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร มีฐานะมั่นคง เขาเป็นคนต่างจังหวัด หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามก็เข้ามา ศึกษาต่อวิชาชีพที่กรุงเทพฯ ศุภนิจเคยเดินทางไปดูงานที่สหรัฐอเมริกาและยุโรปหลายครั้ง

3.2.2 บุคลิกภาพ

ศุภนิจ รูปร่างเตี้ย เพรียว ผิวดำ หน้าตาดี นัยน์ตาดำขลับ กล้องแกล้ว กระฉับกระเฉง มีนิสัยจุจกิก ละเอียดลออ ชอบพูดจากระแฉะกระแฉะ ประชดประชัน ลอยหน้าลอยตา ศุภนิจแต่งตัวเป็นผู้หญิง ใช้เครื่องสำอางของผู้หญิง เขาเป็นคนมีฝีมือด้านการ เสริมสวย อดทน ขยันขันแข็ง มีความมุ่งมั่นที่จะสร้างตัว

3.2.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ศุภนิจอยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่ง ต่อมาคนทั้งสองทะเลาะกัน ผู้ชายคนนั้นจึงออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่น

3.3 วาทิตต์

3.3.1 ประวัติ

วาทิตต์อายุสิบเก้าปี มีชื่อเล่นว่า "ดี๊ด" เป็นลูกชายของผู้อำนวยการใหญ่บริษัท เวิลด์ เทรด จีเวลรี่ ในกรุงเทพฯ วาทิตต์เป็นนักศึกษาด้านการตกแต่งภายในของมหาวิทยาลัย แห่งหนึ่งในรัฐเมลเบิร์น ออสเตรเลีย วาทิตต์มีเพื่อนสนิทสามคนซึ่งเป็นผู้หญิงทั้งหมดคือ พิศสุภาวศ์ อีสริยา และผูกจิต

3.3.2 บุคลิกภาพ

วาทิตต์ไผ่ผอมยาวหยิกประปราย หน้าตาน่าเอ็นดู ใจกว้าง รั้งแรง เป็นกันเอง ไม่ถือ ตัวว่าเป็นลูกเศรษฐี

3.3.3 ความเป็นรักร่วมเพศ

ตอนอายุสิบสี่ปี วาทิตต์อยากเป็นผู้หญิง แม่จึงพาเขาไปพบจิตแพทย์ จิตแพทย์บอกว่า วาทิตต์เกลียดพ่อซึ่งไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้เขารังเกียจ ขยะแขยง เลยพาลไม่ชอบผู้ชาย พ่อแม่ยอมรับสภาพของวาทิตต์ วาทิตต์หลงรักผู้ชายคนหนึ่ง ผู้ชายคน นั้นไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย วาทิตต์ตามเขาไป เขาหลอกเอาเงินจากวาทิตต์ แล้วตีจาก

ไปแต่งงานกับผู้หญิงชาวต่างชาติ วาทิตต์เสียใจมาก ประพจน์ตัวเหลวไหลจนเกือบเสียคน
เพื่อน ๆ ช่วยกันปลอมโยนและชวนไปอยู่ด้วย จนทำให้วาทิตต์ลืมผู้ชายคนนั้นได้ และตั้งหน้า
ตั้งตาเรียนหนังสือต่อไปจนกว่าจะสำเร็จ

บทที่ 3

ศักยภาพและข้อจำกัดของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ

เมื่อเปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงกับภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนชาย และข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับชีวิตคนกลุ่มนี้ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญอันเกิดจากศักยภาพและข้อจำกัดของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศด้านต่าง ๆ หกด้าน ได้แก่ 1. บุคลิกภาพ 2. พฤติกรรมทางเพศ 3. ความรู้สึกทางเพศ 4. การมีเพศสัมพันธ์ 5. ภาษาเฉพาะกลุ่ม และ 6. ชีวิตสังคม

.1 การสะท้อนภาพบุคลิกภาพ

ตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงทั้งยี่สิบสี่ตัว ดังรายละเอียดในบทก่อน แทบทุกตัวจะมีบุคลิกภาพของผู้หญิง ซึ่งมากน้อยแตกต่างกัน โดยแสดงออกทางร่างกาย คำพูด หรืออุปนิสัย ทางใดทางหนึ่ง หรือหลายทาง ตัวละครดังกล่าวจำแนกตามขีดระดับของความเป็นผู้หญิงได้สามกลุ่มดังตาราง

ตารางแสดงบุคลิกภาพแบบผู้หญิงของตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิง

ตัวละคร	วิธีการที่บุคลิกภาพแบบผู้หญิงแสดงออก								ระดับ ของความ เป็นผู้ หญิง
	ร่างกาย						คำพูด	อุปนิสัย	
	แปลงเพศ เป็นผู้หญิง	ฉีดฮอร์โมน เพศหญิงหรือ ทำศัลยกรรม ตกแต่ง อวัยวะ บางส่วน	หน้าตา สวย เหมือน ผู้หญิง	แต่งตัว เป็นผู้หญิง หรือคล้าย ผู้หญิง	ใช้ เครื่อง สำอาง ของผู้ หญิง	ออร่า อ่อนแอ กระด้าง กระด้าง	ใช้คำ พูดของ ผู้หญิง	อารมณ์ อ่อนไหว หรือมีนิสัย บางอย่าง ที่แตกต่าง กับผู้ชาย ทั่วไป	
กลุ่มที่ 1									
1. ชนันรวิษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
2. ลวงค์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
3. วิภาต	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
4. ชิงชัน	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
5. ยาใจ	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
6. จิตร์	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
7. สุภาณิง	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✓	3
8. จิราศรี	✗	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	3
กลุ่มที่ 2									
1. วาทีตต์	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	2
2. ถวัลย์ศักดิ์	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	2
3. พินเนศวร์	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	2
4. อรรจน์	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	2
5. รัมย์	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✓	✓	2
6. ศิษะ	✗	✗	✓	✗	✗	✓	✗	✓	2
7. โดมินิค	✗	✗	✗	✗	✗	✓	✓	✓	2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในตาราง

✓	=	มีลักษณะทางร่างกาย คำพูด หรืออุปนิสัยอย่างนั้น
×	=	ไม่มีลักษณะทางร่างกาย คำพูด หรืออุปนิสัยอย่างนั้น
0	=	ไม่มีความเป็นผู้หญิง
1	=	มีความเป็นผู้หญิงน้อย
2	=	มีความเป็นผู้หญิงปานกลาง
3	=	มีความเป็นผู้หญิงมาก

บุคลิกภาพของตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนชายจะไม่โน้มเอียงไปทางผู้หญิงทางเดียวเช่นตัวละครของนักเขียนหญิง ตัวละครเอกทั้งเก้าตัว อันได้แก่ จักรพงษ์ ในเรื่อง "ที่นี่ไม่มีสวรรค์" แก้ว ในเรื่อง "ทางสายที่สาม" ชาติ และ ไพรัช ในเรื่อง "ริมานเมฆ" เอ็ด ในเรื่อง "ผู้หญิงยังอาย" ชาติ ชาคริต์ ในเรื่อง "ซากดอกไม้" ชองพล ในเรื่อง "นกแปลกฟ้า" "ทศวรรษ" ในเรื่อง "เส้นทางที่ว่างเปล่า" และ อิสระ ในเรื่อง "อิสระและอนินดา" ตัวละครที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิงมีสี่ตัวคือ แก้ว เอ็ด ชาติ ชาคริต์ และชองพล สองตัวแรกเป็นผู้ชายที่ทำและกำลังจะทำศัลยกรรมแปลงเพศ เช่นเดียวกับตัวละครของนักเขียนหญิงสองตัวคือ ชนนะวีชและลวงส์ ส่วนตัวละครอีกห้าตัวมีบุคลิกภาพแบบผู้ชาย

นักเขียนชายบางคนกล่าวถึงความเป็นผู้หญิงของชายรักร่วมเพศอย่างลึกซึ้ง ในลักษณะของการต่อสู้ด้านจิตใจที่ส่งผลกระทบต่อความต้องการของร่างกาย โดยชี้ให้เห็นว่า การที่ผู้ชายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เกิดจากความเป็นผู้หญิงซึ่งแอบแฝงซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจ ถูกกระตุ้นเสริมแรงจนสามารถเอาชนะความเป็นผู้ชาย และเป็นสาเหตุที่ทำให้คนคนนั้นมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังเห็นได้จากความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจของจักรพงษ์ในเรื่อง "ที่นี่ไม่มีสวรรค์" หลังจากเขามีเพศสัมพันธ์กับสมดุลงี้ ซึ่งผู้เขียนพรรณนาไว้ว่า (อาทิตย์ สุริน. 2522 : 98 – 99)

ผลจากการกระทำของสมดุลงี้ในคืนนั้น กลายเป็นวีรกรรมที่รัดตรึงใจของจักรพงษ์ ให้แนบแน่นอยู่กับตัวเขา อย่างไม่มีทางดินหลุด

ส่วนหนึ่งในใจที่ปวกเปียก อ่อนแอ เคลือบไว้ด้วยจิตและวิญญาณของอิทธิเพศซึ่ง ซ่อนเร้นอยู่ในใจ ถูกวีรกรรมป้องกันเกียรติของคนรักก่อวนจนตะกอนที่นอนกันลึกกลับฟุ้งกระจาย จุดอ่อนแห่งความอ่อนแอคือ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น ต้องการผู้ที่ปกป้องคุ้มครอง และพิทักษ์กายภัยทั้งหลาย ที่อาจมีมาถึงตัวให้ตนปลอดภัยได้ และความรู้สึกดังกล่าวก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้จักรพงษ์ต้องมีชีวิตเช่นที่เป็นอยู่ บัดนี้เมื่อมีผู้ซึ่งตนรักอยู่เป็นทุนได้แสดงวีรกรรมความกล้าออกปกป้องคุ้มครองตน ความเป็นหญิง

ที่มีอยู่ก็กลับเพิ่มอัตรากว้างขวางและรุนแรงขึ้นจนจักรพรรดิไม่อาจควบคุมได้
หมดปัญญาจะต่อสู้กับมัน อารมณ์และทัศนคติของเขาในขณะนั้นเหมือนน้ำที่
ออกจากกระบอก กระเจิดกระเจิงปั่นป่วนไปตามความแรงของสายน้ำไหล
ล้นผิดต่าง ๆ จากสมดุลย์ จะมีพลังกลับเพิ่มมากยิ่งขึ้น มันเพิ่มให้ทั้งอารมณ์
และความสุขชั้นยอด ทั้งนี้เพราะจิตใจส่วนที่คงความเป็นชาย ถูกไฟแห่งโลกันต์
เผาไหม้ เป็นจุลวิจุลไปนานแล้ว และรุนแรงยิ่งขึ้น ในทันทีที่มีโอกาสได้เล่น
รักกัน

ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิงบ่งชี้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้
ของนักเขียนหญิงสองประการ ประการแรกความเป็นรักร่วมเพศกับความเป็นผู้หญิงคือสิ่ง
เดียวกัน ดังเห็นได้จากคำพูดของสิงขรกับมังกรในเรื่อง "สร้อยสวาท" เมื่อชายหนุ่มทั้งสอง
สนทนากันถึง จิราศรี นายจ้างของนับทองว่า (สุวรรณี สุคนธา. 2517 : 403)

“นั่นแหละเกย์หรือกะเทยมันก็อีกรอบเดียวกัน”

และในเรื่อง “มายา” ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของโดมินิคที่มีต่อผู้หญิงและกล่าวว่า
ชายรักร่วมเพศคือผู้ชายที่มีจิตใจของผู้หญิง (สุวรรณี สุคนธา. 2522 : 185)

“พวกโฮโมส่วนมากมักจะเกลียดผู้หญิงอย่างฝังลึก ๆ ในใจ อัจฉาที่
ตรงผู้หญิงมีเครื่องเพศ มีความเย้ายวนใจ ในขณะที่พวกเขาอยากจะมี และก็มี
ไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ความคิดจิตใจทั้งหมดของเขาเป็นผู้หญิงแท้ ๆ”

ประการต่อมาชายรักร่วมเพศมีพฤติกรรมบางอย่างอันแตกต่างกับชายรักต่างเพศ
ซึ่งสังเกตได้ง่ายจากพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามข้อมูลทางวิชาการเรื่อง
บุคลิกภาพของชายรักร่วมเพศ ความเข้าใจของนักเขียนหญิงถูกต้องเพียงบางส่วนเท่านั้น
ความเชื่อดังเดิมเกี่ยวกับชายรักร่วมเพศประการหนึ่งคือ (Hyde. 1994 : 424) ชายรัก
ร่วมเพศทั้งหมดจะมีลักษณะของผู้หญิง เป็นต้นว่า แขนขาบอบบาง เดินสะบัดสะบิ้ง และ
พูดจาดีดเสียง เนื่องจากคนส่วนใหญ่มีทัศนะเช่นนี้ พวกเขาจึงเชื่อว่าการชีزةบุต้วชายรักร่วม
เพศเป็นเรื่องง่ายตาย และความเป็นรักร่วมเพศหรือรักต่างเพศจะปรากฏให้เห็นชัดเจน อันที่จริง
ความคิดดังกล่าวยังห่างไกลความเป็นจริงอยู่มาก และความสามารถของคนทั่วไปที่จะชีزةบุต้ว
รักร่วมเพศได้ถูกต้องแม่นยำ ก็ไม่เป็นผลดังที่เขาคาดหวัง

ตรงกันข้ามกับความคิดแบบเดิมโดยสิ้นเชิง ชายรักร่วมเพศส่วนใหญ่มีพฤติกรรม
เหมือนผู้ชายทั่วไป เป็นไปไม่ได้ที่จะชีزةบุต้วชายรักร่วมเพศอย่างง่ายตาย เพียงสังเกตจากลักษณะ
ทางร่างกายและอากัปกริยา มีชายรักร่วมเพศเพียงสิบห้าเปอร์เซ็นต์เท่านั้น (Hyde. 1994 :

ทางร่างกายและอากัปกริยา มีชายรักร่วมเพศเพียงสิบห้าเปอร์เซ็นต์เท่านั้น (Hyde. 1994 : 420) ซึ่งลักษณะภายนอกสามารถบ่งบอกความเป็นรักร่วมเพศได้ แม้แต่นักจิตวิทยาคลินิกที่ผ่านการฝึกฝนอบรมอย่างดี (Gochros. 1986 : 165) ก็ยังไม่สามารถจำแนกแยกแยะชายรักร่วมเพศออกจากชายรักต่างเพศได้ถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่อาศัยประวัติส่วนตัวและแบบทดสอบวัดความรู้สึกแล้วก็ตาม มีแต่ชายรักร่วมเพศด้วยกันเท่านั้น (Westwood. 1990 : 424) ที่สามารถวินิจฉัยผู้ชายซึ่งเดินผ่านไปมาตามท้องถนนได้ว่า ผู้ชายคนใดเป็นพวกเดียวกับตน

ความเชื่อของคนทั่วไปที่ว่าชายรักร่วมเพศคือผู้หญิง สะท้อนความสับสนของความคิดรวบยอดสองประการ นั่นคือ (Hyde. 1990 : 424) เอกลักษณ์ทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศ ชายรักร่วมเพศแตกต่างกับคนส่วนใหญ่เฉพาะเรื่องบุคลิกที่เขามีเพศสัมพันธ์ด้วย ทว่าด้านเอกลักษณ์ทางเพศไม่แตกต่าง กล่าวคือ แม้เขาเลือกมีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน เขาก็ยังคงเป็นและคิดที่จะเป็นผู้ชายอยู่อย่างเดิม โดยไม่ปรารถนาที่จะเป็นผู้หญิงแต่ประการใด นักจิตวิทยามีความเห็นว่ (Kilmann. 1945 : 395) ระดับความเป็นผู้ชายและความเป็นผู้หญิงมีความแตกต่างกันอย่างมาก ระหว่างรักร่วมเพศกับรักต่างเพศ และรักสองเพศ

ชายรักร่วมเพศสามารถพบได้ในประชากรที่มีบุคลิกภาพอันแตกต่างกันมาก ซึ่งอาจแบ่งเป็นสองชั่ว ชั่วหนึ่งเริ่มจากนักกีฬาที่มีร่างกายแข็งแรง ลำสัน จนถึงอีกชั่วหนึ่งซึ่งเป็นผู้ชายเอบางร่างน้อย ปลายชั่วข้างหนึ่งคือ นักฟุตบอล นักมวย กรรมกร ร่างกำยำ บึกบึน และนักธุรกิจที่มีกำลังวังชา ส่วนปลายชั่วอีกข้างหนึ่ง คือบุรุษรูปร่างอรรชรอันอ่อน สะโอดสะอง และผิวอ่อนละมุน ซึ่งไม่แตกต่างกับผู้หญิง เมื่อสวมใส่เสื้อผ้าของสตรี ชายรักร่วมเพศส่วนใหญ่จะไม่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิง ซึ่งมีอยู่ประมาณสิบถึงสิบห้าเปอร์เซ็นต์ (Westwood. 1953 : 37) ของชายรักร่วมเพศทั้งหมด บุคลิกภาพดังกล่าวไม่มีอะไรมากกว่าหลักฐานที่บ่งบอกว่าบุคคลเหล่านั้นเจริญเติบโตขึ้นท่ามกลางสภาพแวดล้อม ซึ่งมีความเป็นผู้หญิงสูงมาก ชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพแบบ ผู้หญิงเป็นเพียงชนกลุ่มย่อย (Cory. 1963 : 4) ซึ่งแทรกตัวอยู่ในชนกลุ่มน้อยอีกชั้นหนึ่งเท่านั้น

นักเขียนหญิงสามารถสะท้อนภาพเฉพาะชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิงหรือคล้ายผู้หญิง ซึ่งมีเป็นส่วนน้อย แต่ไม่อาจสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพแบบผู้ชายแท้ ๆ ซึ่งมีจำนวนมากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากชายรักร่วมเพศแบบแรกมีบุคลิกภาพที่ใกล้เคียงกับเพศของผู้เขียน และมีลักษณะที่สังเกตได้ง่ายกว่าชายรักร่วมเพศแบบหลัง สิ่งนี้ทำให้ภาพสะท้อนบุคลิกภาพชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงจำกัดอยู่ในวงแคบ ขาดความหลากหลาย และมีลักษณะซ้ำแบบ

2 การสะท้อนภาพพฤติกรรม

ภาพสะท้อนพฤติกรรมรักร่วมเพศชายของนักเขียนหญิงประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ สามส่วน ได้แก่ ลักษณะพฤติกรรม สาเหตุของพฤติกรรม และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ลักษณะพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย ผู้เขียนสะท้อนภาพไว้ในนวนิยายจำนวนห้าเรื่องใน
สภาพของจิตใจที่ผิดปกติ หรือโรคภัยชนิดหนึ่ง

ในเรื่อง “มนุษย์” จิตติน กรุ่นคิดถึงเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศของจิตร์น้องชายในแง่ที่
เป็นความวิปริตด้านจิตใจว่า (สุภาวีย์ เทวกุล. 2527 : 961)

“อันที่จริงนั้นจิตตินจะมีใจเกลียดชังอะไรจิตร์ก็หาไม่ แต่ที่เขาใช้ถ้อยคำ
อันรุนแรงอย่างนี้ก็หมายจะให้จิตร์รู้สึกอายและได้คิด ประพฤติตัวเสียใหม่ เพื่อ
แก้คำประณามนี้ แต่จิตตินหาไม่ว่าอันจิตที่วิปริตไปของคนเรานั้น จะแก้
ด้วยคำพูดเพียงสองสามประโยคหาได้ไม่ เพราะคนที่มีจิตและความ
คิดวิปริตไปจากคนธรรมดา นั้น มักจะมีความตึงตันไปทางที่ผิดอีกด้วย”

ในเรื่อง “เครื่องแบบสีขาว” อรุณพีชชายปาริชาติ มีความเห็นว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศ
ของ ดร.ทิมพรน้องเขย เป็นเรื่องวิถิตการ (ศรีฟ้า ลดาวัลย์. 2519 : 376)

“ทำไมจะไม่ใช่ ก็มันอุตริวิถิตการ ใ้แบบนั้นะเมืองไทยเพิ่งจะระบาค
ฝรั่งมันอุตริกันมานานแล้ว มันสนุกของมัน เป็นวิธีแสวงหารสชาติแปลก ๆ
ทางเซ็กของมันเป็นละคุณ ก็ใ้พวกไปเมืองนอกไปคลุกคลีกับใ้พวกนี้มานาน ๆ
นี่แหละ ที่มันหาเรื่องอุบาทว์เข้ามาเป็นแฟชั่นในเมืองไทยไปด้วย

ในเรื่อง “บัลลังก์ไยบัว” ปุตตราวิตกังวลเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของตนกับสุรสีห์
เขาอับอาย และปิดบังซ่อนเร้นพฤติกรรมของตัวเอง ปุตตรารู้ดีว่าจิตใจของเขาผิดปกติอย่างรุนแรง
ดังที่ผู้เขียนพรรณนาว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 219 – 220)

“แม้ว่าเขาจะถูกแหวดอย่างอบอุ่นท่ามกลางบิดา มารดา บริวาร
และศฤงคารทรัพย์ รวมทั้งความรุ่งเรืองทางการค้าเพียงใดก็ตาม แต่ปุตตรา
ก็เต็มไปด้วยความทุกข์อันมืดมนกับแก่นอยู่ในใจ

...

เขาเองรู้ดีว่า เขาเป็นมนุษย์พิการวิกลทางจิตอย่างรุนแรง พอ
ๆ กับเพื่อนของเขา ก่อให้เกิดความอายชอกช้ำอยู่ในส่วนลึก พร้อม ๆ กับซ่อน
เร้นกับตัว ปิดบัง”

ในเรื่อง “พิมพ์พิลาป” สุมทุมชยคนรักของพิมพ์พรรณดำเนินพัฒนาพิมพ์พรรณ
ที่ทำให้ไฟที่ลุกคนโตเป็นโรคจิต คือมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (โต้นัน. 2529 : 365)

“รู้ไหม ลูกชายคุณเป็นกะเทย ชอบผู้ชายด้วยกัน เพราะคุณไม่
รับผิดชอบครอบครัว ให้เขาทำหน้าที่แม่ของน้อง ๆ มาตลอด เขาเป็นโรคจิต
ไปแล้ว”

ในเรื่อง “รูปทอง” รัสสะพี่ชายสี่จะเห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศคือความบกพร่องด้าน
จิตใจ ดังคำพูดของเขาที่ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2532 : 531)

“แต่เราก็ไม่ว่าเขานะ ไม่ว่ากัน เพราะเดี๋ยวนี้ผมรู้สึกว่า ไม่ว่าใคร
สามารถจะบกพร่องทางจิตได้ด้วยกันทุกคน ถ้าไม่ก้าวร้าวอย่างผม ก็เลี้ยว
ไปก้าวร้าวอย่างอื่น มันอยู่ที่ว่าใครจะรู้สึกตัวก่อนใคร แล้วปรับตัวไม่ให้เสียศูนย์
ได้แค่ไหน”

เนื่องจากนักเขียนหญิงบางคนมองพฤติกรรมรักร่วมเพศชายว่า เป็นการเจ็บป่วยหรือ
โรคภัยไข้เจ็บชนิดหนึ่ง ซึ่งย่อมมีอาการแสดงออกทางร่างกายเหมือนโรคทั่วไป ดังนั้นผู้เขียนจึง
สะท้อนภาพอาการของโรคเอาไว้ด้วย ซึ่งเห็นได้จากนวนิยายเรื่อง “พิมพ์ฉิลป” และ “รูปทอง”
ในเรื่องแรก พิมพ์พรรณไปพบจิตแพทย์เพื่อปรึกษาเรื่องการรักษาความผิดปกติของไฟท์พี่ชาย
จิตแพทย์บอกเธอว่า อาการของไฟท์ไม่รุนแรง ยังมีทางรักษาให้หายได้ (โพนั่น. 2529 : 435)

“พี่ชายคุณมีหวังหาย ยังไม่รุนแรง กำลังใจก็ดีเท่าที่ฟังจากคุณ
เขาอาจจะอ่อนแอไปสักหน่อยนะทางด้านจิตใจ แต่ทุกอย่างจะดีขึ้นเรื่อย ๆ”

ส่วนในเรื่องหลัง ชาญสอนนายจ้างของรัสสะคุยกันกับรัสสะและสี่จะ เรื่องรักร่วมเพศ
และการรักษาเยี่ยวยา ซึ่งมีใจความว่าพฤติกรรมทางเพศแบบนี้รักษาให้หายได้ หากเจ้าตัวเต็ม
ใจที่จะรับการรักษา ดังบทสนทนา (กฤษณา อโศกสิน. 2532 : 467 – 8)

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเป็นได้ รู้สึกว่าเดี๋ยวนี้จะเป็นกันเยอะ
ไซ้ไหมรัสสะ
ไม่ทราบครับ ผมไม่ค่อยทราบเท่าไร
รักษาหายไหม
เข่าว่าหายครับ หากรีบรักษา ตั้งแต่เนิ่น ๆ ไซ้ไหมเสื่อ
ถ้าเจ้าตัวร่วมมือนะก็คงหายละ ฝ่ายถูกถามตอบเรียบ ๆ”

และอีกตอนหนึ่ง เมื่อศีลสมาธิภาพกับอำพันผู้เป็นแม่ว่า ตนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
อำพันเสียใจ และผิดหวังในตัวลูกชายคนเล็ก ศีลมาบอกแม่ทำนองเดียวกับที่จิตแพทย์บอก
พิมพ์พรรณว่า ตนเพิ่งเริ่มมีอาการเท่านั้น ยังไม่เป็นเต็มตัว จึงพอมีทางที่จะรักษาเยียวยาได้
(กฤษณา อโศกสิน. 2532 : 518)

**“แม่ เสียไม่ถึงกับเป็นมาก เพียงแต่เริ่มมีอาการยังพอรักษาได้
แล้วทั้งข้าว ทั้งฟืนหญ้า ก็ร่วมมือกันช่วยเหลือ ใจแม่ เพราะจนถึงได้จะขอตัวไป
อยู่ต่างหากซึกพัก เพื่อทดสอบอะไรหลายอย่าง ทดสอบอาการของตัวเองว่า
มันพอเยียวยาได้ไหมเท่านั้นแหละ”**

พฤติกรรมส่วนต่อมานักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้คือ สาเหตุของพฤติกรรมโดยผู้เขียน
พยายามชี้ให้เห็นว่ารักร่วมเพศเกิดจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเพียงปัจจัยเดียวเท่านั้น ตัวละครซึ่ง
ผู้เขียนระบุสาเหตุของพฤติกรรมมีสิบสี่ตัว ตัวละครแปดตัว อันได้แก่ วิภาต ในเรื่อง “ลูก
รัก” นพี ในเรื่อง “ประตูปิดตาย” ชนันธวัช ในเรื่อง “ใบไม้ที่ปลิดปลิว” ศีลมา ในเรื่อง “รูป
ทอง” จิตร ในเรื่อง “มนุษย์” ดาว ในเรื่อง “น้ำตาลไหม้” ชิงชัน ในเรื่อง “ฝันสักรั” และ
ไตรรงค์ ในเรื่อง “เสียงเพรียกจากซีกชีวิต” มีสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศอย่างเดียวกันคือ
ตอนเป็นเด็กได้รับการเลี้ยงดู ประคบประหงมจากแม่แต่เพียงผู้เดียว โดยขาดความดูแลเอาใจใส่
จากพ่อ ส่วนตัวละครอีกหกตัวมีสาเหตุของพฤติกรรมแตกต่างออกไป รัมย์ ในเรื่อง “หัวใจที่
ต้องไขลาน” ต้องการแสวงหาประสบการณ์ทางเพศที่แปลกใหม่ อรรถา ในเรื่อง “เก้าอี้ทอง”
ถูกพ่ออบรมกล่อมเกลามาให้เกลียดชังผู้หญิง ปุตุตรา ในเรื่อง “บัลลังก์โยบัว” ติดข้องอยู่กับความ
ต้องการทางกามารมณ์อย่างเหนียวแน่นจนถอนตัวไม่ออก โดมินิค ในเรื่อง “มายา” ไม่ประทับใจ
การมีเพศสัมพันธ์กับ ผู้หญิงครั้งแรก ไพที ในเรื่อง “พิมพ์พิลาป” ต้องทำหน้าที่แทนแม่
ขณะมีอายุน้อยมาก และพิชฌเนศร์ ในเรื่อง “คนกลางเมือง” เปลี่ยนแบบพฤติกรรมวิถีชีวิตแบบใหม่
ของชาวตะวันตก

พฤติกรรมส่วนสุดท้ายที่นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้ คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
ตัวละครซึ่งมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีสามตัว คือ ไพที ในเรื่อง “พิมพ์พิลาป” อรรถา
ในเรื่อง “เก้าอี้ทอง” และ ศีลมา ในเรื่อง “รูปทอง”

ในเรื่อง “พิมพ์พิลาป” ไพทีคบหากับหยาดพิรุณเพื่อนของพิมพ์พรรณน้องสาว โดยหวัง
ให้เธอช่วยรักษาเยียวยาความเป็นคนผิดเพศของตน ตอนไปเที่ยวชายทะเล จังหวัดระยอง ไพที
ลองจูบหยาดพิรุณ เพื่อทดสอบความเป็นรักต่างเพศ แต่ไร้ผล ไพทียังคงรู้สึกจืดชืดเย็นชาตาม
เดิม ทำให้เขาอ่อนใจ เมื่อไพทีบอกหยาดพิรุณว่าเขาไม่พอใจเพศเดียวกัน หยาดพิรุณตก
ใจมาก แต่เธอรักไพทีและเต็มใจที่จะใช้ชีวิตร่วมกับเขา จึงขอให้เขาแต่งงานกับเธอ เพื่อจะได้มี
โอกาสอยู่ใกล้ชิดผู้หญิงมากขึ้น อันจะเป็นผลดีต่อการรักษาเยียวยาสภาพจิตใจ

เมื่อแต่งงานแล้ว หยาดพิรุณพาไฟที่ไปรักษาตัวกับจิตแพทย์อย่างสม่ำเสมอ โดยใช้เวลานานพอสมควร ไฟที่ซาบซึ่งน้ำใจของภรรยา จึงเปิดโอกาสให้เธอหย่ากับเขา หากจิตใจของเขาไม่มีทางแก้ไขให้เป็นปกติได้ แต่แล้วจู่ ๆ วันหนึ่งไฟที่เกิดความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาอย่างไม่คาดฝัน เขาสามารถมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาได้แม้ไม่สมบูรณ์นักก็ตาม หยาดพิรุณตื่นเต้น ดีใจ แม้แต่ไฟที่เองก็ยังงุนงงกับความต้องการทางเพศของตน เขาสงสัยว่าสภาพจิตใจของเขาจะดีขึ้นเรื่อย ๆ หรือไม่ และวิตกกังวลว่า ถ้าหยาดพิรุณเปลี่ยนใจไม่ร่วมชีวิตกับเขา เขาคงต้องหวนกลับไป มีพฤติกรรมรักร่วมเพศตามเดิมอีก

ในเรื่อง “เก้าอี้ทอง” ตั้งแต่โตเป็นหนุ่ม อรรถน์ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงมาก่อน และไม่เคยคิดที่จะทำเช่นนั้นด้วยเพราะเขาชิงชังเพศตรงข้าม เขามีเพศสัมพันธ์อยู่กับเฉพาะผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ครั้นการซึ่งเขามีความสัมพันธ์ทางเพศอยู่ด้วยอย่างลึกซึ้งดีจาก โดยย้ายออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นเพราะโกรธที่อรรถน์พูดจาดูหมิ่นเหยียดหยามตน อรรถน์เสียใจ เขานึกถึงคำพูดของลการที่ยุให้ลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง

คืนหนึ่งเขาไปเที่ยวคลับในย่านที่มีสถานบันเทิงเรีงมย์มากที่สุดของกรุงเทพฯ ดื่มสุราจนเมา หลังจากนั้นก็ไปเที่ยวผู้หญิง โดยหลับนอนกับหญิงโสเภณีสมัครเล่น ซึ่งเป็นนักศึกษามาหาล่าไฟพิเศษที่โรงแรมชั้นสอง อรรถน์เกิดอารมณ์รักร้างเพศอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ในที่สุดเขาก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กับหญิงสาวผู้นั้นได้ ดังเหตุการณ์ที่ผู้เขียนบรรยาย (สีฟ้า. 2538 : 531)

“เขานอนตัวแข็งปล่อยให้หล่อนเปลื้องเสื้อผ้าออกจากร่าง อยากขยับหนี
เมื่อหล่อนทาบริมฝีปากอุ่นลงแนบริมฝีปาก แล้วก็ไต่เรื่อยลงมาถึงทรวงอก
เปลือยของเขา

หล่อนคงแปลกใจเหมือนกันที่เขาไม่ยอมกระดิกกระเดี้ยสนองตอบหล่อน
สติของอรรถน์เลื่อนรางขึ้นทุกที แต่ก็ยังรู้สึกถึงความนุ่มนวล อบอุ่น
ละมุนละไมขณะที่หล่อนแนบร่างเบียดเสียด ใจหนึ่งรังเกียจอยากผลักไสแต่
ทว่านอกจากไม่มีแรงแล้ว ยังเกิดอารมณ์ว้าวหวีก่าซาบซ่ากับสิ่งที่กำลังได้รับ
จากหล่อน รสชาติและรสสัมผัสที่เขาเคยตั้งใจเอาไว้ว่าชาตินี้จะไม่ยอมลิ้มลอง
สัญชาติญาณเพศผู้ที่ถูกปมด้อยขับไล่ให้หนีซุกซ่อนกำลังถูกหล่อนดึงให้
กลับคืนมา

อรรถน์ผล็อยหลับไปหลังจากนั้น

ประสบการณ์แบบรักต่างเพศครั้งแรกและครั้งเดียวนี้สามารถทำให้ความรู้สึกของอรรถน์ที่มีต่อผู้หญิงแต่เดิมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี อรรถน์อยากทำความรู้จักกับผู้หญิงคู่แข่งที่ตนเคยชิงชังให้ลึกซึ้งกว่าที่เป็นอยู่ เขารู้สึกชอบเธอแทนที่จะชิงชังดังแต่ก่อน และต้องการผูกไมตรีกับเธอในฐานะเพื่อนหญิงคนพิเศษ

ในเรื่อง “รูปทอง” ศีรษะยุติความสัมพันธ์ทางเพศกับลาภเพื่อนสนิท ต้องการหันไปคบหาหญิงคนรักชื่อเรียวข้าวซึ่งต้องการช่วยเหลือเขาแก้ไขพฤติกรรมรักร่วมเพศ คืบหนึ่งหลังกลับจากเต็นท์บาร์ คนทั้งสองแะที่โมเตล แล้วมีเพศสัมพันธ์กันโดยที่เรียวข้าวต้องโน้มหน้าใจศีรษะให้หันมาชื่นชมรักต่างเพศ โชคดีที่ศีรษะสามารถร่วมเพศกับเธอได้แม้จะไม่สมบูรณ์ก็ตาม ดังข้อความซึ่งผู้เขียนบรรยายว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2532 : 297)

“ดูเอาเถิด เส้นกรอบร่างของหล่อนและเขายามแนบเข้าหากันนั้นสวยนัก เขาเองก็กำลังเพ่งมอง แขนเขาล้อมอยู่รอบเอวอ้วนแอ่นของหล่อนซึ่งวาดโค้งลงไปผายเป็นสะโพกและต้นขาอ่อนหวาน ขณะที่เขาอวดเนื้อกล้ามเนื้อนั้นแข็งขึงของทรงอกเรียบ รับเอาเส้นโค้งแห่งดุนเนินคู่หนึ่งไว้แนบเนาต่างคนต่างมีสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่มี สองสิ่งสอดสวมนกันได้พอเหมาะจะดูแนวตั้งต้องมีแนวนอนคอยกำกับ

ปากกามีปลอกคอยปกป้อง ดินสอมีรูปสำหรับเหลา เรียวข้าวนึกแล้วขบขันความอดรีของมนุษย์เสียยิ่งนัก เขาทิ้งปวงเป็นสัตว์โลกอันประเสริฐนี้เอง สมองและใจเขาจึงตื่นไปไม่มีที่สิ้นสุด หาไฟมาป้อนอารมณ์และค้นหาไม่ให้หยุดอยู่กับที่ได้เลย

แต่แล้วศีรษะก็เข้าใจความเป็นแนวตั้งของตัวเอง เขายังคงเป็นได้เรียวข้าวตระหนักแน่จากของจริง แม้จะไม่รู้สึกสุขสมชื่นนัก เพราะไม่วายเกร็งกับการพิสูจน์และไม่วายขัดข้องกับความไม่คล่องตัวของตนเอง หากหล่อนก็ลบบปลื้มพอใช้ ขณะที่เขาหลุดพ้นพายุลูกนั้น และหย่อนแผงอกลงแนบอกหล่อนด้วยลักษณะของไฟสิ้นเชื้อ ชั่วครู่จึงผละจากไปเพื่อตึงตึงอย่างอนาถที่ใช้องกันออกทั้งตะกร้า

ความใกล้ชิดและการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนรักช่วยเพิ่มความมั่นใจให้แก่ศีรษะว่าตนจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ เขาจึงทดลองใช้ชีวิตคู่กับเรียวข้าวโดยยังไม่แต่งงานกัน เรียวข้าวหวังว่าเธอจะช่วยเหลือศีรษะให้เลิกพฤติกรรมรักร่วมเพศได้อย่างถาวร ทั้งนี้ศีรษะเองก็จะต้องให้ความร่วมมืออย่างแข็งขันด้วย

อนึ่ง นักเขียนหญิงยังได้สะท้อนภาพความเกี่ยวของระหว่างอายุของชายรักร่วมเพศกับการแก้ไขพฤติกรรมไว้ด้วย ในเรื่อง “ประตูปิดตาย” จิลลาไปปรึกษาแพทย์ประจำตัวเรื่องพฤติกรรมทางเพศกับสามี แพทย์บอกเธอว่า การเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมรักร่วมเพศจะกระทำได้ง่ายหากคนคนนั้นมีอายุไม่เกินสามสิบปี (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 142)

“ป้องกันยังไงคะ” จิลลาถามอย่างกระตือรือร้น เมื่อนึกไปถึงลูกของหล่อน

หล่อจะต้องเลี้ยงดูเขาอย่างเข้าใจเพื่อให้เขาเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ชาย
หรือผู้หญิงที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ

ถ้าพบเด็กคนไหนทำท่าว่าจะเป็นไฮโมก็รีบแก้ไขเสียแต่เนิ่น ๆ
เพราะถ้าอายุต่ำกว่าสามสิบปีทางรักษาจะง่ายขึ้น แต่ถ้าเกินสามสิบปี
บุคลิกภาพแน่นนอนแล้วมักแก้ยาก

ภาพสะท้อนลักษณะพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศของนักเขียนชายแตกต่างกับภาพ
สะท้อนของนักเขียนหญิงเป็นอันมาก มีนักเขียนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สะท้อนภาพลักษณะพฤติกรรม
ในแง่ของความผิดปกติด้านจิตใจ คือ อาทิตย์ สุรทิน ผู้เขียนเรื่อง "วิมานเมฆ" ในนวนิยาย
เรื่องนี้ จิตใจที่ผิดปกติทำให้สกลและชาดา มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นอกจากนั้นผู้เขียนยังได้
สะท้อนภาพชายรักร่วมเพศที่มีความผิดปกติด้านร่างกาย คือ ไพบูลย์ซึ่งร่างกายผลิตฮอร์โมนของ
เพศหญิงมากกว่าของเพศชาย ดังคำบอกเล่าของไพรัชที่ว่า (อาทิตย์ สุรทิน. 2528 : 107)

"ผมเคยศึกษาเรื่องการผลิตฮอร์โมนในชายหญิงมาพอสมควร ดร. อี.วี.
เนพตัน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ผู้หนึ่ง แยกแยะเรื่องนี้อย่างละเอียดละออ คน
อย่างอาจารย์นี้จัดว่าผิดปกติทั้งทางการผลิตฮอร์โมนคือ ฮอร์โมนเพศหญิงมี
มากกว่าชาย หน้าอกของอาจารย์จัดว่าใหญ่และนมผิดชาย ส่วนของอาจารย์
นั้นเมื่อตื่นตัวเต็มที่มีขนาดไม่เกินเด็กสิบเอ็ดขวบหรือสิบสองขวบ ทั้งร่างกาย
ของอาจารย์จัดว่าใหญ่โตพอสมควร นับเป็นความไม่สมดุลในตัวนอกจาก
ความผิดปกติทางจิตใจจากสกลและชาดา เพราะทั้งสองคนนั้นมีสัดส่วนตาม
ปกติสมตัว จะผิดปกติก็ตรงจิตใจเท่านั้นเอง"

ตัวละครของนักเขียนชายแทบทุกตัวจะยอมรับพฤติกรรมทางเพศของตนโดยดูชนิด
ดังเห็นได้ชัดเจนจากคำพูดของอิสระ ในเรื่อง "อิสระและอานิด้า" ที่ว่า (กิจจา บุรานนท์.
ม.ป.ป. : 118)

"ผมเป็นเกย์...ผมสบายดี ไม่เดือดร้อน"

ยิ่งกว่านั้น ตัวละครตัวเดิมยังได้แสดงทัศนะเรื่องรักร่วมเพศว่า แท้ที่จริง เป็นความอยุติธรรมที่
สังคมสร้างขึ้นต่างหาก หากใช้ความผิดปกติทางจิตใจไม่ ดังคำพูดที่ว่า (กิจจา บุรานนท์. ม.ป.ป. :
286)

เราผิดกันมากนักหรือที่เกิดมาเป็นเกย์ ทำไมบางคนต้องค้นคว้าหา
หมอ โรคจิต พยายามปิดบังความเป็นเกย์ พยายามเลือกหาทางที่จะขึ้นชม
ผู้หญิง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันไม่ชอบผู้ชาย แต่สังคมจะมองไปในแง่ที่ว่าความเป็นเกย์
เป็นความพิการของความต้องการทางเพศ ก่อเริ่มมาจากโรคจิต เริ่มมาจาก

สถานการณ์รอบข้างของการเติบโตใหญ่ ลงโทษกันไปเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนเรา
เป็นเด็ก บางครั้งพ่อแม่โดนด่ากันด้วยซ้ำไป

บางคนอาจงงหัวปั่นไปเองในความเป็นเกย์ หรือส่วนหนึ่งในชีวิตเพศที่
ออกลักษณะเกย์ หลายพันคนอาจเป็นเกย์ เพราะประสบการณ์หรือใครคนหนึ่ง
ชักนำไป แต่คนเพศเดียวกันสมสู่กันโดยที่คนทั้งสองฝ่ายต่างมีความสุขด้วยกัน
ทำไมสังคมต้องตีตีสั้น ทำไมสังคมไม่เข้าใจว่า ชีวิตแบบนี้มีชีวิตอีกแบบหนึ่ง
ของโลก จะจำกัดกันอยู่แต่ชายหญิง เป็นไปไม่ได้เมื่อมีเกย์อยู่ปะปน ทำไม
ไม่รับ กลายเป็นว่าเลือกเพศ อย่างน้อยเราไม่ได้ใช้ความเป็นเกย์ไปฆ่าใคร
ในโลกนี้ ไม่เคยเดินไปตีหัวสัตว์ตัดหางมันทั้ง แอบหยิบลักขโมยของ เพราะ
เราเป็นเกย์ พวกนี้สรุปความกันเองว่าเกย์ผิดธรรมชาติ สังคมแบ่งแยกพวกเรา
ให้ผิดอยู่ตลอดเวลา ก็เท่ากับเป็นการสร้างศกดินาให้สังคมใช้เช็ทส์เป็นข้ออ้าง
โลกก้าวมาถึงขนาดนี้แล้ว

ในเรื่อง “นกแปลกฟ้า” ของพลุกุยกับชายหนุ่มชาวสวิสในบาร์เกย์แห่งหนึ่งที่กรุงเทพฯ
ถึงการเป็นรักร่วมเพศว่า มิใช่เป็นเรื่องน่าอับอาย แต่เป็นสิ่งที่ควรภูมิใจด้วยซ้ำหากคนคนนั้นมี
สัมมาชีพและประพฤติดี (มูริน อาร์ม สมิทท์. 2543 : 29 – 30)

“แล้วเกย์ในประเทศคุณจะมีชีวิตอยู่กันยังไงในสังคมที่ปิดกั้นนั้น
ฝรั่งคนนั้นหัวเราะ

“เราอยู่ของเราไปเงียบ ๆ” เขาพูด

ทำงานอะไรของเราไปตามปกติ ไม่จำเป็นต้องแสดงออก ไม่ต้องร้อง
ป่าวประกาศตัวเองกับใคร ๆ แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ไม่จำเป็นต้องอับอายในสิ่ง
ที่ตัวเราเป็น การเป็นเกย์ไม่ใช่อาชญากรรม อาชญากรที่เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย
สิที่น่ารังเกียจกว่า

เขาหยุดไปนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ

“ถ้าเรามีสัมมาชีพ ประพฤติปฏิบัติตัวอยู่ในทำนองคลองธรรม เราก็ไม่
ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ แต่จะเชิดหน้าอยู่ได้อย่างภาคภูมิใจในความเป็นเรา

นวนิยายของนักเขียนชายที่สะท้อนภาพสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศมีสามเรื่อง
ส่วนภาพสะท้อนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งมักปรากฏในนวนิยายของนักเขียน
หญิงเสมอ นั้น มิได้ปรากฏในนวนิยายของนักเขียนชายแต่ประการใด

ในเรื่อง “ซากดอกไม้” ภาพสะท้อนสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศคล้ายคลึงกับภาพ
สะท้อนส่วนใหญ่ของนักเขียนหญิง ชาติ ชาคริต์ ดอนเป็นเด็กถูกแม่จับเขียนตัวทาปากแดงตัว
ให้เป็นเด็กผู้หญิง อบรมกล่อมเกล่าให้มีกิริยามารยาทเรียบร้อยงดงาม รวมทั้งถูกสอนให้รำรำ
ด้วยท่าทางอ่อนช้อย

ในเรื่อง “นกแปลกฟ้า” ของพลูมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพราะเติบโตขึ้นในสภาพ
ครอบครัวของสังคมแห่งโลกวัตถุนิยมและทุนนิยม ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (มธุริน อารัม สมิทธี.
2543 : 34)

“ของพลูเติบโตมาในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ บ้านที่พ่อกับแม่แทบ
ไม่เคยได้อยู่ติดบ้าน ด้วยมุ่งหน้าแต่จะทำงานหาเงิน ผลักดันตัวเองให้สูงขึ้น
ขึ้นไปในโลกวัตถุที่ชีวิตเต็มไปด้วยการแข่งขัน ซึ่งดีซึ่งเด่นโดยฝากความหวัง
ทั้งหมดของชีวิตเด็กเอาไว้กับคนเลี้ยง จนถึงวันหนึ่งที่วัตถุข้าวของตลอดจน
“วุฒิภาวะ” ทางการศึกษาของตนเริ่มเต็มขึ้น และตัวเองเริ่มมีเวลา “กลับบ้าน”

ถึงตอนนั้น หลาย ๆ คนจึงได้เริ่มเอาใจเมื่อพบว่า “ลูก” ได้กลับ
กลายเป็น “คนแปลกหน้า” สำหรับเขาเหล่านั้นไปแล้ว

บางคน “แปลก” เสียจนบอกไม่ได้เลยว่าลูกของตนนั้นเป็น
“เพศอะไร”

ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าธรรมชาติของของพลูและสภาพแวดล้อมคือปัจจัยที่เกื้อหนุนซึ่งกัน
และกันทำให้เขาต้องมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเมื่อโตเป็นหนุ่ม (มธุริน อารัม สมิทธี. 2543 : 39)

ของพลูมีอารมณ์อ่อนไหวของเพศหญิง รักสะอาดกว่าเด็กผู้ชายด้วยกัน
และไม่ชอบเล่นโลดโผนรุนแรง

อารมณ์กับรายละเอียดในตัวเขาบางอย่างเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ
ของเขาเองที่มีนิสัยประณีตเป็นพื้นฐาน แต่อีก “หลาย ๆ อย่าง” เขาเท่านั้นที่
กว่าใครว่ามี “ฟีนิง” เป็นคนเขียนลายให้ ค่อย ๆ ใส่เข้าไปทีละนิด ให้เด็กชาย
ซึมซาบเข้าไปทุกวันโดยไม่รู้ตัว อีกทั้ง “ฟีนิง” เองก็ได้ตั้งใจจะให้เป็น

ในนวนิยายเรื่องเดิม นอกจากจะสะท้อนภาพสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศของตัว
ละครเอกแล้ว ผู้เขียนยังได้สะท้อนภาพสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศของตัวละครรอง ซึ่งตรง
กันข้ามกับสภาพสะท้อนของนักเขียนหญิงส่วนใหญ่โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ปิ่นสืบขาดความรัก
ความอบอุ่นจากแม่ผู้ซึ่งเป็นคนหยาบกระด้าง แต่กลับได้รับสิ่งนั้นจากพ่อแทน เขาจึงโยยหา
ความรักความอบอุ่นจากคนเพศเดียวกัน ปิ่นสืบเป็นเกย์เพราะติดพ่อ และเนื่องจากเหตุอื่น ๆ
อีกแต่มีใช้ติดแม่ เหมือนตัวละครทั้งแปดของนักเขียนหญิง สิ่งนี้คือปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับปัจจัย
อื่น ๆ อันสนับสนุนให้เขามีพฤติกรรมรักร่วมเพศเมื่อโตเป็นหนุ่ม

ในเรื่อง “อิสระและอนิด้า” ขณะที่อิสระนั่งรถไปกับสก็อตต์ นิดาโทรศัพท์เข้ามาคุย
ด้วยถึงในรถ ตอนหนึ่งนิดาพูดถึงการเลี้ยงดูเด็กแบบกดดันซึ่งทำให้เด็กต้องมีบุคลิกภาพแบบใด
แบบหนึ่ง เธอยกตัวอย่างว่าอิสระก็ถูกเลี้ยงดูมาเช่นนั้น อิสระโต้แย้งว่า การที่เขาเป็นเกย์มิได้

เกิดจากสาเหตุใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ (กิจจา บุรานนท์. ม.ป.ป. : 117 – 118)

“ผมขอร้องนะครับคุณนินดา ไม่ต้องเอาผมไปพิจารณาให้ปวดหัว ผมจะเป็นเกย์หรือมีเมียห้าคน มันไม่เกี่ยวข้องกับที่จะว่าใครเลี้ยงผมมา หรือทำอะไรกับจิตใจของผมตอนเด็ก ๆ ผมเป็นเกย์ ผมเป็นของผมเอง”

รักร่วมเพศชายมีมาเป็นเวลาช้านานในทุกวัฒนธรรม และมีอยู่ในทุกกลุ่มชนที่มีการบันทึกเรื่องราวไว้ในประวัติศาสตร์ (Westwood. 1953 : 79) ในอารยธรรมตะวันตก ความคิดทางการเมืองและวัฒนธรรมส่วนมากสืบทอดมาจากชาวกรีก แต่กฎเกณฑ์ทางเพศเกือบทั้งหมดตกทอดมาจากชาวยิวผ่านทางศาสนาคริสต์ ซึ่งถือว่ากิจกรรมทางเพศใด ๆ ที่มีได้ก่อกำเนิดชีวิตใหม่ จะถูกเหยียดหยามประณาม ผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจึงถูกเกลียดชังอย่างรุนแรง และถูกลงโทษจนเสียชีวิต แม้กระนั้นก็มีอาจจัดพฤติกรรมนี้ให้หมดสิ้นไปได้ ศาสนาคริสต์ถือว่ารักร่วมเพศเป็นบาปและเป็นการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของพระเจ้า รักร่วมเพศจึงเป็นพฤติกรรมที่สังคมปฏิเสธและต่อต้านทั้งในแง่ศีลธรรมและแง่กฎหมาย กลายเป็นความเกลียดชังที่ยังรากลึกอยู่ในสังคมตะวันตกสืบมากกว่าสองพันปี

ตอนต้นศตวรรษที่ยี่สิบ รักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นความเจ็บป่วยทางร่างกาย พฤติกรรมนี้จึงถูกนิยามความหมายว่า เป็นอาการของโรคที่จะต้องตรวจวินิจฉัยและรักษาเยียวยา แพทย์และนักจิตวิทยาจำนวนมากพยายามศึกษาสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ โดยอธิบายด้วยทฤษฎีต่าง ๆ อันได้แก่ (Kilmann. 1945 : 405 – 407) ทฤษฎีชีววิทยา ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีสังคมวิทยา และทฤษฎีการเรียนรู้ และค้นหาวิธีการบำบัดรักษา แต่ก็ไม่ได้ผล ความล้มเหลวของการอธิบายสาเหตุที่ทำให้เป็นรักร่วมเพศด้านชีววิทยา รวมทั้งการไม่ประสบผลสำเร็จในการบำบัดรักษา ทำให้ มีการนำทฤษฎีจิตวิเคราะห์และทฤษฎีพฤติกรรมเข้ามาพิจารณารักร่วมเพศมากขึ้น ต่อมารักร่วมเพศถูกจัดประเภทใหม่ให้เป็นความผิดปกติด้านจิตใจ ใน ค.ศ. 1952 (Bayer. 1981 : 39) สมาคมจิตเวชศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกาได้ขึ้นทะเบียนรักร่วมเพศในฐานะที่เป็นความผิดปกติทาง จิตใจอย่างหนึ่ง

ความเกลียดชังรักร่วมเพศทำให้คนในสังคมซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกรักต่างเพศเกิดทัศนคติด้านลบ และแสดงปฏิกิริยาต่อต้านผู้ที่ เป็นเกย์ด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างลำเอียงและไม่เป็นธรรม เช่น การออกกฎหมายห้ามการมีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ การแบ่งแยกที่อยู่อาศัยและการประกอบอาชีพ การบีบบังคับของสังคมที่มีต่อกลุ่มชายรักร่วมเพศดังกล่าวค่อย ๆ จุดชนวนให้บรรดาชายรักร่วมเพศรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องสิทธิของตนที่ถูกกลืนรอน ใน ค.ศ. 1969 มีการเดินขบวนครั้งยิ่งใหญ่ของเกย์ที่กรุงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ขบวนการปลดปล่อยเกย์ให้เป็นอิสระถือกำเนิดขึ้น นับแต่บัดนั้นสาธารณชนก็ถูกบังคับให้ตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์อีกแบบหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านี้ถูกละเลยเพิกเฉย

ใน ค.ศ. 1970 รักร่วมเพศและรักสองเพศเริ่มได้รับความสนใจจากสื่อมวลชน คำถามเรื่องสิทธิของชายรักร่วมเพศกลายเป็นข้อโต้แย้งของสังคมร่วมสมัย ความเป็นรักร่วมเพศถูกนิยามความหมายอย่างชัดเจนที่สุดในฐานะรูปแบบของการตอบสนองทางเพศ ซึ่งบุคคลมีความสนใจด้านความรักต่อสมาชิกเพศเดียวกัน ครั้นถึง ค.ศ. 1973 อิทธิพลของแรงกดดันทางการเมือง จากความเคลื่อนไหวของเกย์ รวมทั้งความล้มเหลวในการศึกษาค้นคว้าหาสาเหตุของรักร่วมเพศและการบำบัดรักษา ประกอบกับผลการวิจัยซึ่งมิได้สนับสนุนความคิดที่ว่า รักร่วมเพศเป็นการปรับตัวอันไม่ถูกต้องเหมาะสม เนื่องจากชายรักร่วมเพศไม่แตกต่างกับชายรักต่างเพศด้านจิตใจ ยกเว้นความโน้มเอียงทางเพศเท่านั้น สมาคมจิตเวชศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกาจึงลบชื่อรักร่วมเพศออกจากทะเบียนของการบำบัดความผิดปกติด้านจิตใจอย่างเป็นทางการ ยุคสมัยของรักร่วมเพศในฐานะของการเจ็บป่วยก็สิ้นสุดลง

ในช่วง ค.ศ. 1970 – ค.ศ. 1980 อันเป็นเวลาซึ่งทัศนคติของสังคมที่มีต่อรักร่วมเพศมีอิสรภาพมากขึ้น รักร่วมเพศไม่เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอีกต่อไป การเป็นรักร่วมเพศถูกเปิดเผยเพิ่มขึ้น กลุ่มสังคมของเกย์เกิดขึ้นทั่วเมืองใหญ่ ๆ ในอเมริกาเหนือ ยุโรป และออสเตรเลีย ปัจจุบันนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพถือว่า (Moore, 1993 : 102) รักร่วมเพศคือความแตกต่างทางเพศ มากกว่าที่จะเป็นโรคที่เกิดกับร่างกายและจิตใจ หรือการเบี่ยงเบนทางเพศ ส่วนนักสังคมวิทยาจำนวนมากเชื่อว่า (Westwood, 1953 : 71) บุคลิกภาพแบบรักร่วมเพศจำนวนเล็กน้อยเป็นที่ต้องการของทุกวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะพวกรักร่วมเพศมีสมรรถภาพด้านความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และจินตนาการ ซึ่งอยู่เหนือความสามารถของพวกรักต่างเพศ

ทุกวันนี้มีความเชื่ออย่างหนึ่งว่า (Santrock, 1996 : 389) ตามปกติคนทั่วไปจะมีพฤติกรรมทั้งรักต่างเพศและรักร่วมเพศ เป็นที่ยอมรับกันมากขึ้นที่จะมองพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นความต่อเนื่องของพฤติกรรมจากรักต่างเพศไปสู่รักร่วมเพศ ผู้ริเริ่มความคิดนี้คือ อัลเฟรด คินซี และผู้ร่วมงานของเขา คินซี อธิบายพฤติกรรมทางเพศในฐานะที่เป็นความต่อเนื่อง ซึ่งมีขีดวัดระดับหกขีดเริ่มจาก 0 อันหมายถึงมีพฤติกรรมรักต่างเพศเพียงอย่างเดียว จนถึง 6 ซึ่งบ่งชี้ว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียวเช่นกัน ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิต่อเนื่องของพฤติกรรมทางเพศซึ่งคินซีและผู้ร่วมงานจัดทำขึ้น

มีพฤติกรรมรักต่างเพศเพียงอย่างเดียว	0	รักต่างเพศ
ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ แต่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย	1	
ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ แต่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก	2	
มีพฤติกรรมรักต่างเพศและรักร่วมเพศเท่ากัน	3	
ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่มีพฤติกรรมรักต่างเพศมาก	4	
ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่มีพฤติกรรมรักต่างเพศด้วย	5	
มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียว	6	รักร่วมเพศ

ความโน้มเอียงทางเพศของคนแต่ละคน (Santrock. 1996 : 390) ไม่ว่าจะเป็นรักต่างเพศหรือรักร่วมเพศก็ตาม ส่วนมากจะถูกกำหนดด้วยปัจจัยทางพันธุกรรมทางฮอริโมน ทางการรับรู้ และทางสภาพแวดล้อม ผู้เชี่ยวชาญเรื่องรักร่วมเพศเชื่อว่าไม่มีปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งตามลำพังที่สามารถทำให้เกิดรักร่วมเพศได้ และน้ำหนักของแต่ละปัจจัยซึ่งสัมพันธ์กันที่ทำให้แต่ละคนเป็นรักร่วมเพศนั้นยังแตกต่างกันอีกด้วย ท้ายที่สุดก็ยังไม่มีการรู้สาเหตุแท้จริงที่ทำให้คนแต่ละคนเป็นรักร่วมเพศ และไม่มีหลักฐานยืนยันเช่นกันว่า ความเป็นรักร่วมเพศชายเกิดจากการที่มีแม่ซึ่งหวงแหนปกป้องลูกชายมากเกินไปและมีพ่อที่อ่อนแอ

สืบเนื่องจากความเชื่อดั้งเดิมที่ว่ารักร่วมเพศเป็นความผิดปกติด้านร่างกายและจิตใจอันไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม นอกจากนี้ยังมีชายรักร่วมเพศจำนวนหนึ่งไม่พอใจพฤติกรรมทางเพศของตนเอง ต้องการเปลี่ยนไปมีพฤติกรรมรักต่างเพศ จึงทำให้เกิดการรักษาเยี่ยวยาและบำบัดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น ในอดีต นักจิตบำบัดด้านรักร่วมเพศและจิตแพทย์พยายามค้นหาวิธีการต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศไปสู่พฤติกรรมรักต่างเพศตลอดมา

ในการรักษาบำบัดชายรักร่วมเพศ นักจิตบำบัดประสบอุปสรรคมากมาย ที่สำคัญคือ (Westwood. 1953 : 66) ความโน้มเอียงแบบรักร่วมเพศจะเกิดขึ้นกับเด็กชายวัยเด็กตอนต้นในช่วงอายุไม่เกินห้าปีเท่านั้น แนวโน้มต่ำหรือสูงที่จะทำให้คนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกกำหนดแน่นอนแล้วในช่วงอายุดังกล่าว และแนวโน้มนั้นได้รับการเสริมแรงด้วยประสบการณ์ชีวิตต่อมาติด

ต่อกันเป็นเวลายาวนานมาก ดังนั้นเมื่อชายหนุ่มคนหนึ่งแสดงออกซึ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นครั้งแรกในชีวิต ก็สายเกินไปเสียแล้วที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมนั้น

เป็นเรื่องยากอย่างยิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงชายรักร่วมเพศแท้ ๆ ให้กลับไปเป็นชายรักต่างเพศแท้ ๆ ชายรักร่วมเพศที่มีอายุมาก และอยู่ประปนกับหมู่ผู้หญิงหลายปี โดยไม่เคยเกิดความต้องการทางเพศกับเพศตรงข้ามเลย ชายรักร่วมเพศที่ปรับตัวได้ดี รวมทั้งชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิง จะประสบความสำเร็จในการรักษาเยี่ยวยาน้อยมาก ดังนั้นจึงไม่มีการบำบัดรักษาชายรักร่วมเพศที่ได้ผลแน่นอน (Westwood, 1953 : 74) และเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องซึ่งมักมีผู้เข้าใจว่าชายรักร่วมเพศจะสามารถรักษาเยี่ยวยาได้ ถ้าเพียงแต่เขาเต็มใจที่จะรับการรักษาเยี่ยวยา นอกจากนี้การบำบัดรักษาจะต้องกระทำโดยจิตแพทย์มืออาชีพ ซึ่งมีความชำนาญเป็นพิเศษ ต้องใช้เวลายาวนานและต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ซึ่งเกินความสามารถของคณะฐานะปานกลางทั่วไปจะแบกรับภาระได้

การรักษาเยี่ยวยาชายรักร่วมเพศมีโอกาที่จะประสบความสำเร็จบ้าง ในกรณีที่ผู้รับการรักษามีอายุน้อย มีแนวโน้มต่ำที่จะเป็นรักร่วมเพศ รวมทั้งสภาพแวดล้อมมิได้เป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมแรงให้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ตัวอย่างเช่น ผู้ชายบางคนที่ประสบปัญหาที่มีแนวโน้มรักร่วมเพศขณะดื่มสุราจนมึนเมา หรือผู้ชายที่มีแนวโน้มรักร่วมเพศโดยบังเอิญ เป็นต้น

อนึ่งมักมีผู้เข้าใจว่า (Westwood, 1953 : 65) การแต่งงานหรือการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงจะสามารถแก้ไขปัญหามาตรังค์ร่วมเพศได้ และชายรักร่วมเพศจำนวนมากก็มักเชื่อว่าตนเองสามารถควบคุมบังคับแนวโน้มรักร่วมเพศได้ ถ้าตนมีโอกาสแต่งงานสักครั้ง ด้วยเหตุที่ชายรักร่วมเพศส่วนใหญ่ไม่มีความผิดปกติทางร่างกาย ผู้หญิงที่เขาแต่งงานด้วยจึงไม่สงสัยและไม่รู้ระแคะระคายเรื่องพฤติกรรมทางเพศของเขา จริงอยู่ ชายรักร่วมเพศเหล่านั้นอาจสามารถปฏิบัติกิจกรรมทางเพศที่ทำให้ภรรยาพึงพอใจ แต่สิ่งนี้ก็มิใช่หลักประกันที่จะรับรองและยืนยันว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศของเขาจะสามารถรักษาเยี่ยวยาให้กลับคืนไปสู่ความเป็นรักต่างเพศได้

ชายรักร่วมเพศบางคนแต่งงาน (Kilmann, 1984 : 402) เพื่อปิดบังอำพรางพฤติกรรมทางเพศของตนหรือเพื่อต้องการมีลูก หรือมีครอบครัว แม้จะแต่งงานแล้ว พฤติกรรมรักร่วมเพศของเขากียังคงดำเนินต่อไปอย่างลับ ๆ ทว่าเมื่อใดที่ความเป็นรักร่วมเพศของเขาถูกเปิดโปงให้ภรรยารู้ ตามปกติแต่ไม่เสมอไป เมื่อนั้นผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้นก็คือการหย่าร้างนั่นเอง

ปัจจุบันนักจิตบำบัดเห็นพ้องต้องกันว่า (Moore, 1945 : 113) การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศของชายรักร่วมเพศไม่มีทางประสบผลสำเร็จ ความคิดในปัจจุบันถือว่ารักร่วมเพศมิใช่ความผิดปกติ ถ้ารักร่วมเพศไม่มีอะไรผิด ความพยายามที่จะรักษาเยี่ยวยาก็เป็นเรื่องไร้เหตุผลเช่นกัน และสืบเนื่องจากสมาคมจิตเวชศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกาได้ลบชื่อรักร่วมเพศออกจากบัญชีความผิดปกติทางจิตใจ นักจิตบำบัดและผู้ให้คำปรึกษาทั้งหลายจึงเปลี่ยนจุดศูนย์กลางของการบำบัดรักษา โดยแทนที่จะสันนิษฐานว่าชายรักร่วมเพศคือคนไข้ที่จะต้องได้รับการรักษาเยี่ยวยา นักจิตบำบัดกลับหาทางช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้นให้มีความรัก มีชีวิต และทำงานอยู่ได้ในสังคม ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขาอย่างรุนแรง ความเปลี่ยนแปลงด้านการบำบัดนี้ มีนัย

สำคัญในแง่ที่เป็นการนิยามความหมายของปัญหากรักร่วมเพศ ในฐานะที่เป็นการปฏิเสธของสังคมมากกว่าที่จะเกิดจากตัวพฤติกรรมเอง

ลักษณะพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศ ซึ่งประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ สามส่วนนั้น มีความละเอียดอ่อนซับซ้อน เป็นประเด็นที่ท้าทายนักวิชาการด้านรักร่วมเพศชายให้ศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้องตลอดมา แม้ในปัจจุบันก็ยังไม่ได้คำตอบที่แน่นอนชัดเจน สิ่งนี้แม้มิใช่ประสบการณ์ที่นักเขียนหญิงไม่อาจมิได้ แต่ก็เป็นความรู้ที่ตนต้องศึกษาค้นคว้าอย่างลึกซึ้ง จึงจะสามารถนำมาสะท้อนภาพไว้ในนวนิยายอย่างถูกต้องแม่นยำ ภาพสะท้อนชีวิตชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงด้านนี้ดังกล่าวยังคงมีความสอดคล้องกับข้อมูลทางวิชาการน้อยกว่าภาพสะท้อนของนักเขียนชาย เป็นการชี้ให้เห็นว่านักเขียนหญิงยังมิได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องลักษณะพฤติกรรมของชายรักร่วมเพศอย่างลึกซึ้งกว้างขวางเท่าที่ควร ภาพสะท้อนของนักเขียนหญิงจึงผิวเผิน และคลาดเคลื่อนกับความเป็นจริง

3 การสะท้อนภาพความรู้สึกทางเพศ

ความรู้สึกทางเพศของชายรักร่วมเพศที่นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้ มีสองแบบคือ ความรู้สึกที่มีต่อเพศเดียวกันแบบหนึ่ง และความรู้สึกที่มีต่อเพศตรงข้ามอีกแบบหนึ่ง

ความรู้สึกทางเพศของชายรักร่วมเพศแบบแรกผู้เขียนสะท้อนภาพไว้ในนวนิยายจำนวนเจ็ดเรื่อง ในเรื่อง "บัลลังก์โยบ" ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกทางเพศของปุตตราที่มีต่อสุรสีห์ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 222)

เขากลับไปนึกถึงกายวิภาคของสุรสีห์อย่างละเอียดลออ สุรสีห์ซึ่ง
ไว้ผมบ๊อบ นัยน์ตามันเยิ้ม หน้าขาวแป้นดังดวงจันทร์ แขนในร่มผ้าขาว
ผิวละเอียดแต่แข็งแรงด้วยกล้ามเนื้ออันทรงงาม

ในเรื่อง "ประตูที่ปิดตาย" นพไปเที่ยวบาร์เกย์ ขณะเดินร่ำอยู่กับแลน พาร์ตเนอร์ประจำบาร์ เขาเกิดความต้องการทางเพศ ดังที่ผู้เขียนพรรณนาว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 161)

ความปั่นป่วนยวนใจเกิดง่ายที่สุดกับอารมณ์ของเขา ก็เพียงแค่ได้แล
เห็นกล้ามเนื้อบางแห่งและรูปพรรณสัณฐานของอวัยวะบางส่วนของเขาเพียง
กับเขาเท่านั้นเอง

อาจเป็นเงาของชนตาหนา แก้มที่ตอบอย่างเย้ายวน หากแต่มีหนวด
อ่อน ๆ ไร้อยู่เหนือริมฝีปาก ลำคอบิดเอี้ยวในที่ท่าชวนวาบหวน
และบางทีก็อาจจะเป็นกล้ามเนื้อตรงต้นแขน สะดือที่ดูเนียนและลึกซึ้ง

ลับไปกว่านั้นอีก ก็อาจจะเป็นอวัยวะบางแห่งที่มีสีสันงดงาม มีรูปลักษณะ
เพียบพร้อม หาทิติมิได้ทางกายวิภาค

ในเรื่อง "พิมพิลาป" ไพทีไปเที่ยวชายทะเล จังหวัดระยองกับน้องสาวและเพื่อนฝูง
คืนหนึ่งขณะมีการเลี้ยงฉลองเนื่องในโอกาสที่พิมพรรณได้รับรางวัลชมเชยจากการประกวด
หนังสือนวนิยาย เขาเก็บตัวอยู่ในห้อง ใจเป็นทุกข์ วิดกกังวลเรื่องพฤติกรรมทางเพศของตน
ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (โบดี้น (นามแฝง). 2529 : 313)

เขาตัดสินใจไม่ลงไปรวมวงอีก เดินเข้าห้องปิดประตูถึงตัวลงบนเตียง
ทอดถอนใจกับอารมณ์ของตัวเอง หงุดหงิดที่อยากเข้าไปนั่งแทนที่พิมพรรณ
แม้มีหยาดพิรุณอยู่แนบข้าง หล่อนก็ไม่อาจช่วยเขาได้ เขาหงุดหงิดใจกับ
ความปรารถนาอันร้อนรุ่มอยู่ภายใน ทำให้ถึงเป็นอย่างนี้ แวดวงการงานของ
เขาต้องอยู่กับผู้ชายทั้งนั้น ทำให้จึงไม่เป็นเช่นเขาอื่น ที่จริงแล้วงานของเขา
เหมาะสมสำหรับผู้ชายเท่านั้น เขาก็ได้รู้เรียนมาจนจบ เรียนอย่างผู้ชายควร
เรียน ทำงานอย่างผู้ชายควรทำ สำบากลำบากมาตลอด แต่มันก็ยังไม่อาจ
รักษาเขาได้ แม้จะได้พยายามแล้ว

ในเรื่อง "รูปทอง" ขณะที่ชะคุ้ยกับรหัสสหายเรื่องชาญสอน นายจ้างของพี่ชายซึ่งมี
บุคลิกที่ตนหลงใหลคลั่งไคล้ เขาเกิดความรู้สึกทางเพศดังที่ผู้เขียนพรรณนาว่า (กฤษณา
อโศกสิน. 2532 : 225)

ทีจะรู้สึกวาววับขึ้นอีก เมื่อนึกถึงท่าของชาญสอน หนุ่มสูงโปร่ง
คล่องตัว พุดจาหนุ่มวอลคนนั้น คล้าย ๆ กำลังฟังเพลงรักเพลงหนึ่งที่มีคำร้อง
และท่วงทำนอง โหยหา แล้วเขาก็ได้ร้อนชาขึ้นสุดเนื้อสุดตัว

ในนวนิยายเรื่องเดิม ตอนที่ชะคุ้ยดูหนังสือภาพผู้ชายเปลือยกาย ในอริยาบถต่าง ๆ
เขาเกิดอารมณ์เพศและโพล่คิดไปถึงเรือนร่างของชาญสอน ซึ่งมีบุคลิกลักษณะตรงข้ามกับลาม
คู่เขาเก่า ผู้เขียนพรรณนาไว้ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2532 : 312)

เขาเคะนึ่งถึงเรือนร่างท่าทึบของผู้จัดการหนุ่มด้วยความจับใจตรงตาเป็น
พิเศษ แม้ผิวพรรณเครื่องหน้าจะไม่อยู่ในรสนิยมมาก่อน หากเขาก็อึ้งแล้วใน
รูป แบบของลาม กล้าแข็งแรง หยาบคายถึงใจพระเดชพระคุณ ลามเป็นเด็ก
จากต่างจังหวัด กร้านลมและแดด หน้ากลมสัน จมูกใหญ่ ฟันขาวจัดติดกับผิว
ลักษณะของเขาเชิญชวนเหมือนอาหารที่เข้าพริกขี้หนุมนาน้ำปลาครบ

รสจืดของลาภ รongรับเขามาเห็นนานหลายขวบปี บัดนี้มีมันซบซาลงเพราะ
ชินเมื่อมีรสใหม่ผ่านมา นับเนื่องเป็นสุขุมรส เขาจึงใคร่จะได้ลองลิ้ม

ในเรื่อง “ฝันสักรัง” เวลาชิงชั้นเปล่าเปลี่ยวใจ เขาจะดูหนังสือภาพผู้ชายเปลือยกาย
เพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (สุวรรณี สุคนธา. 2540 : 86 – 87)

“เขาจึงรับหนังสือประเภทรักร่วมเพศที่ทำขายกันเฉพาะในกลุ่ม
รูปผู้ชาย รักกับผู้ชายด้วยกันเท่านั้น เขาจึงจะซาบซึ้งถึงใจ และการที่จะ
กระตุ้นอารมณ์ให้เขาเกิดอาการหน้าแดงขึ้นมาได้นั้น ก็ต้องเป็นเพศชายด้วยกัน
เขามีหนังสือพันนี้อยู่ ในลิ้นชักลับเป็นตั้ง ๆ คินไหนอารมณ์เปลี่ยวหนัก เขาก็
จะเปิดหนังสือประเภทนี้ ขึ้นมาดู บางเล่มเป็นรูปผู้ชายเปลือยล้วน ๆ หนังสือ
เหล่านี้เขาจำต้องสั่งเป็นสมาชิกเฉพาะจากต่างประเทศ

เล่มที่เขาชอบที่สุด คงจะเป็นแม็กกาซีนที่ชื่อ After Dark การถ่ายรูป
หรือการจัดแสงล้วนแต่อยู่ในชั้นคลาสสิก มิใช่ที่เพื่อนรสนิยมประเภทเดียวกัน
บางคนจะหัวเราะเยาะว่าสมัยนี้มันเซย์ไปแล้ว มีเล่มอื่นอีกมากมายที่ผาดโผน
ไป กว่ำนั้น ยิ่งไปกว่านั้นอีกเยอะ”

ในเรื่อง “รักไร้อันดับ” เมื่อวันวิษพบหน้าศักดิ์สิทธิ์ คู่ขาที่จากไปอยู่ต่างประเทศหลาย
ปี เขาโอบกอดศักดิ์สิทธิ์ ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกทางเพศของเขามีสื่อศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งแตก
ต่างกับความรู้สึกที่มีต่อดาลัดคือดีดกรรยาโดยสิ้นเชิงว่า (กันยามาส (นามแฝง). 2540 : 324)

อนวัชกางแขนออกกว้างโอบกอดไปตลอดลำตัวหนากว่าของผู้ชายที่มา
เยือน เขาแน่ใจว่าร่างนี้มีตัวตนจริง ๆ มิใช่เขานึกฝันไปเอง ผู้ชายคนนั้นก็กลับ
มาแล้ว หลังจากห่างกันไปไกลหลายปี มีเลือดเนื้อ มีจิตวิญญาณอยู่ครบถ้วน
สัมผัสได้ถึงไออุ่น แล้วในที่สุดดวงแขนนี้ก็กอดรัดเขาเป็นการตอบแทน อนวัช
ถึงโลดจนใจแทบจะระเบิดออกมา เขาไม่เคยยินดีเท่านี้ แม้เมื่อตอนที่เขามีดาลัด
แล้ว ได้กอดหล่อนเขาก็ไม่เคยนิยมยินดี ไม่เคยอบอุ่น ไม่เคยหิววาบไปด้วย
อารมณ์พิศวาสที่เดือดพล่านขึ้นมาใหม่ไม่เหมือนยามที่อ้อมแขนของเขามีผู้ชาย
คนนี้ จริง ๆ แล้ว อนวัชมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขามีจิตพิศวาสกับผู้ชายด้วย
กัน และนั่นก็เป็นสาเหตุที่การแต่งงานของเขาล่มร้างไวเกินไป เขาฝันใจทุก
ครั้งที่นอนกับดาลัด ยามที่แต่ละต้องหล่อน เขาต้องสวมบทบาทที่เขาไม่ถนัด
ในเมื่อเขาชอบเล่นบทของผู้หญิง แล้วเขาจะทำให้ผู้หญิงจริง ๆ มีความสุขได้
อย่างไรกันเล่า

ในเรื่อง "หัวใจไร้สังกัด" ถวัลย์ศักดิ์รู้จักปริติที่บ้านของพิมผกาเพื่อนหญิงคนสนิท หลังจากปริติมีเพศสัมพันธ์กับพิมผกาแล้ว ผล็อยหลับไป เขาก็เข้าไปในห้องนอน เล้าโลม ปริติ ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกของถวัลย์ศักดิ์และบรรยายเหตุการณ์ว่า (กันยามาส (นามแฝง). 2543 : 114 – 115)

"ปริติคือที่หมายตารายล่าสุดเมื่อได้พบเห็น ได้สัมผัส ที่เขาถอดเสื้อโชว์ สักครู่นั้น ถวัลย์ศักดิ์ไม่อาจจะยับยั้งความรัญจวนใจของตัวเองเอาไว้ได้อีก เขารู้สึกว่าตัวเองปั่นป่วน และเปี่ยมล้นไปด้วยความปรารถนา

เรียกว่าเขาจะต้องได้ปริติถึงจะหมดความกระวนกระวายที่เกิดขึ้นได้ เขาพาตัวเองเคลื่อนกายเข้ามาถึงเตียง ทอดตามองร่างเปลือยที่นอนคว่ำหน้า อยู่ นั้น ดวงหน้าของปริติตะแคงไปอีกด้าน และเขาก็หลับไปจริง ๆ ด้วย ปริติ ไม่รู้เลยว่า จะเกิดอะไรกับตัวเองบ้าง

อย่างช้า ๆ ที่ถวัลย์ศักดิ์ปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกจากตัว เขาไม่รีบร้อน ะไร

สองตาทอดตามแผ่นหลัง ไล่ตั้งแต่ต้นคอจนถึงปลายเท้า ปริติมีผิว สวย ไม่ขาวจัดและไม่คล้ำ เป็นผิวสะอาด ที่น่าจะสัมผัสจับต้อง ไม่เพียงเท่า นั้นถวัลย์ศักดิ์ทอดตามองตรงช่วงท่อนล่าง ตั้งแต่เอวจนถึงด้านหลัง แน่นเนื้อ หน้นที่เตียว แก้มก้นนั้นกลมสวย

เขากลืนน้ำลายลงคอ รับรู้ว่ากำลังตื่นตัวอย่างยิ่ง

นักเขียนหญิงมักจะสะท้อนความรู้สึกและความต้องการทางเพศของชายรักร่วมเพศ อย่างอ้อมค้อม คาดคะเน และบางครั้งก็มีความรู้สึกแบบรักต่างเพศเจือปนอยู่ด้วย โดยขาดรายละเอียดเรื่องสรีระของผู้ชายด้วยกัน ที่เราใจชายรักร่วมเพศให้เกิดอารมณ์เพศ อันเป็นสิ่งสำคัญ ที่ปรากฏอยู่เสมอในภาพสะท้อนความรู้สึกทางเพศของตัวละครของนักเขียนชาย ซึ่งเห็นได้จาก เรื่อง "ที่นี่ไม่มีสวรรค์" "นกแปลกฟ้า" และ "อิสระและอานิต้า"

ในเรื่อง "ที่นี่ไม่มีสวรรค์" ตอนที่จักรพงษ์ขับรถไปรับสมดุลย์ ซึ่งโทรศัพท์ไปหาเขา ที่บ้าน เขาเกิดความต้องการทางเพศ เมื่อคิดถึงเรือนร่างและอวัยวะเพศของสมดุลย์ ดังที่ผู้เขียน บรรยายว่า (อาทิตย์ สุรินทร์. 2522 : 51)

ภาพใบหน้าของเจ้าของเสียงทางโทรศัพท์ที่เพิ่งได้รับเมื่อก่อนออกจาก บ้าน ปรากฏขึ้นมาในหัวสำนัก ส่วนสูงขนาดร่อยแปดสิบ ผมและตัวดกงาม ดวงตา คมขำ ริมฝีปากบางแบบฝรั่ง ขายหนุ่มผู้นี้จัดเป็นคนช่อนรูป ยามเมื่อ มีเครื่องแต่งกายปิดบังอยู่ ดูเหมือนเป็นคนผอม แต่เมื่อร่างนั้นปราศจาก อารมณ์ห่อหุ้มกาย ก็สวยงามได้สัดส่วนของความเป็นชายโดยสมบูรณ์

แผ่นอกกว้าง หน้าท้องแบนเรียบ เอวคอดกิ่ว และช่วงขาที่สมบูรณ์และแข็งแรงด้วยกล้ามเนื้อ จักรพงษ์รู้สึกความขึ้นมาในใจ จนเมื่อจับพวงมาลัยรถคันเมื่อนึกถึงส่วนที่สำแดงความเป็นชาย ของเขา ซึ่งมีขนาดที่ช่วยให้ผู้นอนต้องหลงไหล

ในเรื่อง "นกแปลกฟ้า" คินหนึ่งของพลูไปนอนค้างกับซัดซลิตที่บ้านของเขา เมื่อของพลูเห็นเรือนร่างของเพื่อนสนิท เขาเกิดความกำหนัด แต่ในที่สุดหักห้ามใจได้ ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (มธุริน อารัม สมิทธิ. 2543 : 107 – 108)

"ของพลูหวนคิดไปถึงคินหนึ่งในห้องนอนที่บ้านซัดซลิต คินที่เขาไปตีวาทา ให้เพื่อน และฝนตกกระหน่ำลงหนักจนคุณพรมารดาเขาขอร้องให้ของพลูนอนค้างคินนั้น แม้ว่าอากาศจะเย็นด้วยสายฝน แต่ทรมเปิดก็ยังนอนถอดเสื้อ ของพลูยังจำได้ถึงความปั่นป่วนรัญจวนใจ เมื่อแลเห็นแผ่นอกกว้างกับกลิ่นกรุ่นของเรือนกายทรมเปิดที่หอมฟุ้งไปด้วยอายหนุ่มกับกลิ่นสบู่ ความปั่นป่วนที่เหมือนคลื่นซัดสาตอยู่ในใจเป็นระลอกนั้นทำให้เขานอนไม่หลับ ตาเบิกโพลงอยู่ในความมืด หากเนื้อตัวเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อของความกำหนัด ความรู้สึกทั้งดีชั่วโรมรันกันอยู่ในใจ จนท้ายที่สุดของพลูต้องตัดสินใจย้ายลงมานอนต่อที่พื้น ด้วยเกรงว่าอารมณ์ตัวเองจะปลิดปลิวจนข้ามพ้นขอบเขตคำว่าเพื่อน"

ในเรื่อง "อิสระและอนิด้า" อิสระกล่าวถึงลักษณะทางสรีระของผู้ชายที่โทนี่เพื่อนสนิทชอบเกี่ยวพาราสีว่า (กิจจา บุรานนท์. ม.ป.ป. : 37)

"โทนี่ชอบเกี่ยวชายผิวขาว ผมทอง สียิ่งอ่อนยิ่งดี ตาสีฟ้า สดเท่าไหนก็ไม่พอ ต้องใส่ว่าง หลังตรง ก้นกลมเป็นพระจันทร์คู่ และล่าไปด้วยกล่อมตามแขนขา ต้องเดินเห็นได้ดั่งนักกีฬาโอลิมปิก"

ความรู้สึกทางเพศของชายรักร่วมเพศแบบหลัง ผู้เขียนสะท้อนภาพไว้ในนวนิยายสี่เรื่อง

ในเรื่อง "บัลลังก์ไยบัว" ขณะปุตตราทำงานอยู่ในสำนักงานของบริษัท เลขาณุการินทร์เดินเข้ามาเอาเอกสารและยื่นหันหลังให้เขา ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกทางเพศของปุตตราที่มีต่อผู้หญิงว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 221)

ขาของหล่อนเกลี้ยงเกลาพอใช้ เมื่อยืนหันหลังให้ปุตตราได้เห็นปลีขาเหนือหัวเข้าหล่อน ความตึงตรงข้อพับ ระเรื่อด้วยโลหิต ท้องน่องนูนเรียวลง

ลู่อ้อเท้าเล็ก ๆ หล่อนเป็นสตรีที่มีขาย้วยวนพอไซ้ แต่เปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง
สำหรับเขา ตัวต้นหาของเขามีได้กองอยู่ที่นั่นเลยจนนิดเดียว
เสียงเปิดลิ้นชักตู้เหล็ก ครู่ต่อมาหล่อนก็ถือแฟ้มออกไปจากห้อง
การเดินทางของหล่อนดูคล้ายกับลมที่พัดเข้าและพัดออก และก็เท่านั้นเอง

ในเรื่อง "พิมพ์พิลาป" ตอนไปเที่ยวทะเลที่ระยอง ไฟที่ลองจูบหยาดพิรุณเพื่อนน้องสาว
เพื่อทดสอบอารมณ์รักต่างเพศของตน ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกทางเพศของเขาที่มีต่อผู้หญิงว่า
(โบตัน (นามแฝง). 2529 : 288)

กาแฟร้อน ๆ สักถ้วยอาจทำให้เขาดีขึ้น เขาเพิ่งจูบผู้หญิงสวยคนหนึ่ง
ไปเดี๋ยวนี้เอง รู้สึกถึงอุณหภูมิในกายหล่อนที่เพิ่มขึ้น หากของเขากลับลดลง
ความรู้สึกซัดซา ขาดความเร้าร้อน รวากับจูบเด็กหญิงเล็กคนหนึ่ง
ผิดกับเมื่อจูบเพื่อนเพศเดียวกัน เขาคงรำลึกได้ถึงความร้อนแรงที่เคยประสบมา
มันลึ้มเหลวหมดแน่แล้ว ไฟที่รู้สึกอ่อนแรง จนต้องวางถ้วยกาแฟ
พุบหน้ากับฝ่ามือและชบโตะ

ในเรื่อง "เก้าอี้ทอง" ขณะที่แฟรงค์เพื่อนพ่อของอรรถนุคุยกับอรรถนุถึงนิพัทธ์
ชายหนุ่มซึ่งตนเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกทางเพศของเขาที่มีต่อผู้หญิง
ว่า (สีฟ้า (นามแฝง). 2532 : 51)

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าธรรมชาติวิสัยของเขาเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อใด สำหรับ
เขา ผู้หญิงกลายเป็นสิ่งไร้ความหมาย ไม่เคยทำให้เขาเกิดอารมณ์ใด ๆ
เหมือนดอกไม้ สีสวย ๆ อันปราศจากกลิ่น

ในเรื่อง "รูปทอง" ขณะที่สีอะเดินรำกับเรียวข้าว หญิงคนรักในบาร์แห่งหนึ่ง
ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกทางเพศของเขาที่มีต่อเรียวข้าวว่า (ภฤชนา อโศกสิน. 2532 : 292)

"สีอะเบื่อหน่ายสิ่งแวดล้อมขึ้นมา จนรู้สึกว่าทรวงอกเขามวมพองขึ้น
โดยไม่คาดฝัน เหมือนเกิดฝ้ายเม็ดแข็งก้ำกั๊กเสบระบมอย่างรุนแรง
เรียวข้าวกอดเขาไว้ แต่เขารู้สึกว่าสัมผัสนั้นปราศจากรสชาติโดยสิ้นเชิง

นักเขียนหญิงไม่สามารถถ่ายทอดและตีแผ่ความรู้สึกทางเพศอันแท้จริงของชายรักร่วม
เพศที่มีต่อผู้หญิง ได้เหมือนที่นักเขียนชายคือ กิจจา บุรานนท์สะท้อนภาพไว้ในเรื่อง "อิสระและ
อานิด้า" ในนวนิยายเรื่องนี้ ขณะที่นิดาชวนอิสระไปดูบ้านย่านอามกัณเฑที่ เธอพยายามแตะ
ต้องตัวเขา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาเป็นเกย์ ทำให้อิสระอดอดัดงข้อคำถามที่ว่า (กิจจา บุรานนท์.
ม.ป.ป. : 89)

แหม มันทิด ฉันขึ้นลงบันไดนี้ ฉันเวียนหัว เขอยืนบนอยู่ข้างบน
ผมตัดเส้นตรงของเธอดูเป็นเงาจำอาบอยู่ในแสงจันทร์ แฉะ เขาต้องย้อน
กลับขึ้นมาขึ้นมือให้เธอจับ บันไดเพียงสิบขั้นใช้เวลาหลายนาที เธอกระชับมือ
เขาแน่น บางครั้งเธอหยุดไม่ก้าวต่อ แน่ใจว่าเธอจะไม่ยอมปล่อยมือกว่าจะ
ออกจากบ้านหลังนั้นได้ อิศระเกือบต้องเรียกหาถึงอีกซิเจน เธอกระชับมือไว้
แน่นขึ้น เดินเคียงคู่มาประหนึ่งคนรักกัน ข้าวใหม่ปลามัน

ไม่ใช่เขาไม่เคยสนิทหรือแต่ต้องผู้หญิง ให้เขาเดินแบบนี้กับสะไบพร
เขาจะไม่รู้สึกอึดอัดและตะขิดตะขวงถึงเพียงนี้ เพราะมันไม่มีกระแสบึง
ชาย อิศระลอบถอนหายใจโล่งอกอีกครั้ง เมื่อเดินกันมาถึงรถ เธอเองก็เงื่อน
ไป เธอไม่พูดจาจนกระทั่งรถเลี้ยวเข้าตึกใหญ่หน้าชายหาด

4 การสะท้อนภาพเพศสัมพันธ์

นักเขียนหญิงสะท้อนภาพการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศไว้ในนวนิยายห้าเรื่อง
ในเรื่อง "บัลลังก์โยบาว" หลังจากไปส่งภักดีเพื่อนชายคนใหม่ สุรสีห์แวะหาปุตตรา ปุตตรา
กำลังหงุดหงิดเพราะเพิ่งทะเลาะกับพ่อ สุรสีห์ประเล้าประโลมเขาแล้วพาไปที่บ้าน ปรนเปรอ
ด้วยสุราและกับแกล้ม หลังจากนั้นคนทั้งสองก็มีเพศสัมพันธ์กัน ดังคำบรรยายของผู้เขียน
(กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 238 – 239)

ภาพที่อาจทำให้โลกไหวหวั่น ปฐมพิศลกระทือน เลื่อนล้นอุบัติขึ้น
ภาพในห้องนั้น

ผู้ชายสองคน แสดงความรักขั้นสุดยอดแก่กัน และหลังจากที่เขาทั้ง
สองต่างใช้ความพอใจของตนเอง เปลี่ยนกฎเกณฑ์บางอย่างของธรรมชาติ
อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว จึงนอนสนทนากัน

แขนของสุรสีห์โอบรอบแผ่นอกเปลือยเปล่าของปุตตรา ขาข้างหนึ่ง
ก่ายขาของเพื่อนนอนชายพอสบาย ไฟหัวเตียงส่องแสงสลัวเป็นสีน้ำเงิน
ดูหม่นและยอเย้นชวนคมเหมาะกับความรู้สึกพิเรนเป็นอันมาก

ในเรื่อง "ลูกรัก" คือนหนึ่งวิภาตไปนอนค้างที่บ้านโกเมศในสวนฝั่งธนบุรี โกเมศกลับ
จากงานเลี้ยงในสภาพมึนเมา วิภาตมีเพศสัมพันธ์กับเขา ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้ (สุวรรณ
(นามแฝง). 2516 : 169)

"โกเมศผมยุ่ง ร่างกายอ่อนบ่นเปลือยเปล่า เขาพลิกหน้าหนีแสงไฟ
ไปมาอย่างรำคาญ ภาพที่ได้เห็นทำให้วิภาตระงับอารมณ์ต่อไปไม่ได้
"เมศ" วิภาตกระซิบ "รักเราไหมนะ?"

“อ้อ” โกเมศคราว “รักธิ”

วิภาตพึมพำอย่างมีความสุข ความทุกข์ใจ ความว้าเหว่ ปลาสนาการ
ไปสิ้น เมื่อได้อยู่ในอ้อมแขนของโกเมศ น้ำตาที่นองหน้าเมื่อครู่นี้แห้งเหือด
ถ้าจะมีน้ำตาบ้างก็เกิดขึ้นจากความยินดี ไม่ใช่จากความเสียอกเสียใจ

“เมศรักเราคนเดียวนะ” วิภาตพึมพำ เราต้องตายแน่ ๆ ถ้าเมศไป
รักคนอื่น รักผู้หญิง

“ดับไฟเถอะ” โกเมศขอร้อง

“ไม่เอา” วิภาตปฏิเสธ เราชอบดูเมศ เราชักเมศ อยากเห็นเมศตลอด
เวลา วิภาตเลื่อนมือไปทั่วร่าง ความปิติยินดีความหวานใจนั้นเหลือที่จะกล่าวได้
“นะเมศนะ”

ใช่ ดับไฟเถอะน่า เธอประตูปิดหรือยังนะ?

“อ้อ” วิภาตเบียดร่างเข้าหาโกเมศ ทุกสัมผัสสัมผัสแต่ความตื่นเต้น
ระทึกใจ ความรักความใคร่ที่รอคอยและปรารถนามานานแสนนาน ทำให้หัวใจ
ท่วมท้นปรีดีเปรมด้วยความสุข

ปิดท้ามัย อายด้วยหรือ

กับผู้หญิงล่ะ เมศต้องดับไฟด้วยหรือเปล่า วิภาตกระซิบก่อนจะหลับ
ไปด้วยความสุขสม

ในเรื่อง “ประตูที่ปิดตาย” ก่อนไปเที่ยวบาร์เกย์นพพิชัรบถพาระบิลไปที่บ้านของระบิล
ชายหนุ่มทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์กัน ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 53)

นพพิทังตัวลงบนเตียง ถอนใจยาวคล้ายกับมาถึงจุดหมายปลายทางอีก
แห่งหนึ่งโดยสวัสดิภาพ ระบิลหายเข้าไปในห้องน้ำ มีเสียงน้ำดังซ่า ๆ สักครู่
เขาก็กลับออกมาพร้อมกับกลิ่นหอมอบอวลของสบู่

นั่งลงข้างตัวนพ พลังโน้มลงกอดอีกฝ่ายหนึ่งไว้

นพีกอดตอบ อากักรัตจริงของเขาที่มีต่อระบิลเป็นไปอย่างเต็มใจ
แขนเขมึงดึงด้วยอารมณ์ปะทุแรงเหมือนกองถ่านที่เพิ่งเริ่มติดไฟ

ในเรื่อง “เก้าอี้ทอง” หลังกลับจากลงเรือล่องแม่น้ำเจ้าพระยากับลการ อรรถนมีเพศ
สัมพันธ์กับเขาที่บ้าน ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (สีฟ้า (นามแฝง). 2532 : 315)

ความมั่นคงเกือบจะเป็นกระตังกับความอ่อนไหวดูไม่ผิดกับไม้หลักและ
ไม้เลื้อย ไม้เลื้อยพร้อมที่จะโอบเอนอ่อนเข้ากระหวัดรัดพันไม้หลักจนใด ผู้ชาย
ลักษณะอย่างอรรถนก็อดที่จะหลงใหลผู้ชายลักษณะตรงกันข้ามอย่างลการเสีย
มิได้ สุดท้ายของบุรุษทั้งคู่ก็คือ การนอนคุยกัันอยู่บนเตียง

ว่าที่จริงแล้ว ลการก็ “สนุก” กับอรรถนได้โดยมิได้มีความรู้สึกสะอิดสะเอียนหรือคลื่นเหียนอย่างที่เขาเคยถูกคนอื่น “พยายาม” จะ “สนุก” ด้วยซึ่งมีผลถึงกับทำให้เขาต้องเผ่นหนี พร้อมกับอาการขนลุกขนชันติดตัวออกมา แพรงค์เป็นคนหนึ่งที่ทำให้เขาเกิดอาการตั้งนั้น

ในเรื่อง “หัวใจไร้สังกัด” ถวัลย์ศักดิ์รู้จักปริติที่บ้านพิมพกา หลังจากปริติมีเพศสัมพันธ์กับพิมพกาแล้ว ถวัลย์ศักดิ์ก็เข้าหาปริติซึ่งหลับอยู่ในห้องนอน ถวัลย์ศักดิ์มีเพศสัมพันธ์กับปริติเป็นครั้งแรก โดยเขาเป็นฝ่ายกระทำและปริติเป็นฝ่ายถูกกระทำ ผู้เขียนบรรยายว่า (กันยามาส (นามแฝง). 2543 : 115)

เขาพลิกตัวคร่อมทับร่างที่นอนคว่ำหน้าอยู่ของปริติอย่างรวดเร็ว มันเหมือนภาพที่เกิดขึ้นโดยเขาไม่ทันตั้งตัว ปริติคิดอย่างนั้นพอจะเริ่มเข้าใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง ก็สายเกินกว่าจะป้องกันตัวเองจากการจู่โจม รุกรานได้

ถวัลย์ศักดิ์นั้นพร้อมพอแล้ว เขากระทำอย่างที่เคยทำและมั่นใจว่าสิ่งนี้จะทำให้ปริติพึงพอใจได้ในที่สุด แม้เมื่อแรก ปริติจะอำปากส่งเสียงหวีดร้องออกมา

มือของถวัลย์ศักดิ์เอื้อมไปข้างหน้า ไปปิดริมฝีปากที่อำร้องนั้นเอาไว้ พร้อมกับเสียงปลอบโยน

ต่อมาถวัลย์ศักดิ์มีเพศสัมพันธ์กับปริติอีก ทว่าคราวนี้เขาสอนปริติให้เป็นฝ่ายกระทำ บ้างตั้งข้อความที่ว่า (กันยามาส (นามแฝง). 2543 : 139)

และหลังจากนั้น ถวัลย์ศักดิ์สอนให้เขาได้รู้ถึงเพศสออีกแบบหนึ่ง โดยการที่ถวัลย์ศักดิ์ยอมทำตัวเป็นฝ่ายรับให้เขารุกใส่บ้าง

แน่นอนว่าปริติย่อมจะงะแง่ง เพราะไม่เคยกับเส้นทางนี้มาก่อน เขาไม่รู้จักมักคุ้นเลย มันไม่ใช่เรื่องราวของธรรมชาติแบบไม่ต้องเลี่ยมสอนอะไรกันอีกนั่นเอง

ดังนั้นเขาจึงไม่รู้ ทำอะไรแทบไม่ถูก

แต่ถวัลย์ศักดิ์ “กำกับ” ปริติเหมือนกำลังกำกับการแสดงอยู่อย่างไรอย่างนั้นทีเดียว นั่นทำให้ปริติพอจะคืบหน้าไปได้ แม้จะยังไม่สนิทจัดจเจนอะไร

และปริติเริ่มรู้แล้วว่า มันแตกต่างจากเพศสอที่เขาเคยได้จากเพศหญิง มันมีอะไรบางอย่างที่บอกไม่ได้เหมือนกัน เขาไม่มีเวลาจะไปค้นหาตรงนั้นว่า มัน คืออะไรกันแน่ แต่เขาก็มีความรู้สึกเหมือนเป็น “นาย” เหมือนตัวเองคือคนคุมบังเหียน

ในท่าที่ที่เขาได้ได้ครอบครองถวัลย์ศกดิ์ ในนาที่ที่เขาไม่ได้ยังเร็วแรง
ตัวเอง และเสียงร้องของถวัลย์ศกดิ์นั้นยิ่งยั่วให้เขาคุกเหมือนจะระเห่า
ถวัลย์ศกดิ์ไม่ได้ร้องห้ามแต่อย่างใด มีแต่จะเร่งเร้าเขาและร้องให้เขาทำ
รักได้ตามใจปรารถนาอย่างยิ่ง
ชายหนุ่มพาตัวเองไปสุด ๆ โดยที่ปริติไม่รู้ถึงชะตากรรมในภายภาค
หน้าของตัวเองเลยว่า เขากำลังเติลตจากเส้นทางเดิม ๆ

ภาพสะท้อนการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียน หญิงข้างต้น
ทุกภาพ ยกเว้นภาพสุดท้าย จะขาดรายละเอียดเรื่องรูปแบบและลักษณะของการร่วมเพศ
ระหว่างผู้ชายกับผู้ชายด้วยกัน อันเป็นลักษณะของความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศโดยเฉพาะ
ซึ่งปรากฏอยู่เด่นชัด ในนวนิยายหักเรื่องของนักเขียนชาย

ในเรื่อง "ที่นี่ไม่มีสวรรค์" จักรพงษ์พาสมดุลง่ายไปรับประทานอาหาร หลังจากนั้น
ชายหนุ่มทั้งสองก็มีเพศสัมพันธ์กันที่บังกาลัยานซานเมือง (อาทิตย์ สุรินทร์. 2522 : 53 – 54)

ทั้งสองยืนประจัญหน้ากัน ดวงตาทั้งคู่ผลานกัน สมดุลง่ายชายเสี้ออก
จากกางเกง และปลดกระดุมเสื้อจนครบทุกเม็ด เผยให้เห็นแผลอกกว้างและ
ผิวเนื้อเนียนละเอียด เหมือนมีแรงดึงดูด ร่างทั้งสองเคลื่อนเข้าหากัน สมดุลง่าย
ยกมือ ทั้งสองขึ้นจับที่ต้นแขนของจักรพงษ์ออกแรงดึงเพียงเบา ๆ จักรพงษ์ก็
โผล่เข้ากอดเขาไว้แน่นริมฝีปากร้อนผ่าว เหยหน้าขึ้นรับริมฝีปากบางของเขาที่
ก้มต่ำลงมารุนแรง ดุจดดื่ม และเนิ่นนาน

จักรพงษ์หอบเหมือนเหนื่อยจัด เสื้อผ้าทั้งของเขาและสมดุลง่ายหลุด
ออกไปจากกาย ชายหนุ่มนอนหงายบิดกายด้วยความรัญจวนใจ ในขณะที่กู่นอน
วัยรุ่นปรนสวาทให้อย่างซ้ำซ้อน จากปาก ไบหู และเรื่อยมาที่แผลอก

มือข้างหนึ่งโถมไล่ไปตามจุดต่าง ๆ เพื่อกระพือไฟแห่งความต้องการ
ของเขาให้โชติช่วงขึ้น ในขณะที่สองเข่าแยกขาของเขาให้แยกออกจากกัน

และด้วยอุปกรณ์ประกอบซึ่งหาซื้อจากร้านขายยา สมดุลง่ายก็เข้าไป
ในเขาอย่างนุ่มนวล จักรพงษ์หลับตาลงด้วยความวาบหวามใจ เขารู้สึกถึง
ขนาดที่น่าหวาดหวั่น แต่ก็ให้ความรู้สึกที่สมบูรณ์ที่สุด สมบูรณ์กว่าทุกคนที่
เคยผ่านพบมา มันเลื่อนลึกเข้าไปในกายอย่างไม่เคยมีใครทำเกินล้าลึกมาก่อน

ในเรื่อง "วิมานเมฆ" ไพรัชนัดพบกับไพบูลย์ที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง หลังจากรับประทานอาหาร
แล้ว คนทั้งสองก็ไปฟังเพลงที่บาร์ในโรงแรมย่านเพลินจิต ต่อจากนั้นก็ไปมีเพศสัมพันธ์กัน
ที่บ้านของไพบูลย์ ดังข้อความที่ว่า (อาทิตย์ สุรินทร์. 2528 : 105)

“อาบน้ำเสร็จแล้วดับไฟในห้องนอนแล้ว ผมก็ดึงตัวอาจารย์เข้ามากอดจูบที่ปากและชอกหูจนอาจารย์สั่นสะท้านไปทั้งตัว อาจารย์จะหมดสิ้นเรี่ยวแรงทรุดตัวลงนั่งกับพื้นแล้วจัดการของผม ซึ่งตื่นตัวเต็มที่ใส่เข้าปากลึกเข้าไปในลำคอ การปฏิบัติกามด้วยปากของอาจารย์เป็นไปด้วยความชำนาญจนผมสะท้านและเริ่มเกร็ง อาจารย์จึงหยุดการกระทำนั้น ถอนใบหน้าออกจากของผม

บนเตียงดีกว่า

ผมพยักหน้ารับทราบ และเมื่อผมเอนกายลงนอน อาจารย์ก็เริ่มปฏิบัติกับผมใหม่ด้วยวิธีเดิม จนของผมตื่นตัว ใบหน้าของอาจารย์อยู่ที่ตรงหน้าผม เป็นใบหน้าของคนที่ดีตกอยู่ในอันตรายจะอย่างเปี่ยมล้น นัยน์ตาปรือซืมและครางกระเส่า ตะโกขึ้นลงรับการปะทะเบื้องล่างของผมอย่างชัดเจน

“คัม ดาลิ่ง คัม” อาจารย์พูดเสียงสั้น ขณะใช้มือข้างหนึ่งปรนตัวเองอย่างขะมักเขม้น

ในเรื่อง “ซากดอกไม้อ่อน” ซาติ ซาครีตี้มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาที่โรงแรมมานูรูตในคืนแรก ที่รู้จักกัน ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์ผ่านสายตาของตัวละครตัวแรกว่า (วีรวรรณ กนกนุเคราะห์. 2540 : 19)

“ลูกนั่นแก่งเอาเรื่องแฮะ เห็นท่าทางเรียบร้อยออกอย่างนั้น พอไฟในห้องเริ่มสลัว เพลงบรรเลงก็เริ่มไอโซ! คุณผู้ชมครับ ลูกนั่นเขาบ่งบอกว่าเรอผมทุกอย่าง เน้นจังหวะชีวหาพาเพลิน ขนาดผมผ่านเวทีมาก ยังอดเคลิ้มลอยไปสู่วรรณคดี ทิพย์วิมานไม่ได้

มือสองข้างผมเกร็งสุดขีด จิกผ้าปูที่นอนจนยับเยินไม่มีชิ้นดี จะร้องครวญครางดัง ๆ ก็อายลูกนั่น เพิ่งรู้จักกันแท้ ๆ เตียวเขารู้หมดว่าเราเป็นยังไง แต่อันที่จริงบางคนเขาชอบให้ร้องดัง ๆ ครวญครางเสียงกระเส่าเร้าอารมณ์ดีพิลึก

ผมร้องพอประมาณ เรียกว่าพอเป็นพิธี ไม่ให้แลดูน่าเกลียดเกินไปนัก

แต่พอถึงตาผมทำให้ลูกนั่นบ้าง

ไอโซ! คุณผู้ชม เขาถึงกับร้องสุดใจขาดดินที่เตียวครับ ผมสะตอกใจหมดเลย ลีลาและเสียงร้องไม่น่าเชื่อว่า อีตาลูกนั่นจะทำได้ขนาดนี้

นานพอประมาณ พายุลูกใหญ่เริ่มสงบ ทุกอย่างในห้องถูกครอบคลุมไว้ด้วยความเงียบ

ในเรื่อง “อิสระและอนิธัม” ระหว่างทาง ขณะกลับจากงานเลี้ยงบุฟเฟต์ อิสระรู้จักกับแองเจโลบริกรหนุ่มในงาน ซึ่งลงจากรถมาช่วยเหลือเพื่อนของอิสระชื่อหมูและเอมี เพราะ

รถเกิดเสียกลางทาง แอ้งเจโลขับรถไปส่งอิสระที่บ้าน ครึ่งถึงบ้านชายหนุ่มทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์อย่างรวดเร็วฉับไว ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้ (กิจจา บุรานนท์. ม.ป.ป. : 271)

...หนุ่มร่างใหญ่ซึ่งยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้าก้มร่างและเริ่มถอดรองเท้า
โทรศัพท์กริ่ง เขารับรับ
คุณเป็นอะไรของคุณ เสียงเธอส่งอำนาจ คุณนึกา
เขาวางหูโครม แอ้งเจโลถอดถุงเท้า
กริ่งอีก
นี่คุณ ไม่เข้าใจ คุณเป็นบ้าหรือยังไง เสียงเธอแหลมขึ้น อิสระ
กระแทกหูอีกครั้ง
แอ้งเจโลแกะกระดุมเสื้อ
กริ่ง
"กะ ฉันท"
อีกโครม แอ้งเจโลปลดเข็มขัด
อีกกริ่ง
คุณเป็นบ้า คุณไม่ค่อยฟังจนกว่า
อิสระโยนหูโทรศัพท์ไว้กับพื้น ยังได้ยินฮัลโหล ฮัลโหล
แอ้งเจโลเปลื้องกางเกงออกจากตัว

ในเรื่อง "เส้นทางที่ว่างเปล่า" พณัสเด็กหนุ่มลุ่มหลงทศวรรษ แต่ทศวรรษมิได้สนใจใยดี พณัสพยายามหาทางใกล้ชิดกับทศวรรษ คืนหนึ่งทศวรรษพาพณัสไปหลับนอนที่โรงแรมม่านรูด ทศวรรษมีเพศสัมพันธ์กับพณัส เขามีความสามารถที่จะกระตุ้นอารมณ์เพศของผู้ชายด้วยกัน ทศวรรษทำให้พณัสเคลิบเคลิ้มหลงใหล ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (ภาคฯ (นามแฝง). 2543 : 127)

สัมผัสของชายหนุ่มเริ่มต้นด้วยความอ่อนโยนเนิบช้า จนเด็กหนุ่มเกิดความหลงใหล ซึ่งต่างจากความแข็งกระด้างทั้งวาจาและท่าทางที่เด็กหนุ่มได้รับโดยสิ้นเชิง เขาจับจุดสัมผัสที่จะนำไปสู่อารมณ์แห่งความหรรษาอย่างฉับเจเน รวบรวมที่เชี่ยวชาญกระบวนการในการใช้อารมณ์ในยามศึกสงครามทุกท่วงท่า เนื้อตัวของเด็กหนุ่มอ่อนปวกเปียก แม่ใจก็เคลิบเคลิ้มเดินทางลอยไปไกลแสนไกล เท่าที่อีกฝ่ายจะชักนำ ไปด้วยกันไม่ว่าที่ใด ๆ ผ่านดงดอกไม้อันหอมหวาน ลมพัดแผ่วพลี้อดมกรุ่น โขยมากับกลิ่นไม้ดอกธัญจนใจและบางขณะก็เหมือนเดินอยู่กลางทะเลทรายที่แห้งแล้งกันดาร ลมกรรโชกหอบเอาท่าทรายมากระหน่ำพัดหรือบางขณะก็เหมือน เดินขึ้นสู่เขาสูงชันจนเข้านาเมื่อยล้าปวดตื้อ ๆ และในที่สุดก็ถลาลงสู่ห้วงมหานทีที่เย็นฉ่ำขึ้น

ระรื่นใจ ความหนักอึ้งทั้งปวงก็ผ่อนคลายในบัดดล

ทศวรรษนอนหอบด้วยความเหนื่อย พันทกอดเขาไว้แน่น เสี่ยงลมหายใจ
ของคนทั้งคู่ทอดยาวเป็นจังหวะ ขณะที่ช่วงอกทำงานหนักขึ้น เหงื่อผุดขึ้นตาม
ตัวและใบหน้า

เอกลักษณ์อย่างหนึ่งที่ชายรักร่วมเพศทั้งหมดมีร่วมกันคือ (Cory. 1963 : 32)
แบบแผนของพฤติกรรมทางเพศอันเป็นผลของความจริงที่ว่า ทั้งสองฝ่ายต่างเป็นสมาชิกเพศ
เดียวกัน พฤติกรรมทางเพศซึ่งเกิดขึ้นกับความสัมพันธ์ของผู้ชายล้วน ๆ มีหลายรูปแบบ แต่ที่
ได้รับความนิยมมากที่สุด (Cory. 1963 : 35) คือการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก (Fellatio) และ
ทางทวารหนัก (Anal intercourse)

การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก คือการร่วมเพศที่ฝ่ายหนึ่งใช้ริมฝีปากและลิ้นกระตุ้นอวัยวะ
เพศของฝ่ายตรงข้ามจนกระทั่งฝ่ายนั้นสำเร็จความใคร่ หรือทั้งสองฝ่ายต่างแสดงพฤติกรรม
ดังกล่าวต่อกัน โดยอาจนอนตะแคงหันหน้าเข้าหากัน หรืออีกฝ่ายหนึ่งนอนก้มอยู่บนตัวของ
อีกฝ่ายหนึ่งก็ได้ การร่วมเพศเช่นนี้มีชื่อเรียกเป็นศัพท์สะแลงว่า “หกสิบเก้า” (69) ซึ่งตรงกับ
ภาษาอังกฤษ sixty – nine และภาษาฝรั่งเศส soixante – neuf การมีเพศสัมพันธ์ลักษณะนี้
ฝ่ายหนึ่งใช้ปากขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งใช้อวัยวะเพศ เว้นแต่กรณีการร่วมเพศในท่า “หกสิบเก้า” ซึ่ง
แต่ละฝ่ายต่างก็ใช้อวัยวะทั้งสองส่วนพร้อมกัน คนที่ต้องการให้ผู้อื่นแสดงพฤติกรรมทางเพศ
ดังกล่าวกับตนเรียกว่าผู้สอดใส่ทางปาก (Oral insertor) ส่วนคนที่แสดงพฤติกรรมทางเพศ
ดังกล่าวกับผู้อื่นเรียกว่าผู้รับเข้าทางปาก (Oral receptor) เพศสัมพันธ์ระหว่างไพรซ์กับ
ไพบูลย์ในเรื่อง “วิมานเมฆ” และระหว่างชาติ ชاکร์ดีกับชนัทในเรื่อง “ซากดอกไม้มืด” เป็น
การร่วมเพศแบบนี้

การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก เป็นการร่วมเพศที่ฝ่ายหนึ่งสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไป
ในช่องทวารหนักของอีกฝ่ายหนึ่ง และเคลื่อนไหวร่างกายเสียดสีอวัยวะเพศกับช่องทวารหนัก
จนกระทั่งสำเร็จความใคร่ในการร่วมเพศแบบนี้ ฝ่ายกระทำเรียกว่า ผู้สอดใส่ทางทวารหนัก
(Anal insertor) ส่วนผู้ถูกกระทำเรียกว่า ผู้รับเข้าทางทวารหนัก (Anal receptor) เพศ
สัมพันธ์ระหว่างจักรพงษ์กับสมดุลงานในเรื่อง “ที่นี่ไม่มีสวรรค์” คือการร่วมเพศลักษณะนี้

มีนักเขียนหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สะท้อนภาพรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์ของ
ชายรักร่วมเพศบางรูปแบบไว้ ความสัมพันธ์ทางเพศของถวัลย์ศักดิ์กับปรีดีในเรื่อง “หัวใจ
ไร้สังกัด” เป็นการร่วมเพศทางทวารหนัก แต่ผู้เขียนก็ได้สะท้อนภาพไว้อย่างชัดเจนและ
ละเอียดลออเท่าที่นักเขียนชาย ส่วนการร่วมเพศทางปากเป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีนักเขียนหญิง
คนใดสะท้อนภาพไว้เลย ไม่ว่าจะเป็นการกล่าวถึงเป็นนัย ๆ หรือการบรรยายอย่างโจ่งแจ้ง
ทั้ง ๆ ที่สิ่งนี้คือพฤติกรรมทางเพศซึ่งโดดเด่นอีกรูปแบบหนึ่งของชายรักร่วมเพศ อันที่จริงนัก
เขียนหญิงบางคนก็มีความรู้ความเข้าใจเรื่องวิธีการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศอยู่บ้าง
ดังเห็นได้จากเรื่อง “ประตูที่ปิดตาย” ในนวนิยายเรื่องนี้ ตอนที่จิลลาภรายนพียุกับนันท์นี่

เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศของสามี นั้นก็นึกถึงถึงอวัยวะที่ชายรักร่วมเพศใช้เวลามีเพศสัมพันธ์ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 175)

“พวกเกย์มันใช้ปาก ลิ้นกับทวาร แล้วแกคิดยังไงถึงจะไปแข่งกับมัน” อย่างไรก็ตาม นักเขียนหญิงแทบทุกคนก็ไม่สามารถสะท้อนภาพวิถีการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศในรูปพฤติกรรมของตัวละคร เช่นนักเขียนชายได้

ในนวนิยายเรื่อง “ประตูที่ปิดตาย” และ “มายา” ผู้เขียนสะท้อนภาพครีมล้างหน้า และครีมแต่งผม ซึ่งชายรักร่วมเพศใช้ประกอบกิจกรรมทางเพศ ในนวนิยายเรื่องแรก ตอนที่ระบิลตามนพิไปที่บ้านและจะทำร้ายร่างกายจิลลา เขาถูกนพิชกที่โบหน้า หลังจากนั้นระบิลไปหาเพื่อน ๆ ซึ่งมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเหมือนกันที่คอร์ทแห่งหนึ่ง ผู้เขียนบรรยายเครื่องสำอางในห้องนอนว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 171)

“นอกจากพวกแป้ง น้ำหอม และเครื่องสำอาง สิ่งสำคัญและจำเป็นที่เกย์จะถือเป็น “เครื่องมือ” อีกอย่างหนึ่งก็คือ ครีม หรือน้ำมันใส่ผมบางอย่าง ใช้แพร่หลายอยู่ในท้องตลาด ครีมชนิดหนึ่งที่มีโฆษณาว่าตัวอ่อนนุ่ม ไม่ระคายเคืองแก่ผิวหน้าของผู้เยาว์ แต่คนทั่วไปก็หาว่าไม่ดองว่า เกย์ใช้ครีมล้างหน้ายี่ห้อนี้เป็น “สื่อ” ที่ทำให้การสมสู่ของเขาแล่นไปราบรื่นเหมือนรถที่แล่นไปบนไฮเวย์

ส่วนน้ำมันใส่ผมยี่ห้อเก่าสำหรับทรงผมชายทั้งหนุ่มกลาง หนุ่มใหญ่ ก็เช่นกัน ขาดไม่ได้สำหรับโต๊ะแต่งตัว หรือห้องน้ำของเกย์”

ในนวนิยายเรื่องหลัง ผู้เขียนบรรยายสภาพห้องน้ำในห้องโดมินิก ซึ่งมีหลอดครีมหล่อลื่นหลายยี่ห้อวางอยู่เต็มถาด ผ่านสายตาของปรีติว่า (สุวรรณี สุคนธา. 2522 : 458)

“ถัดจากกระถาง ห้องน้ำซึ่งมีซีฟง หลอดยาหล่อลื่นนานาเยื่อ นานาบริษัท ใช้แล้วบ้าง ยังไม่ใช้บ้าง วางกันอยู่เต็มถาด อาจเป็นเครื่องใช้ในกรณีที่ไม่ประสบผลสำเร็จโดยง่าย หรืออย่างไรงั้นแหละ ปรีติหยิบหลอดหนึ่งขึ้นมาดู”

ภาพสะท้อนการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิง นอกจากภาพปกติธรรมดา ยังมีภาพที่รุนแรงผิดปกติอีกด้วย ซึ่งปรากฏอยู่ในนวนิยายห้าเรื่อง

ในเรื่อง “ประตูที่ปิดตาย” นพิสนทนากับพิสดารน้องเขยเรื่องอารมณ์เพศอันรุนแรงของชายรักร่วมเพศขณะพาเขาไปเที่ยวบาร์เกย์ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 195)

คนพวกนี้อารมณ์รุนแรงโดยเฉพาะทางกามารมณ์ เพราะฉะนั้นทั้งกะเทยทั้งเกย์ นี่พีฬมาถึงพวกที่สวมวิญญาณผู้ร้ายอยู่แล้วนะ ไม่ได้หมายถึงเกย์หรือกะเทยทั่ว ๆ ไปที่เขาอยู่ดีกินดี มีสัมมาอาชีพหรือมีสติปัญญาสร้าง

สรรค์ พวกที่สวมวิญญาณผู้ร้ายอยู่แล้วนี่ บางทีก็ร้ายกว่าผู้ร้ายธรรมดา
ตรงอารมณ์ที่รุนแรงกว่า พิศดารกว่าธรรมดา

ในเรื่อง “บัลลังก์โยบัว” ผู้เขียนกล่าวถึงความรู้สึกทางเพศที่รุนแรงของสุรสีห์คู่ขาปุตตรา
ผ่านความคิดคำนึงของภักดีเพื่อนชายคนใหม่ของสุรสีห์ ขณะที่เขาถูกสุรสีห์เล่าโลมว่า (กฤษณา
อโศกสิน. 2516 : 275)

เพราะแม้ว่าภักดีจะเสเพลมาแล้วมากต่อมาก เขาก็เสเพลอย่างผู้ชาย
แสวงหาแต่รสสุดยอต่อเท่าที่ความเสเพลของผู้ชายจะพาไป เขาเคยรู้ว่ามียุทธชาติ
อีกชนิดหนึ่งอยู่ในโลก แต่เขาไม่เคยใส่ใจหรือใครรู้ แม้เพียงระดับสติปัญญา
เขาเพิ่งรู้ ณ บัดนี้ว่าสุรสีห์มีอารมณ์รุนแรงนักหนา เป็นอารมณ์ที่รุนแรงกว่า
ผู้ชายธรรมดา หรือผู้หญิงธรรมดาที่มีอารมณ์รุนแรงถึงเท่าตัว

ในเรื่อง “ประตูที่ปิดตาย” นพิสเล่าเรื่องความรุนแรงโลดโผนของเพศสัมพันธ์แบบ
รักร่วมเพศให้ภรรยาฟังว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 152)

“การผสมของเกย์โลดโผน รุนแรง ดุดดิม ซึ่งผู้หญิงที่เป็นเมียไม่อาจ
ทำได้ สมัยก่อนเกย์หรือกะเทยอาจจะแบ่งเป็นสองเพศ คือใครชอบเป็นผู้หญิง
ออกหน้าออกตา มีทาบปาก เขียนคิ้ว นุ่งกระโปรง แต่สมัยนี้ คุณไม่มีวันจะรู้
เลยว่าใครเป็นใคร เขาดูเป็นผู้ชายเหมือน ๆ กับผู้ชายทั้งเมือง”

ในเรื่อง “รูปทอง” จี๊วะพึ่งพอใจรสชาติของเพศสัมพันธ์แบบรุนแรง ซึ่งลากคู่ขา
ปรนเปรอให้ตลอดมา จนยากที่จะถอนตัว ดังที่ผู้เขียนกล่าวถึงผ่านความคิดคำนึงของเรียวข้าว
คู่รักของจี๊วะว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2532 : 407)

จี๊วะไม่ชอบรสชาตินุ่มนวลเรียบร้อย หล่อนรู้ ลากได้เคยบรรจุกความ
ก้าวร้าวรุนแรงไว้ให้เขามาก”

ในเรื่อง “บัลลังก์โยบัว” เมื่อปุตตราเห็นสุรสีห์ขับรถไปกับกระสิ๊ก เขาเกิดความ
หึงหวงอย่างรุนแรงจนตามสุรสีห์ไปที่บ้าน ปุตตราทะเลาะและดบตีกับสุรสีห์ พฤติกรรมรุนแรง
นี้ช่วยเพิ่มรสชาติในการสมสู่ให้แก่ชายหนุ่มทั้งคู่ ดังเหตุการณ์ที่ผู้เขียนบรรยายว่า (กฤษณา
อโศกสิน. 2516 : 491 – 492)

ปุตตราเลยชัตฉาดเข้าที่แก้มเต็มรัก
สุรสีห์เจ็บก็จริง แต่ก็ไม่เจ็บถึงขนาดที่เขาส่งเสียงกรีดกร๊าดออกมา

ขณะนั้น เสียงของเขาทั้งปลุกทั้งยั่วให้อีกฝ่ายหนึ่งเผลอมัน เลยซัดผัวะ ผัวะ จนหายใจหอบกลับเข้ามา

บอกว่าไม่เกี่ยว ให้อ้าหวล มึงไม่ต้องเข้ามาเกี่ยว บอกก็หนแล้ว จำไม่ได้เรื้อ

สุรสีห์อดสำหรับเงยหน้าขึ้นแหง ทั้ง ๆ เจ็บแทบดิน
หวลปิดประตูไว้ตามเดิม อยากตอบหน้าตัวเองเป็นกำลังที่ “เลือก”

ไม่เช็ดซักทีนะ ให้อ้าหวล บอกแล้ว...บอกว่าอย่าเลือก เวลาเขาจะเข้า
ด้ายเข้าเข้มนกัน มึงก็ไม่จำ

ปุตตราารู้สึกว่า ความต้องการเก่า ๆ แล่นพรวด ๆ เข้ามาเต็มอก
เขาชอบด้วยความเหนื่อย หน้าแดง ตาวาว ริมฝีปากกำ สั่นน้อย ๆ เมื่อ
สุรสีห์ถูกอุตุลุกขึ้นติดมือตามเขาเข้าไปในประตูห้องนอน
สุรสีห์ยังคงร้องไม่เป็นคำ

เพศสัมพันธ์ระหว่างปุตตรากับสุรสีห์ หากพิจารณาตามหลักวิชาเพศศึกษา ปุตตรา
มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติแบบชาติซึม ส่วนสุรสีห์มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติแบบมา
โซคติซึม

ในเรื่อง “หัวใจไร้สังกัด” วลีภาแม่ของมีนาสนทนากับพรหมินทร์ลูกชายเรื่องปรีดิคน
รักของมีนา ไปมีเพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกับถวัลย์ศักดิ์ ผู้กำกับละครชื่อดัง เชอกว่าถึง
ความรุนแรงของพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า (กันยามาส. 2543 : 20)

“เท่าที่แม่ได้ยินมานะ ดูเหมือนความรักของคนเพศเดียวกันจะรุนแรง
เสมอ ยัยมึงแกไม่มีวันเอาชนะได้ตรงนั้นเป็นอันขาด

ในเรื่อง “เสียงเพรียกจากซีกชีวิต” ไตรรงค์หวนคิดถึงนิธผู้ซึ่งชักนำให้เขารู้จักและ
มีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ จำได้ถึงความรุนแรงและความน่ากลัวของรักร่วมเพศว่า
(วิสรชนีย์ นาค. 2543 : 97)

“ชายหนุ่มวัยต้นสี่สิบ เป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว รสนิยมวิไลหรู มีชีวิตดี
และเป็นอยู่ดี แต่ปฏิเสธผู้หญิงเช่นอานิธิ จูงใจเขาไปได้ไกลลิบ ไกลจนสุด
กู่กลับ เขาถลาลึกยิ่งกว่านั้น ขณะใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาในต่างประเทศ เขาไม่
เคยไปพันแหล่งคลับที่อาชญากรของเขาเป็นสมาชิก เขารู้ความเป็นไปที่ละชั้นทีละตอน
จนกระทั่งรู้ว่าความรุนแรงของท่วงทำนองแห่งรักและกามารมณ์ของชาว
เกย์นั้นน่าหวาดกลัวเพียงใด

เนื่องจากรักร่วมเพศในสายตาของคนทั่วไปคือพฤติกรรมผิดปกติ คนส่วนใหญ่จึงเชื่อว่า รักร่วมเพศชายกับความผิดปกติไม่อาจแยกออกจากกันได้ มักมีผู้เข้าใจว่าในการมีเพศสัมพันธ์ ชายรักร่วมเพศมีวิธีการที่รุนแรงผิดปกติวิธการ ทำให้ตนและฝ่ายตรงข้ามได้รับความพึงพอใจ แตกต่างกับความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศของชายกับหญิง ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใดที่นักเขียนหญิงจะสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศ ด้านการมีเพศสัมพันธ์ด้วยมุมมองแบบเดียวกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้ กราฟต์ เอ็บบิง กล่าวว่า (Westwood, 1953 : 111 – 113) ซาดิซึม¹ มาโซคิซึม² และฟิทิซมิซึม³ พบในรักต่างเพศมากกว่ารักร่วมเพศ อย่างไรก็ตาม มาโซคิซึมก็เกิดขึ้นกับรักร่วมเพศได้เช่นกัน ทว่าไม่บ่อยเท่ากับที่ปรากฏในเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง อันที่จริงรักต่างเพศมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเหลวไหลและเสื่อมทรามยิ่งกว่ารักร่วมเพศเสียอีก

ถึงแม้ว่ารูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศจะแตกต่างกับชายรักต่างเพศก็ตาม แต่ในเรื่องปัญหาทางเพศระหว่างผู้ชายสองกลุ่มนี้ นักจิตวิทยาพบว่า (Kilmann, 1984 : 395) โดยทั่วไปคล้ายคลึงกัน อาจแตกต่างกันบ้างในบางเรื่อง กล่าวคือชายรักร่วมเพศที่ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมักประสบปัญหาเรื่องการหลั่งน้ำอสุจิช้า หรือการไม่หลั่งน้ำอสุจิ (ejaculatory inhibition) มากกว่าเรื่องการหลั่งน้ำอสุจิเร็ว (premature ejaculation) หรืออวัยวะเพศไม่แข็งตัว (erections problem) อันเป็นปัญหาของชายรักต่างเพศทั่ว ๆ ไป

ตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนชาย ไม่มีตัวใดที่ผู้เขียนสะท้อนภาพพฤติกรรมทางเพศที่รุนแรงผิดปกติ โดยเปรียบเทียบกับรักต่างเพศในเชิงลบ เช่นตัวละครของนักเขียนหญิงดังกล่าวข้างต้น ในเรื่องเพศสัมพันธ์ นักเขียนชายจะสะท้อนภาพรูปแบบของการร่วมเพศระหว่างผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันเท่านั้น อันได้แก่ การร่วมเพศทางทวารหนัก และการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก ซึ่งวิธีการร่วมเพศแบบนี้ไม่เคยเกิดกับตัวละครของนักเขียนหญิงแต่อย่างใด

¹ซาดิซึม (Sadism) คือการผันแปรทางเพศแบบหนึ่ง ที่บุคคลพึงพอใจ จากการที่ทำให้ร่างกายของผู้ซึ่งตนมีเพศสัมพันธ์ด้วยได้รับความเจ็บปวด

²มาโซคิซึม (Masochism) คือการผันแปรทางเพศแบบหนึ่ง ที่บุคคลพึงพอใจ จากการที่ผู้ซึ่งตนมีเพศสัมพันธ์ด้วยทำให้ร่างกายของตนได้รับความเจ็บปวด

³ฟิทิซมิซึม (Fetishism) คือการผันแปรทางเพศแบบหนึ่ง ที่บุคคลยึดติดอยู่กับสิ่งของบางอย่าง แทนบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง และผูกติดความต้องการทางกามารมณ์ของตนไว้กับของสิ่งนั้นอย่างเหนียวแน่น

นอกจากนี้นักเขียนชายบางคนยังได้สะท้อนภาพข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของ ร็กร่วมเพศกับรักต่างเพศเอาไว้อีกด้วย ในเรื่อง “ที่นี่ไม่มีสวรรค์” สมดุลย์ซึ่งเคยมีหญิงคนรัก มาก่อน ครั้นมามีเพศสัมพันธ์กับจักรพงษ์นายจ้างชายร็กร่วมเพศผู้มีความสามารถที่ทำให้เขา ได้รับความพึงพอใจทางเพศมากกว่าผู้หญิง ในที่สุดเขาก็ไม่สนใจไยดีเพศตรงข้ามอีกต่อไป ดังข้อความที่ผู้เขียนบรรยายว่า (อาทิตย์ สุรินทร์. 2522 : 119)

สมดุลย์เองก็เช่นกัน...ส่วนหนึ่งของความเป็นชายแท้ที่ย่อมมีใจและ ความต้องการในเพศตรงข้ามเริ่มลดน้อยลง ผู้หญิงเป็นเพียงมนุษย์อีกเพศหนึ่ง ที่ไม่มีค่า และความหมายมากมายต่อความรู้สึกและหัวใจ หลังจากที่ถูกพัน หลับนอนกับจักรพงษ์มากขึ้น ถูกปรนเปรอด้วยวิธีการอันพลิกแพลงและ เชี่ยวชาญจากจักรพงษ์ มากขึ้น เขาก็แทบจะไม่เหลียวแลผู้หญิงเอาเลย ที่เดียว จะเกิดมีอารมณ์และความรู้สึกก็แต่มนุษย์เพศเดียวกัน

นักวิชาการด้านเพศศึกษาเชื่อว่า ร็กร่วมเพศมีข้อได้เปรียบรักต่างเพศตรงที่ (Hyde. 1994 : 427) ทั้งผู้ชายและผู้หญิงร็กร่วมเพศจะมีความสามารถในการเล้าโลมเพศเดียวกันมากกว่าชายหญิงรักต่างเพศ เพราะคนเหล่านี้ย่อมรู้จักร่างกายของคนเพศเดียวกันดีกว่าเพศตรง ข้าม และยังรู้อีกด้วยว่าจะกระตุ้นความรู้สึกทางเพศของเพศเดียวกันให้ถึงขีดสุดได้อย่างไร ซึ่งคุณสมบัติเช่นนี้จะไม่พบในชายหญิงรักต่างเพศแต่ประการใด

นอกจากนี้ในการสะท้อนภาพเพศสัมพันธ์ของชายร็กร่วมเพศ สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้คือ บทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งจำแนกเป็นสองบทบาทคือ บทบาทผู้ชายและบทบาทผู้หญิง ดังพฤติกรรมทางเพศของตัวละครในนวนิยายห้าเรื่อง

ในเรื่อง “ประตูที่ปิดตาย” เวลาที่มีเพศสัมพันธ์นั้นจะมีบทบาทเป็นผู้ชาย ในขณะที่คู่ขา ซึ่งได้แก่ ระเบิด เพื่อนชายคนสนิท แลนและตึกฟาร์ตเนอร์ในบาร์เกย์ และจันนักศึกษาหนุ่ม ต่างแสดงหรือมีที่ท้าวว่าจะแสดงบทบาทของผู้หญิงทั้งสิ้น นพิตุดกับภรรยาถึงบทบาทของตน เมื่อมีเพศสัมพันธ์ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 121)

“ผมบอกแล้วไงว่า “ส่วนมาก” ผมยังเป็นผม”

ในเรื่อง “บัลลังก์ไยบัว” ปุตุตราสนทนากับเมธวีตินักศึกษาสาวสวย ซึ่งพ่อแม่หมาย มั่นปั้นมือจะให้เขาแต่งงานด้วย เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศกับระเบิด ชายหนุ่มที่เขาติดพันอยู่ ปุตุตราบอกเธอว่า เขายังคงแสดงบทบาทตามเพศที่เป็น ส่วนระเบิดแสดงบทบาทเพศตรงข้าม กับตน (กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 370)

“ผมก็เป็นเพศของผมนี่แหละ แต่เขาไม่ใช่เพศของเขา”

ในนวนิยายเรื่องเดิม จารุนต์พ่อของปุตตราคุยกับรสิก จิตรกรที่ว่าจ้างมาวาดภาพประดับห้องแสดงสินค้า เขาคิดว่าบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของปุตตราคือ ผู้ชาย (กฤษณา อโศกสิน 2516 : 255)

“แต่เจ้าปุต ผมคิดว่ามันต้องแสดงเป็นพระเอก ไม่ใช่นางเอก
อะ ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

ในเหตุการณ์ตอนที่สุรสีห์พาภักดีชายหนุ่มที่รู้จักในวงไฟไปหลบนอนที่บ้าน ปุตตราโทรศัพท์มาชักใช้ไล่เลียงด้วยความหึงหวง สุรสีห์พูดกับภักดีถึงปุตตราโดยใช้คำบ่งบอกบทบาทของปุตตราในฐานะสามีของตนว่า (กฤษณา อโศกสิน 2516 : 279)

“ผัวโทรมา สุรสีห์ตอบหัวเราะ ๆ” เลียบบอกว่า เมื่อเย็นนี้ออกไปกินข้าว
กับแม่ แผลไปเรื่อย ๆ ชื่นพูดจริง...เจ็บตัวด้วย ถูกด่าด้วย...รำคาญ...”

ในเรื่อง “สร้อยสวาท” มังกรพูดถึงตุ้ยชายหนุ่มเพื่อนรุ่นน้องของมัลลิกา โดยกำหนดบทบาทภรรยาให้แก่ชายรักร่วมเพศที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิงว่า (สุวรรณี 2517 : 405)

“ทำทาง...น่าดู สงสัยพวกเดียวกับคุณจิราศรี เห็นมองกันไป
มองกันมา แต่จะว่าไปนะ ถ้ามีความจำเป็นจะต้องมีเมียเกย์ ชักคน ข้าเห็น
จะเลือกเอาคุณตุ้ย ดีกว่า หน้าตาสวยพิลึก จมูกโด่ง นัยน์ตาคมกริบ ทำทาง
ก็น่ารัก ข้ายังผมหยิกข้างหลัง เข้าสมัยเสียด้วย”

ในเรื่อง “เก้าอี้ทอง” ในการมีเพศสัมพันธ์กับลการ อรรจน์ซึ่งมีบุคลิกภาพแบบผู้ชายมากกว่าผู้หญิง แสดงบทบาทของเพศชายดังที่ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกของเขา ขณะถูกนิพัทธ์ผู้เป็นเพื่อนเล่าโลมว่า (สีฟ้า (นามแฝง) 2538 : 418)

“ประหลาดนัก เวลาที่เขาเป็นฝ่ายถูบไล้ไปตามเนื้อตัวของลการ เขาไม่ยก
เกิดความรู้สึกขุ่นเหมือนขณะนี้ อรรจน์ตระหนักแน่ชัดว่า ถึงอย่างไรเขาก็ไม่
ต้องการเป็นผู้ถูกปฏิบัติ

ในเรื่อง “ฝันสัร้ง” ชิงชันชายรักร่วมเพศผู้มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิงเต็มตัว กล่าวถึงบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของตนในฐานะภรรยา กับลำเพาซึ่งพ่อของฝ่ายหญิงจัดการให้แต่งงานกับเขา เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจว่า (สุวรรณี สุคนธา 2540 : 155)

“แม่เมืองไทยนี้มันช่างหาकिनง่าย ๆ จริง ชื่นเลยไม่อยากจะทำงานเลย
มันแข็งไปหมด วัน ๆ ใช้เวลาหาผัวดีกว่า”

บทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละครข้างต้น สอดคล้องกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับ
บุคลิกภาพของตน ตัวละครมีบุคลิกภาพเช่นไรก็จะมีบทบาทเช่นนั้น กล่าวคือ ตัวละครที่มี
บุคลิกภาพค่อนข้างไปทางแบบผู้ชาย ก็จะแสดงบทบาทสามีหรือผู้กระทำ ในทำนองเดียวกันตัว
ละครที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิง ก็จะแสดงบทบาทภรรยาหรือผู้ถูกกระทำ บทบาทในการมีเพศ
สัมพันธ์ของตัวละครจึงแน่นอนตายตัว เพราะแบ่งแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด

ภาพสะท้อนบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละครของนักเขียนชาย แตกต่างกับ
ภาพสะท้อนของนักเขียนหญิงโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ บทบาทดังกล่าวมิได้ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ
ของตัวละครแต่ประการใด จักรพงษ์ในเรื่อง “ที่นี่ไม่มีสวรรค์” มีบุคลิกภาพแบบผู้ชายเต็มตัว
แต่กลับมีบทบาทเป็นผู้ถูกกระทำเช่นเดียวกับธาดาในเรื่อง “วิมานเมฆ” เอ็ด ในเรื่อง “ผู้หญิง
ยังอาย” แม้จะมีบุคลิกภาพของผู้หญิงอย่างสมบูรณ์แบบก็ยังสามารถแสดงบทบาทของผู้กระทำ
ได้อีกด้วย ดังคำสนทนาระหว่างติ่มกับเอ็ด (ณรงค์ จันทน์เรื่อง. 2538 : 93)

“พี่ไม่ชอบนอนกะผู้หญิงแต่พี่อยากเป็นผู้หญิง เอ็ดพิมพ์ว่า “เกย์บางคน
ก็นอนกับผู้หญิงด้วย มีเมียมีลูกก็มี

...

แล้วพี่ล่ะ

เหมือนติ่ม เพราะฉันพี่คงไม่พอใจติ่ม ผู้หญิงพี่ก็ไม่แยแสแบบติ่ม
ไม่ต้องการผู้ชายมาเป็นเมีย นอกจากเป็นเมียของผู้ชายหรือผัวเกย์ด้วยกัน”

ชาติ ชาครีดิ์ ในเรื่อง “ซากดอกไม้” มีพฤติกรรมทางเพศคล้ายคลึงกับเอ็ดตรงที่มี
บุคลิกภาพแบบผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย แต่เขาสามารถแสดงบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ได้ทั้ง
สองบทบาทเช่นกัน ดังเหตุการณ์สองตอน ตอนหนึ่งขณะที่ชาติคุยกับชอุ่มเพื่อนสนิท เขา
พูดถึงพฤติกรรมทางเพศของชาติว่า (วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. 2540 : 75)

“ไม่มีทางเสียหอก ฉันไม่เคยนิสสันตัวเองแบบแก ฉันมันพวกควีน
ถาวร ไม่เหมือนแกหอก เตี้ยก็คิง เตี้ยก็ควีน แผลอ ๆ ก็โบ ไตร เตตระ
นิสสันไปหมด

และอีกตอนหนึ่ง เอกบุระคู่ขาคนหนึ่ง ซึ่งเป็นทนายความประจำตัวของชาติชาครีดิ์
พูดถึงบทบาทของชาติซึ่งเป็นฝ่ายกระทำ และบทบาทของตนซึ่งเป็นฝ่ายถูกกระทำว่า (วิวัฒน์
กนกนุเคราะห์. : 179)

“แบบนี้ไม่เห็นดีเลยชาติ เอกรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเมียน้อย ความจริง
เราสองคนเหมาะสมกันจะตาย ชาติเป็นคิง เอกเป็นควีน เราต่างเป็นของ
กันและกัน”

ตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงบางตัว ดูเหมือนจะมีบทบาทในการมีเพศ
สัมพันธ์ทั้งสองบทบาทเช่นกัน ตัวละครดังกล่าวปรากฏอยู่ในนวนิยายสองเรื่องคือ “ประตูปิด
ตาย” และ “หัวใจไร้สังกัด”

ในนวนิยายเรื่องแรก จิลลาภรรยาของนพิตามนพีถึงเรื่องบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์
เขาตอบภรรยาว่าเป็นได้ทั้งสองบทบาท แต่ส่วนมากเขาจะเป็นฝ่ายกระทำมากกว่าผู้ถูกระทำ
(กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 120 – 121)

“นพิต เป็น “คิง” หรือ “ควีน” คะ

ผิวหน้าเขาแดงขึ้นเล็กน้อย

“ตายจริง มันไม่มีใครเป็นคิงเป็นควีนอะไรหรอก ก็ได้แต่พูด ๆ กันว่าคน
นั้นเป็นคิง คนนี้เป็นควีน อาจจะหมายถึงการเป็นชายหรือเป็นหญิงเท่านั้น
เอง แต่ที่จริงเราอาจจะเป็นได้ทั้งสองอย่าง นี่หมายถึงคนที่ยังไม่ได้ไปผ่าตัดหรือ
ฉีดยา หรือทำอะไรที่เป็นการแปลงเพศโดยเด็ดขาดนะ จิน トラบไตที่ยังไม่ได้
แปลงเพศ トラบนั้น ก็ยังสามารถจะเป็นได้ทั้งสองเพศ

แล้ว แล้วนพิตคะ

ผมบอกแล้วไงว่า “ส่วนมาก” ผมยังเป็นผม

ไม่เคยเป็นผู้หญิงเลยหรือคะ

“เคย”

...

กับระเบิดหรือคะ

เขาพยักหน้า

เมื่อตอนที่เราพบกันใหม่ ๆ

แล้วเดี๋ยวนี้ละคะ

เก่าไปแล้ว...ความ...อะไร ๆ มันก็เฉื่อยไป เอ้อ...ผม

จะยอมเป็นผู้หญิงก็ต่อเมื่อรักดูดี้มมาก ๆ

แม้บทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของนพิตจะเป็นทั้งผู้กระทำและผู้ถูกระทำ อย่างไรก็ตาม
ตามเขาเลือกแสดงเฉพาะบทบาทแรก ซึ่งสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะเพียงบทบาทเดียวเท่านั้น

ในนวนิยายเรื่องหลัง เมื่อตัวละครศักดิ์มีเพศสัมพันธ์กับปรีติครั้งแรกที่บ้านพิมผกา
เขาเป็นผู้กระทำ แต่ภายหลังบางครั้งเขากลับเป็นผู้ถูกระทำ แม้กระนั้นตัวละครศักดิ์ก็รับเอาแต่
สภาพของผู้ถูกระทำมิใช่ผู้กระทำ ดังเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่หลังจากเสร็จงานถ่ายแบบ

ลงหนังสือสตาร์ไลท์แล้ว ถวัลย์ศักดิ์พาปรีติไปหลับนอนที่บ้าน ขณะปรีติกำลังจะกลับ เขาพูดออกอ้อนปรีติว่า (กัญยามาส (นามแฝง). 2543 : 44)

“อย่าลืมชะละว่ายังมีใครรออยู่ตรงนี้
ผ้าขาว เมียรอนะคะ”

แม้ตัวละครทั้งสองมีท่าทีว่าจะแสดงบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ได้ทั้งสองบทบาท แต่ท้ายที่สุดทุกตัวก็จะแสดงหรือรับเอาบทบาทใดบทบาทหนึ่งตามบุคลิกขณะของตนเพียงบทบาทเดียวเท่านั้น โดยนัยนี้ตัวละครดังกล่าวก็มิได้มีบทบาทแตกต่างกับตัวละครอื่น ๆ แต่ประการใด ดังนั้นตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงจึงไม่มีผู้แสดงบทบาทด้านเพศสัมพันธ์ซึ่งตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพของตนแม้แต่ตัวเดียว

นักเขียนหญิงบางคนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่องบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศ ดังเห็นได้จากเรื่อง “ประตูปิดตาย” ตอนที่นพิตาแลน พาร์ตเนอร์จากบาร์เกย์ไปหลับนอนที่โรงแรม ผู้เขียนอธิบายเรื่องบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศไว้ถึงสองครั้ง (กฤษณา อโศกสิน. 2537 : 108 – 109) ว่า

“แม้ว่าเกย์ทั่ว ๆ ไปว่าสูงหรือต่ำก็อาจจะแลกเปลี่ยนความสบายกันได้
แก่กันและกันได้โดยไม่จำกัดว่าใครเป็น “หญิง” หรือใครเป็น “ชาย”

...

“คำว่า “สาว” หมายถึงเกย์ที่ทำหน้าที่ฝ่ายหญิง การร่วมรักของเกย์นั้น
ไม่จำเป็นจะต้องแยกหน้าที่ตายตัวว่า ใครจะต้องเป็นชายหรือเป็นหญิง เมื่ออยู่ใน
ห้องนอนแล้ว คนทั้งสองก็สามารถจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นหญิงหรือเป็นชาย
สุดแต่ความพอใจ”

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็นำข้อเท็จจริงเรื่องนี้มาสร้างเป็นพฤติกรรมของตัวละครเพียงแต่กล่าวถึงทำนองให้ความรู้แก่ผู้อ่านเท่านั้น

ดังกล่าวแล้วว่า รูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศมีสองลักษณะใหญ่ ๆ คือการร่วมเพศทางทวารหนัก และการร่วมเพศทางปาก เมื่อชายรักร่วมเพศคู่หนึ่งมีเพศสัมพันธ์กัน มักมีผู้เข้าใจว่า (Hyde. 1994 : 424) ฝ่ายหนึ่งจะแสดงบทบาทของผู้ยินยอมคล้อยตาม โดยถือว่าผู้สอดใส่อวัยวะเพศ (Insertor) จะแสดงบทบาทผู้กระทำหรือบทบาทเพศชาย ในขณะที่เดียวกันผู้ที่ถูกสอดใส่อวัยวะเพศ (Receptive) ก็จะแสดงบทบาท ผู้ถูกกระทำหรือบทบาทเพศหญิง บทบาทดังกล่าวซึ่งอาจเกิดกับชายรักร่วมเพศส่วนหนึ่งนั้น ตามความเป็นจริงยังห่างไกลแบบฉบับของการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศอยู่มากทีเดียว

ในกรณีการร่วมเพศทางปาก ชายรักร่วมเพศที่เป็นผู้สอดใส่อวัยวะเพศ ซึ่งมีผู้ถือว่าเป็นบทบาทของเพศชาย มีจำนวนมากที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิง และหากมีการกระทำร่วมกันต่างฝ่ายต่างก็เป็นทั้งผู้สอดใส่และผู้ถูกสอดใส่อวัยวะเพศในเวลาเดียวกัน ดังนั้นคนทั้งคู่จึงแสดงบทบาทของทั้งเพศชายและเพศหญิงไปพร้อม ๆ กัน การร่วมเพศทางปากเป็นรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศที่ความหมายผันแปรไปได้มาก ใช้แต่ต่างบุคคล แม้ในบุคคลเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความหมายเฉพาะเจาะจงของสถานการณ์ต่าง ๆ การกำหนดบทบาทผู้กระทำหรือเพศชายให้แก่ผู้สอดใส่อวัยวะเพศ รวมทั้งการมอบบทบาทผู้ถูกกระทำหรือเพศหญิงให้แก่ผู้ถูกสอดใส่อวัยวะเพศ จึงเป็นเรื่องไร้เหตุผลอย่างสิ้นเชิง

นอกจากนี้ยังได้มีผู้นำความคิดเรื่องบทบาทของผู้กระทำหรือเพศชาย และบทบาทของผู้ถูกกระทำหรือเพศหญิงไปใช้กับการร่วมเพศทางทวารหนักอีกด้วย อย่างไรก็ตามการร่วมเพศแบบนี้ บทบาทของผู้มีพฤติกรรมทางเพศสามารถพลิกผันได้ทุกขณะเช่นกัน ตามแต่ผู้มีเพศสัมพันธ์พึงปรารถนา (Cory. 1963 : 39) บางครั้งผู้สอดใส่อวัยวะเพศอาจกลับกลายเป็นผู้ถูกสอดใส่อวัยวะเพศในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้นเอง หรือครั้งอื่น หรือที่เกิดขึ้นในสถานที่แห่งอื่น แล้วแต่สถานการณ์ และความรู้สึกที่บุคคลทั้งสองฝ่ายมีต่อกัน มีความเป็นไปได้มากที่ชายรักร่วมเพศคนหนึ่งจะเป็นทั้งผู้สอดใส่และผู้ถูกสอดใส่อวัยวะเพศในเวลาเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นเขายังสามารถมีเพศสัมพันธ์ทั้งทางปากและทางทวารหนักในคราวเดียวกันได้อีกด้วย ความพยายามที่จะแยกแยะบทบาทผู้กระทำกับผู้ถูกกระทำออกจากกันอย่างเด็ดขาดตายตัว ในสถานการณ์ดังกล่าวจึงเป็นเรื่องไร้เหตุผล และก่อให้เกิดความสับสนอย่างยิ่ง

จะเห็นว่าบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศ มิได้ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพแต่อย่างใด (Cory. 1963 : 39) ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบผู้ชายอาจเป็นผู้ถูกกระทำก็ได้ ในทางกลับกัน ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบผู้หญิงอาจเป็นผู้กระทำก็ได้เช่นกัน ในการประกอบกิจกรรมทางเพศ ชายรักร่วมเพศจำนวนมากจะมีส่วนพัวพันกับพฤติกรรมทางเพศทุกรูปแบบ (Hyde. 1994 : 426) และมีได้จำกัดตัวเองอยู่กับบทบาทใดบทบาทหนึ่งเพียงบทบาทเดียว การใช้แนวความคิดแบบรักต่างเพศเรื่องเพศชายกับเพศหญิงมาอธิบายการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศ นอกจากจะไม่บังเกิดผลอะไรแล้ว ยังอาจสร้างความสับสนและความไม่แม่นยำอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม การจำแนกประเภทชายรักร่วมเพศก็กระทำโดยยึดถือบทบาทหลักในการมีเพศสัมพันธ์ โดยจำแนกชายรักร่วมเพศออกเป็นสามประเภทคือ (โกสินทร์ แจ่มเพ็ชรรัตน์. 2542) โลกและโรคของเกย์ใน IMAGE หน้า 118) 1. เกย์คิง คือ ชายรักร่วมเพศที่แสดงบทบาทฝ่ายรุก 2. เกย์ควีน คือ ชายรักร่วมเพศที่แสดงบทบาทฝ่ายรับ 3. ชายรักร่วมเพศที่แสดงบทบาททั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษ Versatile (ชายรักร่วมเพศประเภทนี้ในปัจจุบันมีผู้ใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ "ไบซ์" ซึ่งเข้าใจว่าน่าจะมาจากคำ both ในภาษาอังกฤษ)

นักเขียนหญิงไม่สามารถสะท้อนภาพการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักร่วมเพศที่แท้จริงได้ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์ หรือบทบาทของการมีเพศสัมพันธ์ก็ตาม ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นลีลาชีวิตอันละเอียดอ่อนลึบซับซ้อน และเร้นลับเกินความเข้าใจของตน ซึ่งไม่อาจมีประสบการณ์ได้ แม้นักเขียนบางคนจะศึกษาค้นคว้าข้อมูลมาพอสมควรก็ตาม ภาพสะท้อนชีวิตชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงด้านดังกล่าวจึงพร่ามัว เลือนลาง มีลักษณะตายตัวกว่าภาพสะท้อนของนักเขียนชายและชีวิตจริง และประการสำคัญก็คือ ยังคงเป็นภาพที่ผู้เขียนสะท้อนออกมาด้วยมุมมองของรักต่างเพศอยู่นั่นเอง

5 การสะท้อนภาพภาษาพูดเฉพาะกลุ่ม

นักเขียนหญิงสะท้อนภาพคำพูดของชายรักร่วมเพศ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกับคำพูดของผู้ชายทั่วไปไว้ในนวนิยายห้าเรื่อง

ในเรื่อง "บัลลังก์โยบาว" ปุตตราโกรธสุรสีห์ที่แอบไปเที่ยวกับภักดีชายหนุ่มซึ่งเพิ่งรู้จักในวงไฟ เขาตำหนิสุรสีห์ด้วยถ้อยคำของผู้หญิงว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 365)

ก็เราละ ไปไหนมา เทียวได้รอนไปทั้งวัน ๆ

แระต ไปบ้านไอ้ภักดีมาไซ้ใหม่ ปุตตรากระซอกเสียงและเงื้อมมือ

ในนวนิยายเรื่องเดิม ตอนที่สุรสีห์ตามไปแสดงกิริยาหึงหวงปุตตราถึงบ้านแม่ชัวดี หญิงสาวที่ปุตตราไปติดพันเพื่อปลีกตัวจากตน เขาตำหนิชัวดีด้วยถ้อยคำแบบเดียวกับที่ปุตตราใช้ว่า (กฤษณา อโศกสิน. 2516 : 366)

เพราะอินนี่เซียว อีกระตุมทอง มันต้องจิกหัวตบกดน้ำให้ตาย

ในเรื่อง "ลูกรัก" วิภาตคุยกับสุทธิมาลี เลขานุการนิของพิสิษฐ์ด้วยคำพูดซึ่งเหมือนกับที่ปุตตราและสุรสีห์ใช้ว่า (สุวรรณี (นามแฝง). 2516 : 497)

คนหลายใจซิดิ ไม่เบื่อง่าย ถ้าผมเป็นผู้หญิงผมจะตอกทองให้สะบัด
เลย หล่อ ๆ อย่างเมศนี่ดียังเสร็จผมก่อนละ"

ในนวนิยายเรื่องเดียวกัน อีกตอนหนึ่ง วิภาตคุยกับป้อมเพื่อนสนิทเรื่องศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกชายรักร่วมเพศว่า (สุวรรณี (นามแฝง). 2516 : 139)

“มันไม่มีศัพท์เฉพาะนี้หว่า อย่างครีวินนี่ยังงี้ มึงจะให้แปลว่าอะไร
กะเทยที่เล่นเป็นตัวผู้หญิง มันจะไม่ยาวไปหน่อยหรือ

ใช่ วิภาตยอมรับ มันเป็นศัพท์เฉพาะของพวกเขา แต่ก็ฟังกวนไม่ใช่
เล่น อย่างคำว่า บุษ ของมึงเป็นต้น

“ตัวผู้ชาย” บ้อมหัวเราะ คนที่เล่นเป็นชาย ส่วนศัพท์จะมาจากคำว่า
อะไร อย่าไปรู้มันเลย ให้อีกคำว่า ไบ ที่ถูกย่อมาจาก ไบเช็กซ์ จะแปลไทยว่า
ยังงี้ดี

คนที่ได้ทั้งสองเพศ วิภาตแปล ยาวเกินไปไหม”

ในเรื่อง “ประตูปิดตาย” นพีไปเที่ยวบาร์เกย์ ขณะเดินร่ำอยู่กับแลน พาร์ตเนอร์
ประจำบาร์ ระเบิดตามไป ภาพบาดตาที่พบเห็นทำให้เขาหึ่งหวงปุดตรา จึงตรงเข้าตบตีแลน
ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์นั้น และกล่าวโยงใยไปถึงลักษณะเฉพาะของภาษาพูดของชายรักร่วม
เพศว่า

**“เช่นเดียวกับภาษาพูด ถ้าไม่พูดชนิดฟังแล้วสับสนไปทุกชุมชน
ก็ดูเหมือนจะผิดไปจากบุคลิกของเกย์ที่แท้จริงเช่นเดียวกัน”**

ในเรื่อง “เก้าอี้ทอง” อรรถนิสนทนากับผลการเรียงลิลลาคู่แข่งของตน โดยใช้คำพูด
บางคำที่ผู้เขียนเห็นว่าเป็นสำนวนของชายรักร่วมเพศโดยเฉพาะ (สีฟ้า (นามแฝง). 2537 : 111)

“ซักจะสงสัยเสียแล้วว่าคุณผลการนี้ สม จะมีหลายหน้า”

สำนวนประโยคท้ายเป็นสำนวน “กระเต๋บด” โดยแท้ “สม”

อย่างนั้น “สม” อย่างนี้

ในเรื่อง “เทพบุตรประเภทสอง” อรรถนิศคุยกับสามีเรื่องลูกในท้อง เขาเอ่ยคำ “แฟรี่
ก็อดฟาเธอร์” ซึ่งทำให้เธอคิดไปถึงความหมายอีกอย่างหนึ่งของคำคำนี้ว่า (รวิน เวโรจน์.
2536 : 36)

**“แฟรี่ แปลเป็นไทยส่วนใหญ่ว่านางฟ้า แต่ความจริงหมายถึงพวก
เทวดาตัวเล็ก ๆ ของฝรั่ง อาศัยอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพรแบบป่าโปร่งทั่วไป
แต่ แฟรี่ ก็เป็นคำสะแลงที่หมายถึงบุรุษซึ่งนิยมยินดีในเนื้อหนังมังสาของบุรุษ
ด้วยกันเองด้วย**

พูดง่าย ๆ อีกคำก็คือกะเทย

อรรถนิศขอไม่ให้ใครมาตราหน้าลิตาแบบนั้น

จากภาพสะท้อนข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาษาพูดเฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงประกอบด้วยถ้อยคำสองชนิด ชนิดหนึ่งเป็นถ้อยคำหยาบคายที่ผู้หญิงใช้คำทอกล้อซึ่งยังคงเป็นภาษาพูดของพวกเร่ร่อนเพศอยู่นั่นเอง อีกชนิดหนึ่งเป็นศัพท์ที่ใช้เรียกชายรักร่วมเพศประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นเพียงคำศัพท์หมวดหนึ่งของภาษาเฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศเท่านั้น

นักเขียนชายสะท้อนภาพภาษาเฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศไว้ในนวนิยายสองเรื่องคือ "อิสระและอนิด้า" และ "ซากดอกไม้" ในนวนิยายเรื่องแรก เอ็ดดี้เพื่อนของอิสระดาราภาพยนตร์สำหรับเกย์ เล่าเรื่องความสัมพันธ์ของตนกับหญิงคนรักให้อิสระฟังโดยใช้คำศัพท์เฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึงผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า (กิจจา บุรานนท์ ม.ป.ป. : 55)

"ไอเคยไปรักผู้หญิงคนหนึ่ง รักกันอยู่นาน ไอบิตว่า ไอเคยเล่นหนังโป๊วันดีคืนดีเพื่อนหล่อนเอาหนังที่ไอเล่นมาฉายให้หล่อนดู หล่อนเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ทันที หล่อนสั่งดอร์แมนไม่ให้ไอเข้าบ้าน ไอโทรไปที่สำนักงาน หล่อนก็ตำราว่าไอเป็น faggot ไอก็บอกว่าไอผิดไปแล้ว หล่อนว่าผิดพรรค์นี้อภัยให้ไม่ได้ ไอเป็น faggot ก็ไปอยู่กับพวก faggot หล่อนต้องการผู้ชายไม่ใช่ faggot"

คำ faggot เป็นศัพท์ที่ผู้ต่อต้านหรือรังเกียจชายรักร่วมเพศใช้เรียกคนกลุ่มนี้ ในเชิงดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่ชายรักร่วมเพศจะไม่ใช้คำนี้เรียกพวกเดียวกัน (ศักดิ์สิทธิ์ รักดีสยาม. 2543 : 7)

ในนวนิยายเรื่องหลัง ตอนต้นเรื่อง ซาติ ซาครีตี้ เล่าเรื่องการเปิดเผยพฤติกรรมรักร่วมเพศของผู้ชายคนหนึ่งต่อสังคม โดยใช้ศัพท์ที่จำแนกประเภทชายรักร่วมเพศสองคำว่า (วีรวรรณ กนกนุเคราะห์. 2540 : 6)

"แล้วเรื่องทั้งหลายแหล่ก็โอละพ่อ เมื่อเขาเอี้ยเจ้าหล่อนประกาศตัวในร้านเหล้าชื่อดังว่า ต่อไปนี้หล่อนจะสลัดคราบ "แอบบิต" กลายเป็น "สว่างบิต" เสียที เพื่อจะได้ไม่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ อีกต่อไป"

ในตอนที่แปด ซาติ ซาครีตี้คุยกับชุนนะ เรื่อง ร.ต.อ. ปรัชญา ชายหนุ่มซึ่งตนมีความสัมพันธ์ด้วยไปมีคู่ขาคนใหม่คือ ทศนน์ เขาเล่าเรื่องด้วยศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกชายรักร่วมเพศว่า (วีรวรรณ กนกนุเคราะห์. 2540 : 98 – 99)

ชุนนะเบ้าปาก นั่งนี้รู้นิสัยผมดี ทั้งร้าน
เอาแต่ใจตัวเอง ลองมุงมันแล้ว ต้องทำงานสำเร็จ

ผมเป็นพวก “น้องเตยมัน” เป็นคู่แข่งพวก “สาวมัน”

ผมหัวเราะและยิ้มขึ้น ด้วยความรู้สึกเอ็นดูในเพื่อน “สุม” อย่างจับใจ

ในตอนที่ยี่สิบเอ็ด ชชาติ ชาครีต กุญกับ ร.ต.อ. ปรัชญาถึงความสัมพันธ์ของเขาทั้งสอง
ชาติเล่าเรื่องโดยใช้คำศัพท์เฉพาะที่เป็นคำแสดงอาการปฏิกิริยาของชายรักร่วมเพศว่า (วิวัฒน์
กนกนุเคราะห์. 2540 : 152)

เริ่มอะไรหรือครับ ระหว่างเรามีอะไรให้เริ่มต้นอีก ผมเริ่ม “วิน” ใส่เขา
ตามด้วยท่า “กระแตะ” สุดฤทธิ์

ในตอนที่ยี่สิบสี่ ชชาติ ชาครีต เล่าถึงพฤติกรรมทางเพศของตนในช่วงหลัง ๆ โดยใช้
คำศัพท์เฉพาะของชายรักร่วมเพศซึ่งเป็นคำกริยาบางคำว่า (วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. 2540 :
321)

ผมเริ่มสะกดคำว่า “สำส่อน” ชัดแจ้ง ถ้าคืนไหน “นก” เหลือในบาร์
ผมเพียงแต่ใช้เงินเข้าแลก มนุษย์ผู้มีลมหายใจอันเปรียบเสมือน “ตุ๊กตาดินได้”
ย่อมพร้อมพรั่งสมัครใจจะละลอนตามผมไปทุกแห่งตามใจปรารถนา

ในหนังสือว่าด้วยสังคมของชายรักร่วมเพศชื่อ “The Homosexual and His Society :
A View From Within” ของ โดนัลด์ เว็บสเตอร์ โครี และ จอห์น พี เลรอย (ค.ศ. 1963) ตอนท้าย
มีศัพทานุกรมภาษาพูดเฉพาะกลุ่มของพวกชายรักร่วมเพศ ซึ่งผู้เขียนรวบรวมมาจากความรู้
และประสบการณ์ โดยสนทนากับชายรักร่วมเพศจำนวนหนึ่ง ผู้เขียนกล่าวว่าสิ่งนี้ย่อมเปลี่ยนแปลง
อยู่เสมอเช่นเดียวกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ คำศัพท์ที่ผู้เขียนรวบรวมไว้ได้มาจากถ้อยคำซึ่งบรรดา
ชายรักร่วมเพศชาวอเมริกันพูดจากันในกลุ่ม คำพูดที่ใช้กันในกลุ่มชายรักร่วมเพศมีหลายคำที่
ความหมายตรงกับคำพูดของกลุ่มชายรักต่างเพศ ในหนังสือชื่อ “QUEER ความรู้เรื่องเกี่ยวกับ
เลสเบี้ยน” ของ ศักดิ์สิทธิ์ ภัคดิสยาม (พ.ศ. 2543) ผู้เขียนประมวลคำศัพท์เฉพาะที่บรรดาชาย
รักร่วมเพศใช้ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษไว้ใน “ประมวลคำศัพท์ ซึ่งอยู่ตอนท้ายของ
หนังสือ ในการแตงนวนิยายเรื่อง “ซากดอกไม้” ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเรื่องภาษา
เฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศชาวไทยในช่วงเวลานั้น ดังเห็นได้จากข้อความในกิตติกรรมประกาศ
ว่า (วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. 2540 : 9) “ขอบคุณแต่พี่รังสิมันตราผู้แนะนำคำพูดของชาวดอกไม้
โดยเฉพาะ ขอขอบคุณที่ตั้งใจขยายความให้ฟังจนกระทั่งแจ่มแจ้งสว่างกระจ่างใจ”

นักเขียนหญิงแทบทั้งสิ้นไม่ได้สะท้อนภาพภาษาเฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศในช่วง
เวลาที่แต่ละคนประพันธ์นวนิยายขึ้น คือช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2513 ถึง พ.ศ. 2543 เช่นที่นัก

เขียนขายบางคนกระทำ ทั้งนี้เพราะผู้เขียนมิได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเรื่องนี้อย่างเพียงพอ หากพิจารณาจากคำพูด ตัวละครชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิง อีกนัยหนึ่งก็คือผู้ชายที่พูดจาด้วยถ้อยคำสำนวนของผู้หญิงนั่นเอง ทั้งที่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ภาพชีวิตชายรักร่วมเพศของ นักเขียนหญิงจึงปราศจากสีสัน บรรยากาศ ผิดกับภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนชายและชีวิตจริง

6 การสะท้อนภาพชีวิตสังคม

ชายรักร่วมเพศย่อมมีสถานที่เฉพาะซึ่งใช้เป็นแหล่งพบปะกับบรรดาผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเดียวกัน เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศ หรือเพื่อแสวงหาความบันเทิง เรืองรมย์ การใช้ชีวิตตามสถานที่เหล่านั้นคือ ชีวิตสังคมของชายรักร่วมเพศ นักเขียนหญิงสะท้อนภาพชีวิตด้านนี้ไว้ในนวนิยายหกเรื่อง

ในเรื่อง "ลูกรัก" วิภาตพาป้อมเพื่อนสนิทที่เพิ่งกลับจากอังกฤษไปเที่ยวไนท์คลับของเกย์ซึ่งวอนเฉลยเพื่อนรุ่นพี่พาไปตอนที่วอนเฉลยเศร้าโศก เสียใจ เรื่องชายหนุ่มที่อุปการะดีจากไปมีภรรยา ไนต์คลับแห่งนี้มีตู้เพลงเปิดเพลงให้แขกเต้นรำ จำหน่ายสุราและมีพาร์ตเนอร์ผู้ชายขายบริการทางเพศ ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (สุวรรณี (นามแฝง). 2516 : 3 – 5)

ตู้เพลงตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้อง ซึ่งมีขนาดไม่กว้างขวาง แต่ก็มีได้แคบจนอยู่ แสงสว่างมีน้อยมากเหมือนไนท์คลับทั่ว ๆ ไป เว้นแต่ว่าพาร์ตเนอร์ในที่นี้ไม่ใช่ผู้หญิง

วิภาตเดินลัดลัดวันบู้หรือไปตลอดทาง เขาเคยสูบบุหรี่มาแล้วก็จริง แต่ในเวลานี้เขาไม่ถูกโรคกับควันบู้หรือนัก รู้สึกเสียดาและอึดอัด หากแต่ป้อมดูสุขสบายใจดี เขาเรียกคนนั้นคนนั้นมาตูดัว พยายามเลือกคนที่หล่อถูกใจที่สุด

....

ป้อมสั่งเหล้าอย่างหวานสองแก้ว มีตีกินน้อยที่สุด เพราะรู้อยู่แก่ใจว่า วิภาตไม่ถูกกับเครื่องดองของเมา ตรงกลางฟลอร์มีคนเต้นรำกันไม่มากกู่หนัก แต่ก็ไม่น้อยจนโหรงเหรง

ป้อมไม่พอใจสภาพไนท์คลับจึงเปรียบเทียบกับไนท์คลับแห่งนั้นกับบาร์ประเภทเดียวกันที่ลอนดอนว่า (สุวรรณี (นามแฝง). 2516 : 5)

ที่นี้เขามีบาร์อย่างนี้เท่านั้นนะหรือ "ป้อมบ่น ที่ لندنมีวงดนตรี มีอะไรต่ออะไรน่าดู นี่มันดูชั้นต่ำพิกลแฮะ"

ครั้นเห็นป้อมไม่ชอบในทีกลับที่ตนพามาเที่ยว วิชาตจึงเอ่ยถึงในทีกลับของเกย์อีก
แห่งหนึ่ง ซึ่งวอนเฉลยเป็นผู้พาเขาไปเที่ยวเช่นกันว่า (สุวรรณ (นามแฝง). 2516 : 5)

“คิดว่าอยากได้แฟนเลยพามาที่นี่ ไม่ชอบก็ไปที่อื่น เปลี่ยนใหม่
ทางโน้นไม่มีเด็ก มีแต่คนอย่างพวกเรา ๆ ไปทำความเข้าใจ ทำความรู้จักกัน
และบางทีก็ได้คนที่ถูกใจ”

ในเรื่อง “ประตูปิดตาย” หลังจากมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว นพิกับระบิลไปเที่ยวบาร์เกย์
เพื่อเต้นรำและพูดคุยกับบรรดาพาร์ตเนอร์ ดังที่ผู้เขียนบรรยายสภาพบาร์แห่งนั้นว่า (กฤษณา
อโศกสิน. 2537 : 53)

เวลาล่วงไปนานเท่านั้น กว่าคนทั้งสองจะแต่งตัวชวนกันออกมาขึ้นรถ
แล้วขับต่อไปถึงถนนที่เป็นย่าน “ของเขา” เป็นซอยแคบ ๆ ที่มีตึกแถวประจัญ
หน้ากันอยู่สองข้าง มีทั้งร้านอาหาร ร้านตัดผม ปะปนอยู่กับบาร์สองสามบาร์
หรือมักจะเรียกติดปากง่าย ๆ ว่า “บาร์เกย์”

นพิจอดรถเยื้องหน้าบาร์ หนึ่งในจำนวนสองสามแห่งนั้น คนเฝ้าประตู
โค้งให้เขาอย่างต่ำ เมื่อเขากับระบิลพากันก้าวเข้าไป

ชั้นล่างเป็นห้องที่จัดสำหรับนั่งคุย แก้วอิ้วขายแบบดีและไม่ไผ่ที่สานกัน
ประดับบางซอก บางมุมของผนังเป็นหลิบบเป็นมุมดูซับซ้อน เพดานต่ำ
อวลด้วยกลิ่นบุหรีและเหล้าอย่างบาร์ทั่ว ๆ ไป

มีผู้ชายล้วนนั่งคุยกันอยู่ตามแก้วอิ้วต่าง ๆ

ตรงหน้าคือบันได ซึ่งลาดด้วยพรมชนิดบาง พาดขึ้นไปสู่ห้องชั้นบน
ซึ่งสาดสว่างด้วยแสงไฟจากโคมนับสิบที่ห้อยลงจากเพดาน ทุกโคมใช้ไม้ไผ่
สานเป็นรูปรงนกกระจาบ ห้อยสูงบ้าง ต่ำบ้าง แลดูเป็นศิลปะ รอบห้องเป็นที่
นั่งไม่มีพนักคือแก้วอิ้วขายพันสีขาว มีเบาะหุ้มผ้าฝ้ายอย่างง่าย ๆ ส่วนหนึ่งเป็น
เคาน์เตอร์ขายเหล้า หลังเคาน์เตอร์คือตู้เพลงซึ่งดังอีกทีก็กึกก้อง ผู้ชายล้วน ๆ
ทั้งที่เป็นพาร์ตเนอร์และแขกกำลังเต้นรำกันอย่างอุตุตุตตเหวี่ยง มีคนเสิร์ฟ
เป็นชาย แยกที่ก้าวขึ้นมารื่นรมย์กับการเต้นรำนั้น มีทั้งไทยและต่างชาติ

ไม่มีมนุษย์ที่เรียกว่าเพศหญิงหลงอยู่ที่นั่น ไม่ว่าคนเดียวหรือครึ่งคน

อีกตอนหนึ่งนพิกับระบิลไปเที่ยวบาร์แห่งเดิมคนเดียว เขาดื่มสุรา หลังบาร์เลิกก็พาแล่น
พาร์ตเนอร์ประจำบาร์ออกไปหลับนอนที่โรงแรม ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า (กฤษณา อโศกสิน.
2537 : 104 – 105)

สถานที่ที่เขาพาแล่นมาคือโรงแรมแห่งหนึ่งแถวเพชรบุรีตัดใหม่ มีห้อง
กาแฟอยู่ริมถนนเปิดตลอดคืน ในห้องเกือบจะเรียกได้ว่ามืด ผู้หญิงผู้ชายนั่งอยู่
ด้วยกันเป็นคู่ ๆ และบางทีก็อาจจะเป็นผู้ชายกับผู้ชาย

ในเรื่อง "พิมพ์พิลาป" คีฬาหนึ่งไฟที่ชวนสมมุตินักประพันธ์หนุ่มหน้าตาคมคายที่เขา
ต้องตาต้องใจไปเที่ยวคลับของเกย์ เพื่อหลบหน้าพ่อ ดังที่ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์ว่า (โบตัน
(นามแฝง). 2529 : 154 – 155)

"สมมุติเตลิ่ง เมื่อเห็นสภาพภายในคลับแห่งนั้น
ทำไมคุณพาผมมาที่นี่ เขาหันมาโวยใส่หน้าไฟที คุณเป็นพวกนี้รี
"ผมเพียงแต่อยากรู้รสนิยมของคุณ" ไฟทีใจเย็น "ส่วนผมนะอย่าเพิ่ง
สนใจเลย

รสนิยมของผม ผมไม่ใช่พวกนี้หรอก ทำไมคุณจะต้องอยากรู้รสนิยม
ของผมด้วย

ก็คุณเข้าบ้านผมด้วยเหตุอะไรล่ะ ผมเป็นพี่ ผมก็อยากรู้นะซี ผมอาจ
จะ ตื่นตูมไปหน่อย แต่ผมต้องระแวงระวังน้องผมไว้ก่อน เราก็อายุพอ ๆ
กันเคยเห็นกันมานาน เหนะนำคุณสมมุติ นึกเสียว่าผมพาคุณมาดูอะไรแปลก ๆ
คุณนั่งติ่มอยู่นี่ คอยผมเดี๋ยวนะ

แล้วไฟทีก็ถือกระเป๋าหายเข้าไปด้านใน ครู่หนึ่งต่อมาเขาก็กลายสภาพ
เป็นอีกคนมานั่งกระเซอะอยู่ข้างสมมุติ

คุณไฟที ทำไมเป็นยังงี้ คุณนะ ไม่มีวีแววเลยนะ ทำทางก็ดูดี
เป็นวิศวกรโยธามีชื่อ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ สมมุติคราง

ผมเป็นมานานแล้ว อยู่ที่นี่ผมคือนั่งไฟของทุกคน แต่นานทีหรอกที
นั่งไฟจะมาปรากฏตัว เดือนละหนสองหนอย่างมาก เทียวทุกคืนไม่ไหว
แต่เวลาทำงานผมจะให้ใครรู้ไม่ได้

ในเรื่อง "ไม้แปลกป่า" อัจฉริยาปลอมตัวเป็นผู้ชายเข้าไปเที่ยวคลับของเกย์ เธอเห็น
บงการกับโททวิชผู้ชายทั้งคู่ที่ขอเธอแต่งงาน เดินร่าด้วยกัน เธอจึงรู้ว่าคนทั้งสองเป็นเกย์
ผู้เขียนบรรยายสภาพของคลับผ่านสายตาของอัจฉริยาว่า (สุภาวี่ เทวกุล. 2532 : 746 - 747)

"ห้องแรกนั้นเป็นห้องที่ตกแต่งเหมือนห้องรับแขก กว้างแต่ไม่ลึก มีเก้าอี้
นั่งสบายตั้งอยู่เป็นหมู่ ๆ แต่ละหมู่มีชุดไม้กระถางกันอยู่อย่างมีศิลปะและเป็น
สัดส่วน ส่วน มุมแรกที่ตรงกับประตูเข้าตั้งโต๊ะพนักงานต้อนรับที่เป็นผู้หญิง

พี่พูนทำตามทีบอกฉันไว้ และอีกไม่กี่นาทีต่อมาแม่สาวหน้าแฉล้มแต่ง
หน้าจัดและแต่งตัวเรตก็เดินนำเราเข้าไปทางประตูโค้งที่อยู่เข้าไปลึกสุด ถัดจาก

ประตูนั้นเป็นทางเดินกว้างสักสองเมตร ปูพรมตลอดเสียงเปียโนแผ่ว ๆ
หวานซึ่งตั้งแว่วออกมา พอสุดทางเดินนั้นก็เจอเข้ากับถ้ำขนาดใหญ่

ข้างเป็นถ้ำที่วิจิตรพิสดารอะไรอย่างนั้น ตรงกลางเป็นลานกว้าง ตั้งโต๊ะ
เก้าอี้เตี้ย ๆ อยู่เป็นหมู่ ๆ ส่วนรอบ ๆ นั้นตกแต่งเป็นหลิบ เป็นชอกหิน
บางช่วงก็มีทางน้ำไหลริน ๆ ผ่านลงมา ช่อนแสงไฟสีแดงบ้าง เขียวบ้าง
น้ำเงินบ้างไว้ตรงนั้นตรงนี้ พอให้เกิดบรรยากาศอ่อนหวานอย่างลึกซึ้งและเป็น
ส่วนตัว

...

เลยลึกเข้าไปข้างในสุดนั้น เป็นที่โล่งสำหรับเต้นรำ ซึ่งมีดนตรีเพียง
ชิ้นเดียว คือเปียโนที่ตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่งใกล้หน้าต่างจำลอง แต่ถึงกระนั้นก็ยังม
คนออกไปเต้นรำชบกันอยู่ตามสี่คู่"

ในเรื่อง "เทพบุตรประเภทสอง" สิทธาเสียใจที่ภานพ ชายหนุ่มคนล่าสุดที่เขา
อุปการะ กำลังตีจากไปมีความสัมพันธ์กับพิไลณรินางเอกภาพยนตร์ เพื่อไต่เต้าไปสู่ความ
เป็นดารา เขาจึงไปเที่ยวบาร์ ดื่มสุราจนเมา แล้วไปเที่ยวต่อที่สถานอาบอบนวดของเกย์
ซึ่งผู้เขียนบรรยายว่า (รวิน เวโรจน์. 2536 : 269 – 271)

สิทธาตกลงไป คนขับบอกว่าเขารู้จักสถานอาบอบนวดแห่งนั้นดี

พนักงานต้อนรับมีกล่องขนาดเล็กคล้ายกำปั้นย่อม ๆ มาให้สิทธาใส่ของมี
ค่ากันหาย สิทธามีเพียงนาฬิกา แหวน และซองธนบัตร ก็ใส่ลงไป พนักงาน
ให้กุญแจห้องเขา ติดอยู่กับแผ่นไม้ใหญ่ตอกเบอร์เห็นชัดแล้วบอกให้สิทธาขึ้น
บันได
ไปชั้นบน

สิทธาขึ้นบันไดแคบและชัน มีบันไดหลายชั้น กำลังเมา ๆ อย่างนี้
ก็ขึ้นลำบากอยู่ กว่า将至ชั้นบนสิทธาก็ถึงขอบ

พื้นบันไดเป็นทางเดินแคบและมีด สิทธาเดินตุ้มไปเรื่อย ๆ พบว่ามีประตู
มากมายเหลือเกิน เปิดอยู่ก็มี ปิดก็มี จนมาถึงห้องสุดทางเดิน มีพนักงาน
ประจำห้องหนึ่งอ่านการ์ตูนฉบับกระเป่าอยู่ สิทธายื่นกุญแจให้ เขาก็รับมาดูเบอร์
แล้วหยิบเสื้อคลุมแบบเสื้อคลุมอาบน้ำเป็นผ้าฝ้ายเนื้อหยาบ กับผ้าขนหนูอีก
หนึ่งผืน

พูดว่า "เชิญทางนี้"

สิทธาเดินตามไป ทางเดินนี้ก็มีดอีก แต่มีไฟแดงดวงเล็ก ๆ อยู่เป็น
ระยะ มีคนเดินไปเดินมาหลายคน บางคนเดินเร็วและกระฉับกระเฉง บางคน
เดินทอดน่อง และบางคนก็เดินเหมือนตัวขอมบี้คือผีดิบยังมีชีวิต ขอมบี้ในหนัง
มักจะเดินตัวแข็ง ๆ ตาลอยกว้างตุนากแล้ว แต่ไม่น่าจะทันจับคนได้ เพราะ
เดินช้า เดินไปเรื่อย ๆ ไม่เร่งฝีเท้า ขำว่าขอมบี้มีจริง อยู่ที่เกาะเฮติซึ่ง

สมัยก่อนไทยเราอ่านว่าไฮตี พวกขอมบี๊ ที่เฮตินี้เป็นคนไม่ใช่ผี ดิตยาเสพติด
จนกลายเป็นเหมือนครึ่งคนครึ่งผี หนึ่งเลยเอา มาเป็นต้นแบบของผีขอมบี๊

ลิตทารู้สึกเหมือนหลงมาในโรงพยาบาลวิกลจริต ซึ่งเขาก็เคยเห็นแต่
ในหนังสือเหมือนกัน

พนักงานที่เดินนำหยุดเอื้อมมือกดสวิตช์ไฟในห้องซึ่งเป็นห้องของลิตท
แล้วแบมือมาข้างหน้าขอกันตรง ๆ ลิตทาก็ควักเงินให้เป็นค่าทิป

ลิตทาเข้าห้อง ถอดเสื้อนอกแขวนไว้กับไม้แขวนเก่า ๆ แล้วนั่งลงที่
เก้าอี้ เขามองไปรอบ ๆ พยายามทำความเข้าใจของห้อง เพราะเขาเองอยู่บ้าน
สบาย อยู่ออฟฟิศก็สบาย ก็ลองมาอยู่ห้องอย่างนี้เสียบ้าง แปลกไปจาก
ความสะดวกสบายที่เขาสินตาอยู่ทุกวัน

เตียงในห้องเป็นเตียงเหล็ก ทาสีเขียวตุ่น ๆ ที่ลอคและถลอคหลายแห่ง
ผ้าปูที่นอนและปลอกหมอนสะอาด แต่ผ้าปูที่นอนนั้นผืนเล็กมาก ปูเตียงไม่
มิดเห็นที่นอนและปลายเท้า ที่นอนนั้นเก่าและสกปรกมาก มีกระโถนวางไว้ให้
ใบหนึ่งระหว่างเตียงกับเก้าอี้ที่ลิตทานั่งอยู่ กระโถนเงาเล็ก ๆ มัวขาว แขวนไว้ให้
ที่ผนัง

ประตูที่พนักงานปิดตามหลังลิตทานั้น ปิดไม่สนิทบานประตูข้างใน
มีรอยเขียนภาพลามก ซึ่งลบออกไม่หมด คงจะเป็นคนมาเที่ยวเขียนไว้
ทางโรงแรม ก็ให้คนลบพออก แต่ทิ้งร่องรอยเอาไว้เห็นชัดพอควร

ลิตทามองภาพนั้นอย่างพิศวง คนเขียนคิดฝันอะไรหนอ จึงวาดภาพ
พิลึกออกมาอย่างนั้น

ลิตทาไม่เคยมาเที่ยวในสถานที่อย่างนี้มาก่อน เขารู้สึกว่าไม่ควรมาเลย

ลิตทาหลับไป ครั้นตื่นก็ถูกผู้ชายสูงวัยสามคนเข้ามาสวนลาม เขาปล่อยให้คนทั้งสามลูบคลำเนื้อ
ตัวตามความพอใจ แล้วหลับไปอีกครั้ง เมื่อตื่นขึ้นก็พบผู้ชายอีกคนหนึ่งคือรวิชซึ่งต่อมาลิตทา
เลือกเป็นคู่ชีวิตอย่างถาวร

ในเรื่อง "ฝันสืรุง" ลำเพาภรรยาของชิงชันเล่าเรื่องการใช้ชีวิตยามคำคืนของชิงชันให้
ป๊อดเพื่อนสนิทฟังว่า ชิงชันมักไปหาเด็กหนุ่มคู่ขาที่สวนลุมพินี และสนามหลวง (สุวรรณี
สุคนธา. 2540 : 248 – 249)

นี่นะ เตี่ยนี่ เขาออกทุกคืน แล้วก็คบผู้ชายไม่เลือกด้วย ตำรวจจรรยา
นะ ยามนะ ตะละคนที่เขาวาหล่อ คือที่เขาชี้ให้ดูนะ ดูไม่ได้เลย แบบหล่อล้ำ
ขอให้ล้ำแล้วก็ล้ำเข้าไว้ เขาต้องหัวใจเหลวเป็นน้ำทุกที

...

บางทีก็เคยโดนจี ที่ไหนรู้อยู่ ที่สวนลุมก็ไ้ผู้ชายที่เอามาอนด้วย
นะแหละมันลอบกราบซะหมด แล้วไ้คนขับรถก็เลยพลอยถูกตำไปด้วย

ฐานไม่ค่อยดูแลเจ้านาย ถ้าคนขับรถเข้ามาคอยดูใกล้ ๆ ก็หาว่าเสือก คอยแอบดู
เขาอะไรยังงี้ บางทีก็ไปนั่งมันโน่น กลางสนามหลวง มีด ๆ นะแหละ ตรงกลาง ๆ
มันไม่ค่อยมีไฟนี่เชอ เอาเสื้อไปปู ชื่นว่านับวันอาการเค้ายิ่งหนักลงไปทุกที
บอกก็ไม่เชื่อ

ในนวนิยายเรื่องเดิม อีกตอนหนึ่ง หมี่ซึ่งเป็นกะเทยเพื่อนสนิทของลำเพา ไปเที่ยว
ฝรั่งเศส เขาเขียนจดหมายมาเล่าให้ลำเพาฟัง เรื่องสถานที่พบปะแหล่งต่าง ๆ ของบรรดาชายรัก
ร่วมเพศในประเทศนั้นว่า (สุวรรณี สุคนธา. 2540 : 354)

ว่าจะจบจดหมายแล้ว ก็อดเฝ้าเรื่องของพวกสาว ๆ ที่นี้ไม่ได้ พวกสาว
เยอรมันเขามาบุกปารีสกันจ้ะ หมี่ก็พาไปทัวร์อย่างเคยแหละ แหมรู้สึกพวก
เยอรมัน เยอรมันอะไรนี่ตื่นปารีสมาก บางคนเซ่นนั่งแป้วจี้ เปรี๊ยะสุดขีดเลย
จิตสเปร์ยผมเสียแข็ง ลงหน้าตาและปากเสียจ้ะ แล้วก็ติดต่างหู 1 ข้าง เก่เป็นบ้า
เดินลอยหน้าเร็ด ๆ เชิด ๆ ออกจากโรงแรม แล้วก็พากันไปถ่ายแฟชั่นสุด
เลิศที่หอไอเฟลมันบ้าหอนะ เสร็จแล้วก็นัดกันกับพวกนังกอกจากหลาย ๆ
ประเทศไปที่ร้าน Café de Flore ซึ่งเค้าว่าเป็นร้านกาแฟมีชื่อที่สุดของพวก
นังกอกในปารีส จริงหรือไม่จริงก็ไม่รู้ ไปถึงก็เปรี๊ยะใส่คนฝรั่งเศสกันสุดฤทธิ์
เพราะเขมอมองกันใหญ่ นังสักพัก ก็มีนังกอกฝรั่งเศสเดินแรตเข้ามา เธอใส่สูท
กางเกงเป็นนัง ปักดอกไม้มืดเหลืองที่หน้าอก มันหรือจะมาสู้ต่างหูของนัง
แป้วได้ มันว่าจันแหละลำเพา พอไปนั่งกันสักประเดี๋ยวเพื่อนสาวไทยก็เดินมา
เขาไม่รู้จักหมี่หรอก แต่รู้จักกับนังแป้ว นังแป้วก็วิ่งเข้าไปกรี๊ดใส่ เสร็จแล้วก็
พากันไปหาของแตกเลิศ ๆ บนของอลิเซ่เข้าไปในร้าน Drugstore คนแน่น
ไปหมด นังแป้วมันยืนโซ่อยู่พักหนึ่ง แล้วก็เข้าไปหาของกิน แฮ่ พอแล้ว
เมื่อยมือ ฉบับหน้าจะเล่าต่อเรื่องเข้า Sauna ซึ่งเกร่เป็นบ้าไปเลย เชอเฮ้ยเจอ
แต่ที่เจ็ดทั้งนั้นแหละ คิดถึงนังป๊อดมันจังเลย ถ้ามัน ได้มาเห็นยังงี้ละก็

ชีวิตสังคมของชายรักร่วมเพศ นักเขียนชายสะท้อนภาพไว้ในนวนิยายสี่เรื่อง

ในเรื่อง "อิสระและอานิด้า" อิสระซึ่งไปทำงานเป็นจิตรกรอยู่ที่กรุงนิวยอร์กเป็นเวลา
สิบหกปี กลับเมืองไทยเพื่อสืบหาตัวหลานชายของอานิด้า ฮอฟฟีแมนหรือนิดา นวิวงศ์ ซึ่ง
หายตัวไปพร้อมกับเด็กชายขายบริการในบาร์เกย์ บาร์เกย์ที่อิสระไปตั้งอยู่ย่านถนนสุรวงศ์และ
ถนนสุขุมวิท นอกจากนั้นเพื่อนเก่ายังพาเขาไปเที่ยวบาร์เกย์ย่านถนนพระรามสี่และย่านสะพาน
ควายอีกด้วย ในบรรดาบาร์เหล่านี้ ผู้เขียนบรรยายบาร์ "แฟลชไลท์" ไว้ละเอียดที่สุด ดังข้อ
ความที่ว่า (กิจจา บุรานนท์. ม.ป.ป. : 321)

บาร์เฟลชไลท์ตั้งอยู่ในซอยเล็ก ๆ ข้างฝาติดโบไม้พลาสติก และดอกคริสต์มาสเก่า ๆ ประดับด้วยไฟห้อยติดกันเป็นพรวน กระพริบจ้า และพร้อมไฟหมุนติสท์จากเพดานยิ่งทำให้ฝาทั้งสองข้างดูลายตา หวังพระตั่งนางกวักเจ้าแม่กวนอิมและรูปเทียนบูชาดูสง่า พระและนางพญามองลงมาที่เวทีเล็ก ๆ ซึ่งมีการแสดงลิขชิงค์จากผู้ชายแต่งตัว แต่จะว่าเป็นชายจริงก็คงไม่ถูกนัก คนกลางมีถิ่นทรงใส่ชุดราตรี กว้านคอลิก อวดความไ้คงนูน

ในตัวบาร์ เด็กชายหลายสิบคนใส่เสื้อคลุมสีแดง ด้านหลังมีลายพิมพ์รูปกระบอกไฟฉาย แต่ดูเหมือนจะซ่อนความหมายของอวัยวะชายเสียมากกว่า ได้เสื้อคลุมตัวสั้น หนูน้อยใหญ่ใส่บิกินี ติดหมายเลขไว้กับสายหนังดำบนข้อมือ ต่างเวียนวนยืนคุยกันเป็นกลุ่ม ที่โอบกอดแขนหรือนั่งตักฝรั่งก็มีอีกทุกจุดมุม กับต้นหลายคนถือกระบอกไฟฉายส่องไปมา เรียกหาเด็กค้ากามารมณเสียงโฆษกหญิงมีลูกกระเดือกประกาศมาทางไมโครโฟน

ชอบน้อง ๆ คนไหนก็บอกนะคะ รับรองนะคะ ไม่ใช่ดินสอเขียนตัวเด็กของเราจะฟักทองแดงกว่าทุกคนแหละคะ เรามีหมดนะคะ ครึ่งแขกครึ่งญี่ปุ่นครึ่งฝรั่ง เลือกดูได้เลยคะ ชอบเบอร์ไหนก็สั่งจองนะคะ จะฟักทองเบอร์ไหนก็สั่งกัน

"ผมครึ่งอีสานครึ่งลาว" เด็กที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ หันมาบอกอิสระ

เสียงโฆษกยังประกาศแจ้ว ๆ "ทำได้ทุกอย่างนะคะ แกงบวบ ยำตำลึง ทับทิมคนหม้อ คินนีอย่าเพิ่งไปไหนนะคะ เลือกชื้อคะ ชอบเบอร์ไหนก็สั่งจอง

แต่โชว์จริง ๆ เริ่มแล้ว รอบสถานที่ที่มีเวทีแคบเล็กต่อกันไปจากข้างมุมของเวทีใหญ่ เด็กเริ่มกระโดดตัวกันขึ้นแฉ่งเวทีซึ่งลอยติดฝา ถอดเสื้อผ้านกันจนหมด ยืนเรียงรายใช้มือกุมบังอวัยวะเพศ หนุมบางคนยิ้มอาย ๆ บางคนคุยกันไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แยกฝรั่ง ไทย จีน ญี่ปุ่น นั่งล้อมรอบอยู่ข้างหน้าพ้นควันบุหรี่ผ่านหว่างขาของชาย ๆ พอโชว์ส่วนหน้าเสร็จ ต่างก็หันกันให้คนดู บางคนยกสองมือขึ้นทาบฝ่าโยกตัวออกกำลังกาย มือแยกชายดูปลิ้นนองและเกินเข้าของเด็กหนุ่ม แล้วทุกคนเคลื่อนตัวไปทางซ้าย หนุมกลุ่มใหม่กรุกันเข้ามาแทนที่ ทำไปอย่างเดียวกันจนตาลายดูไม่ออกว่าคนไหนเป็นคนไหน เบอร์ร้อยสิบเอ็ดหน้าตาใช้ได้ รูปร่างดีมีกันเป็นร้อย ๆ ไปหาเด็กกันมาจากไหน

ตายังติดตามดูเบอร์รียอัสบิเอ็ด ทันใดที่สายตาประสานเด็กก็ส่งยิ้ม
หน้าตาออกฝรั่งพอ ๆ กับไทย แต่ไม่ทันไรก็ร่วมขบวन्हันหลังโซว์กัน จากข้าง
หลังดูเป็นฝรั่งมากกว่าไทย

เขางงกับความซุกมุนของผู้คนโนบาร์ เหล้าแก้วละรียอกว่า เงินเพื่อ
กันถึงขนาดนี้ กินเหล้าในนิวยอร์กยังไม่ถึง

แต่อย่างว่าไม่มีใครยื่นแก้วมาให้ดูให้สะใจในที่แห่งอื่นใดในโลกนี้
ไม่นานนักรียอัสบิเอ็ดเข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ พอเขาหันมาเห็น เด็กหนุ่มรียอก
มือไหว้ ไม่มีร่องรอยของมารยาทแบบตะวันตกแม้เพียงนิด ไม่ว่ารียอัส
ทำไหว้หรือทำอาย

อิสระพอใจพนักงานชายขายบริการเบอร์รียอัสบิเอ็ด ชื่อหรั่งหลังจากจ่ายเงินค่าตัวรียอัส
บิบาทให้ทางบาร์ เขาก็พาเด็กหนุ่มคนนั้นไปหลับนอนที่โรงแรม และพากลับมาส่งย่าน
พัฒนพงษ์เกือบหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่

ในเรื่อง "ซากดอกไม้ม" ซาติ ซาครีต ใช้ชีวิตตามสถานบริการสำหรับเกย์ เพื่อหา
คู่ขาไปหลับนอนด้วย โดยสับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ สถานที่แห่งแรกคือผับ ซึ่งจำหน่ายสุราและ มี
ดนตรีให้ฟัง ดังที่ซาติเล่าให้ฟังว่า (วิรวรรณ กนกนุเคราะห์. 2537 : 15)

เสียงดนตรีดังสะท้าน กลบเสียงสนทนาอื่นจนหมดสิ้น เวลาคนใน
ร้านเหล้าจะคุยกันที่เป็นต้องตะโกนใส่กันเหมือนคนบ้า
ผมเองก็ซึ่มมีนอยู่หน่อย ๆ เหมือนกัน
แต่ยังไม่มากถึงขนาดขาดสติสัมปชัญญะ คุณผู้ชมไม่ต้องเป็นห่วงผม
ห rokok ครับ ผมดื่มเหล้าเหมือนตี่มน้ำ ผมไม่เคยเมามาย เออะอะไววาย
ถ้าเมาหน้าผมก็แดง แล้วผมก็นั่งเจียบ ๆ คนเดียว ไม่สนใจใคร
ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ไม่ใช่เรื่องของผมที่จะต้องไปสนใจ
"มาคนเดียวหรือครับ"
เสียงทุ้มนุ่มน่าฟังดังข้างหู
ผมตาลุกวาว เกิดความรู้สึกประหลาด
"ครับ มาคนเดียว" ผมตอบ มือสั่นใจสั่น "สั่น" นี้ สั่นสั่นะครับ
เห็นมั๊ยครับคุณผู้ชม ผมนั่งอยู่ดี ๆ แท้ ๆ ก็มีคนมาอยากรู้จัก
อยากสนทนาด้วย

ตอนนี้ผมลืมนึกไปแล้วครับ หล่อนจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็เป็น
เรื่องของหล่อน เรื่องที่ผ่านมาระหว่างผมกับหล่อนจบกันแค่นั้น

เวลานี้ ขณะนี้ ชายหนุ่มตรงหน้าผมนี้ สำคัญกว่าอะไรอื่นใด บนโลก
ทั้งหมด

ชาติรู้จักกับชนที่นี้ เขาพอใจบุคลิกภาพของชนที่ ซึ่งแต่งกายประณีต พิถีพิถัน และมีเสียงพูดอันไพเราะนุ่มนวล ในคืนนั้นคนทั้งสองไปหลับนอนกันที่โรงแรมมานูรูตแห่งหนึ่ง สถานที่แห่งต่อมาก็คือบาร์ "ขวดเหล้าและกาลเวลา" ซึ่งผู้เขียนบรรยายว่า (วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. 2540 : 82)

บาร์ขวดเหล้าและกาลเวลา ซ่อนตัวอยู่ในซอยเล็ก ๆ บนถนนสายเศรษฐกิจของเมืองหลวง ถ้าไม่บอก คงไม่มีใครจะได้ดูว่า ภายในบาร์แห่งนี้ มีกิจกรรมเย้ายวนอารมณ์ฤษณาในรูปแบบใดบ้าง

เสาโลหะตรงกลางเวทีสองสามเสา คือที่ที่เด็กบาร์จะใช้จับยึดหรือเกาะ เกาะเพื่อโยกตัวให้ไหวพริ้วตามจังหวะเพลง ภายในบาร์ตกแต่งามหรรจนอาจเคลิบเคลิ้มว่าหลุดเข้าไปสู่อีกมิติหนึ่ง ตามหลักการของบาร์ เพื่อให้แขกที่มาอุดหนุนหลุดพ้นจากกาลเวลาประจำวันอันซ้ำซากจำเจ ขวดเหล้าและนาฬิกาคือเครื่องประดับสำคัญบนผนังบาร์ แสงสีแดงอ่อนทำให้บรรยากาศภายในอ้ออึ้งแต่โรแมนติกน่าหาใครสักคนมาอิงแอบและหลับไหลไปพร้อม ๆ กัน

ผู้คนเริ่มหนาตา จัดว่าพลุกพล่านเล็กน้อย แขกที่มาหาความสุขและเด็ก บาร์จะนั่งคลอเคลียกันไม่ห่าง คุณผู้ชมอาจคิดว่าเด็กบาร์ที่มาบริการเป็นเด็กสาว แสนสวย รวยเสน่ห์เปล่งเสียงน่ารัก เด็กบาร์เป็นเด็กผู้ชาย รูปร่างกำยำ ลำสัน หน้าตาดีบ้างไม่ดีบ้างคละเคล้ากัน แต่คุณผู้ชมอาจตกตะลึงที่ได้เห็นเด็กบาร์บางคนหน้าตาหล่อเหลา ขนาดนายแบบที่มีชื่อเสียงต้องได้อาย

อ้อ บรรยากาศแบบนี้ค่อยรู้สึกคึกคักมีชีวิตชีวาขึ้นมาสักหน่อย ผมยิ้มให้กับตัวเองอย่างมีความหมาย

ผู้ชาย ผู้ชายเยอะเยอะไปหมด ໄ໓ໄ໓เฮะ ไม่รู้จะเลือกใครดี เด็กบาร์หรือแขก ระดับผมเพียงหลิวสายตานิดเดียว "ตัวเลือก" ก็แทบคลานเข้ามาหาทันที

...

เด็กบาร์กำลังเกาะเสาบนเวที โยกร่างสายสะโพกแบบ "อโกโก้" อย่างเมามั่น ผมโยกตามจังหวะดนตรีโดยรู้สึกสนุกเคลิบเคลิ้มไปด้วย เข้ามาในสถานที่แบบนี้ ผมรู้สึกอบอุ่น ไม่รู้สึกแปลกแยกแต่อย่างใด เพราะผู้ชายทุกคนในที่นี้ล้วนแล้วแต่ "ชอบผู้ชาย" เหมือนกัน

จับได้ ดูได้ ไม่สีกไม่หรอ เหมือนดินสอเขียนคิ้ว เสียงเจ้าของบาร์พากย์เจ๊อ๊วเจ๊อ๊วเหลือเกิน ผมอดชื่นชมความเป็นเจ้าบทเจ้ากลอนของเขาไม่ได้ "หมาย ตาคอนไหนบอกได้เลยนะกะ จ่องไว้ก่อนนะกะ ไม่อย่างนั้นคืนนี้ได้นอนหนาวแน่ะ" ที่เจ้าหล่อนพูดคือความจริง ถ้าคุณผู้ชมมัวอิดเอื้อน แม้เด็กบาร์ก็มีสิทธิ์ "นก" ได้เหมือนกัน

ที่บาร์แห่งนี้ชาติรู้จักโกปานนายแบบรูปหล่อชื่อดัง ซึ่งมาขายตัวหาเงินพิเศษ เด็กหนุ่มเสนอราคาขายตัวแก่ชาติ ชาติหักห้ามใจไม่ได้ จึงตกลงซื้อบริการโดยโกปานพาเขาไปหลับนอนที่ห้องพักของตน

สถานที่อีกแห่งหนึ่งคือ สถานอาบอบนวดของเกย์ ซึ่งขณะเพื่อนสนิทแนะนำให้ ชาติรู้จัก ดังข้อความที่ว่า (วีรวรรณ กนกนุเคราะห์. 2540 : 121 – 123)

สถานที่ลึกลับในเกย์บัตร์ที่ขณะมอบให้ผมนั้นแฝงเร้นสายตาผู้คนอยู่บนชั้นสี่ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของอาคารพลาซ่าคอมเพล็กซ์

ผมเดินกลับไปกลับมาอยู่ตรงละแวกนั้นนานพอสมควร ผมรู้สึกสองจิตสองใจ ว่าควรเข้าไปทำความคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนั้นหรือไม่ ใจเต้นระทึกตึกตัก ด้วยความหวาดระแวงเกรงจะพบเจอคนรู้จัก ถ้าพบแล้วผมควรจะเป็นสิทธิน้ำอย่างใด นั่นคือสิ่งที่ผมกังวล

ความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าความขลาดกลัว ผมจึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยวครั้งสุดท้าย ผลักประตูของสถานที่ลึกลับนั้นออก

บางที ประตูลึกลับบานนั้นอาจเป็นหนทางนำเข้าสู่ห้วงเวทียักษ์ก็ได้ “สวัสดีครับ” นายทวารกล่าวทักทาย ด้วยอัธยาศัยไมตรีอย่างที่ผู้ให้บริการพึงมีพึงเป็น

“สวัสดีครับ” ผมกล่าวตอบ ท่าทางเก๋เขิน จนบัดนี้ผมยังไม่แน่ใจว่า สถานที่แห่งนี้เปิดบริการเกี่ยวกับอะไรแน่ รู้แต่ว่า น่าสนใจ ลึกลับ และต้องเกี่ยวข้องกับ “รสนิยมซ่อนเร้น” ที่ผมเป็นอยู่

“เคยมาหรือยังครับ”

พนักงานต้อนรับถามด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ผมเพิ่งสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง ว่าเขามีดวงหน้าคมคายหล่อเหลา จนอดคิดไม่ได้ว่าเขาน่าจะหางานอื่นที่ดีกว่านี้ทำมากกว่าจะมาเป็นพนักงานต้อนรับธรรมดา

ผมส่ายหน้าแทนคำตอบ

เลือกเด็กได้เลยครับ

เลือกเด็กหรือ? ผมทวนคำอย่างนึกสงสัย

ตายละว่า ผมคงโดนอีนางะหลอกแน่แล้ว ที่นี้คงไม่ต่างอะไรจาก “สำนักนางโลม” ที่มีอยู่ดาษดื่นทั่วมือง มีน่าน้ำถึงเข้าใจเลือกสถานที่ตั้งได้เหมาะสมจะดีแท้ แทรกตัวอยู่ในซอกหลืบใจกลางเมืองหลวง ถ้าไม่สังเกตให้ดี ก็ไม่มีวันหาพบอย่างแน่นอน

ครับ เลือกเด็กได้เลยครับ ที่นี้เรามีให้เลือกทุกแบบทุกขนาด ต้องการแบบเล็ก แบบใหญ่ หุ่นนายแบบ นักกีฬา นักกล้าม สะอืดสะอากหรือรับ มีทุกรูปแบบ

ผมต้องจ่ายค่าบริการเท่าไร

ถ้านวดน้ำมันสามร้อยห้าสิบ นวดครีมสี่ร้อยห้าสิบ ทิปเด็กต่างหาก

ผมพอจะรู้แล้วครับคุณผู้ชมว่าที่นี้เขาให้บริการอะไร ผมตอบเขาเบา ๆ ว่า “นวดครีม”

เชิญทางนี้เลยครับพี่
 นายทวารหน้าใสเดินนำหน้า ผมเดินตามหลังเขาไปอย่างพึงใจ
 พี่ชอบคนไหน เลือกได้ตามสบายเลยครับ
 เด็กชายวัยรุ่นหน้าใสจำนวนนับสิบนั่งเรียงรายอยู่บนเก้าอี้รับแขก
 ตัวยาวต่างส่งสายตาและยิ้มยั่วชวนผมอย่างหยาดเยิ้ม
 ราวกับเป็นสินค้าราคาแพงที่ตั้งโชว์อยู่ในตู้ห้างสรรพสินค้ามีปาน
 “โอคนนั้น”
 ผมชี้หัวและบอกความประสงค์กับนายทวารอย่างลวก ๆ พร้อมกับ
 หมุนตัวหลบสายตาสินค้าชิ้นนั้นด้วยความรู้สึกผิดอย่างรุนแรง

พนักงานนวดที่ชาติเลือกซื้อฐานสิทธิ์ ผู้ซึ่งภายหลังชาติกลับมาใช้บริการอีกหลายครั้ง
 จนสนิทสนมกันถึงกับคบหาเขาเป็นเพื่อนเที่ยวในบางครั้ง
 สถานที่แห่งสุดท้ายคือชานา ซึ่งชาติรู้จักโดยฐานสิทธิ์พนักงานอาบอบนวดเป็น
 ผู้พาไป ดังข้อความที่ว่า (วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. 2540 : 210 – 212)

ความอลังการละลานตาของชานาแห่งนี้ มีต่างอะไรจากสวรรค์
 ชั้นฟ้า เป็นทิพย์วิมานอันเอกอุที่ต้องสัมผัสด้วยดวงตาศิลปินเท่านั้น จึงจะ
 สามารถทะลุเข้าถึงแก่นแห่งอารมณ์

สำหรับชายพันธุ์พิเศษ ที่เดินวกไขว่ไปมาทั่วอาณาบริเวณนั้นเล่ามี
 ต่างอะไรจากเหล่าหมู่เทพเทวะอันล้วนแล้วแต่มีแสงนวลฉัพพรรณแสงประกาย
 เรืองเรืองทั่วสรรพางค์ เป็นความสว่างไสว ระยิบระยับที่ตาทิพย์ของบุรุษ
 พันธุ์เดียวกันเท่านั้น จึงจะเห็นปรากฏ

ผมเริ่มเดินจากชั้นสี่ไปสู่ชั้นหนึ่ง เพื่อสำรวจให้ทั่วว่า สวรรค์แห่งนี้
 มีรูปร่างหน้าตาโดยรวมเป็นอย่างไรบ้าง

ชั้นสี่มีสระตรึงน้ำโอโนดาต เมื่อนั่งหย่อนกายแช่อารมณ์ในสระน้ำและ
 แหงนมองฟ้าเบื้องบน จะแลเห็นดวงดาวบนท้องฟ้าระยิบระยับ กลุ่มเมฆลอย
 เคว้งคว้างเคลื่อนคล้อยก้อนแล้วก้อนเล่า บางคาบบางครั้งก้อนเมฆก็มารวมตัว
 กันจับทึบแน่น แต่บางครั้งกลับสลายห่างเป็นเพียงสายใยบาง ๆ สลับส้างกับ
 แสงวิบวับแห่งดวงดวามรัตติกาล ช่างเป็นภาพที่สวยงามตงงามนัก ชายพันธุ์
 พิเศษนั่งเรียงรายตามหมู่โต๊ะเก้าอี้รอบสระ สนทนาสัพเพหระหยอกเย้าตาม
 ประสา และแลดูบรมสุขเหนือสิ่งใด บางรายออกกรสูดอากาศถึงกับจิบปากจิบคอ
 สลับกับการแสดงออกเต็มที่ ไม่เอียงอายสายตาผู้ใด ประหนึ่งโลกทั้งใบนี้
 เป็นของทุกคนเดียว”

ชั้นสามนำทางไปสู่ห้องออกกำลังกาย หนุ่มแข็งแรง "สุม" เข้มแข็งทั้งหลายมักหมก
กายอยู่แต่ในห้องนี้ เพียงหวังเพาะกล้ามเนื้อกระจิริดให้แกร่งกร้าง และดูงามงดสมชายชาติราชติ
อาชาไนย เพื่อปกปิดสัญชาตญาณแห่งชาวดอกไม้ไว้ มิให้เผยปรากฏแก่สายตาเหล่ามนุษย์
ปกติ ออกกำลังกายเสร็จสรรพ ก็เข้าอบไอน้ำที่พ่นพวยไอดูจดังหมอกควันแห่งทิพย์สวรรค์
รูปมนกลกลับปิดและขยายได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจนัก

"ห้องอบไอสวรรค์" แห่งนี้ แยกเด่นชัดเป็นสองส่วน คือห้องอบเปียกและ
ห้องอบแห้ง สุดแต่จะเลือกใช้บริการตามอัชฌาศัย

ชั้นสองนี้คือ ชั้นสุดท้ายอดแห่งสวรรค์ "แดนพิเศษ"

ดินแดนอัศจรรย์แห่งนี้แยกเป็นสองส่วน

ส่วนสนุกสนานเป็นหมู่เหล่า เรียกรวมว่า "เขาวงกต" เป็นห้องมืดสนิท
ไร้แสงสว่างอันใดจะเล็ดลอดสอดผ่านเข้ามาได้ ผู้คนจะแออัดยัดทะนานกันเข้า
ไปร่วมกิจกรรมบางอย่าง อันแสนจะบรมสุข เหนือสุขอื่นใด ส่วนใหญ่เหล่า
ภมรที่บินร่อนเข้าสู่อาณาเขตแห่งเขาวงกต ดวงหน้ามักมีข้อต่อยแฉ่งขัด
ตุแล้วบางครั้งมีอาจแยก แยะได้ว่าเป็นดวงหน้ามนุษย์ หรือเป็นดวงหน้าแห่ง
อสุภภูต

น่ากลัวเหลือใจ

อีกส่วนหนึ่ง เป็นการสนุกสนานเพียงลำพัง ร่วมกิจกรรมพิเศษเป็นคู่
เป็นสัดส่วนแน่นอน จัดแบ่งเป็นชอกเล็กชอกน้อย ชอยย่อยเป็นห้องที่มีส่วนลับ
มีประตูสำหรับปิดมิดชิด ไม่ประเจิดประเจ้อต่อสายตาสาธารณะ ผู้ใดหมายตา
ผู้ใดถ้ามักฝ่ายยินยอมพร้อมใจ ก็ไม่เป็นการยากนักที่ทวยเทพสององค์จะจูงมือ
ตระกองกอดกันเข้าสู่สวรรค์น้อย ๆ อันแทรกอยู่ระหว่างโลกมนุษย์และโลกแห่ง
เทวดา

ชั้นแรกนั่นเล่า คงเป็นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า และร้านอาหารซึ่งปราศจาก
สิ่งกระตุ้นโลภียสุขทางกามารมณ์แต่อย่างใด มนุษย์ชั้นพิเศษผู้หิวโหยทั้งหลาย
จะนั่งหย่อนอารมณ์อยู่ชั้นนี้เนิ่นนานเพื่อเติมกิเลสใส่ปากให้ร่างกายหายหิวโหย
ไปได้อีกหนึ่งมื้อ ซึ่งรวมทั้งนายฐานิสที่ผู้ซึ่งกำลังรอคอยการกลับมาของผม
ด้วยดวงหน้าบึ้งตึง

บันไดเวียนกลางอาคารหลังโอ้อ่า คือเครื่องมืออันสามารถช่วยนำพาให้
ผมเดินสำรวจทั่วทั้งหมดได้อย่างสบายอารมณ์

ผู้คนหลากหลายล้วนเดินสวนขวักไขว่ไปมา ผมแลมองจนละลานตา
บ้างหน้าตาดี บ้างหน้าตาบ่งว่าชาติที่แล้วเคยขาดการทำบุญสุนทานอย่างแรง
กล้า แรงบาปจึงสะท้อนมาปรากฏเด่นชัดเอาในชาตินี้ อย่างไรหนทางเลียง

ที่ชานาแห่งนี้ ชาตีมียศสัมพันธ์กับชายหนุ่มชื่อสงคราม ซึ่งมีอาชีพเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน นอกจากนั้นสงครามยังได้แนะนำชาติให้รู้จักยาชื่อป๊อปเปอร์ที่พวกเขาารัก ร่วมเพศนิยมใช้สุดคมเพื่อให้กล้ามเนื้อหูดทวารหนักขยายตัว เป็นการเพิ่มรสชาติในการร่วมเพศ

นอกเหนือจากสถานบริการต่าง ๆ ผู้เขียนยังได้สะท้อนภาพชีวิตสังคมของชายรักร่วมเพศรูปแบบอื่นอีก ในการระบายความต้องการทางเพศของตน ชาติ ชาคริต์มิได้ใช้ชีวิตตามสถานบริการแหล่งต่าง ๆ เท่านั้น เขายังใช้บริการทางโทรศัพท์ของ “หนุ่มเพื่อนเที่ยว” เพื่อหาเด็กหนุ่มมาหลับนอนอีกด้วย ดังข้อความที่ว่า (วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. 2540 : 315)

“ความคิด “ใคร” อยากในรสมังสา ผุดพรายขึ้นมาโดยกระทันหัน
ผมบิดตัวเร่าอยู่บนเตียงด้วยความทรมานเหลือแสน
วิธีแก้มันมีแน่ เพียงปลดปล่อยระบายอารมณ์ที่ “ชานาพิเศษ” หรือ
ยกหูโทรศัพท์ใช้บริการจาก หนุ่มเพื่อนเที่ยว”

ในเรื่อง “นกแปลกฟ้า” ของพลูไปเที่ยวบาร์เกย์ชื่อ “ไวโอล” ซึ่งตั้งอยู่ในย่านสถานเจริญของกรุงเทพมหานคร ได้รู้จักกับเกย์สูงอายุชาวอังกฤษ ผู้เขียนบรรยายสภาพบาร์แห่งนั้นว่า (มธุริน อารัม สมิตี. 2543 : 16 – 17)

ตอนนั้นเพิ่งจะยังแค่สองทุ่มเศษ บาร์จึงค่อนข้างปลอดคน ถึงอย่างนั้น แม้แต่ในช่วงที่ “แขกแน่น” อย่างมากที่สุดก็มีลูกค้าไม่เกียติสคน เนื่องจากที่นี่เป็นบาร์นั่งดื่มโดยเฉพาะ มีเพลงจากวิทยุให้ฟังกับเครื่องโทรทัศน์สำหรับดูข่าวให้พนักงานได้ผ่อนคลายด้วยละครชุด แต่ถ้าหากแขกขอร้องรายการโทรทัศน์ ก็จะเปลี่ยนไปเป็นวิดีโอ หนังสือซึ่งแน่นละ เป็นหนังสือที่แสดงการร่วมรักของประชาชนชาวเกย์โดยเฉพาะ และถ้าหากใครคนใดคนหนึ่งเกิดอารมณ์ร่วมไปกับเรื่อง จนนึกอยากระบายเครียด ทางบาร์ก็จะมีเด็กหนุ่มต่างวัยต่างแบบต่างบุคลิกลักษณะเอาไว้ให้เลือกเฟ้น โดยลูกค้าต้องจ่ายค่า “ฮ็อฟ” ให้ทางร้านเป็นเงินสามร้อย ราคานี้รวมทั้งค่าห้องพักซึ่งจัดเตรียมเอาไว้เสร็จสรรพ เป็นห้องเฉพาะกิจอยู่ตรงด้านหลังสุด มีประตูกระจกฝ้าปิดกันไว้กันความประเจิดประเจ้อ

บาร์นี้ชื่อ “ไวโอล” อันแปลว่าขอโบราณของฝรั่ง นับเป็นชื่อที่ค่อนข้างมีระดับ ต่างไปจากบาร์อื่นที่มีความหมายไปในทางค่อนข้างเปิดเผย ฟังดูเป็นบาร์ระดับล่าง อีกสิ่งหนึ่งซึ่งแตกต่างไปจากบาร์อื่นก็คือ บาร์นี้จะไม่มีอะโกโก้ เด็กผู้ชายรุ่น ๆ ขึ้นไปยกย้ายสายสะโพกปลุกใจ ผู้ชายด้วยกันให้แตกกระเจิงด้วยลีลาท่าเต้นที่เร้าร้อน และด้วยเนื้อหนังมังสาที่เกือบจะเรียกได้ว่า เปลือยเปล่า หากไม่มีบิกินีชิ้นจิ๋ว แปะติดไว้ตรงส่วนสำคัญสุด บางแห่งเด็กผู้ชาย

เหล่านี้จะขึ้นไปโซรืลลาทำเด่นอันโลดโผนด้วยเนื้อตัวที่ไม่มีแม้มิกินี “ขึ้นนั้น” ดิตต์อยู่เสียด้วยซ้ำ ที่ร้ายกาจไปกว่าก็คือ การแสดงสตรูปแบบต่าง ๆ นับตั้งแต่การเดินโทง ๆ ตามกันออกมาเป็นขบวนด้วยอวัยวะซึ่งต้นตัวเต็มที่เป็น การเปิดเผยสรรพคุณเด็ก เพื่อให้ลูกค้าจับจองเอาตามชอบใจ นอกเหนือไปกว่านี้ก็คือ การแสดงคู่ ตั้งแต่การเปลี่ยกายลงสระสระทรงสนาน อยู่บนยกพื้นซึ่ง ได้ดัดแปลงให้เป็นอ่างอาบน้ำชั่วคราว โดยต่างฝ่ายจะต่างผลัดกันถู ผลัดกันยียาเนื้อตัวให้ กันและกัน ด้วยครีมที่ให้ฟองขึ้น เท่ากับช่วยปิดบัง อวัยวะสำคัญให้แลเห็นแต่เพียงรำไร เรียกว่าถึงจะโป๊ ก็โป๊อย่างมีศิลปะ มีการ พรางไฟให้หรือเป็นแสงสีน้ำเงินอ่อน เปิดเพลงเบา ๆ เคล้าไปกับลีลาท่าอาบที่ ได้รับการฝึกปรือมาอย่างดี จนคนดูผลอ ๆ แทบจะสร้างจินตนาการไปได้ว่า กำลังนั่งอาบดูเหล่าเทพบุตรकिनर เปลี่ยกายอาบน้ำอยู่ในโนดาด

แล้วที่เป็นไฮไลท์หรือไคลแมกซ์ของการแสดงทั้งหมด ก็คือการแสดงชุด สุดท้าย ซึ่งเป็นการแสดงร่วมรักด้วยชั้นเชิงท่าทีที่โลดโผนเสียจน “รักต่างเพศ” ต้องได้อายไปเลยเถียว

ในนวนิยายเรื่องเดิม ตอนที่เศรษฐการ มานะบุตร พ่อของชองพลูซึ่งกำลังผิดหวัง ในตัวลูกชายคนเดียวอย่างรุนแรง ไปบาร์เมย์-เอฟริว ตามคำแนะนำของพรวิษฐ์เพื่อนเก่าซึ่งเป็น เกย์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของคนกลุ่มนี้ เศรษฐการได้เห็นการแสดงการร่วมเพศของผู้ ชายด้วยกัน ซึ่งตนไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต (มธุรินทร์ อาร์ม สมิตธี. 2543 : 164 – 171)

เพลงเปลี่ยนจังหวะเร้าร้อนพร้อมกับไฟทั้งห้องดับพรึบ เพื่อจะเปิดฉาก ใหม่เป็นไฟสีน้ำเงินอ่อน สาดกระจายไปทั่วเวทีที่ทำเป็นยกพื้นสูง เด็กหนุ่ม กลุ่มหนึ่งยืนอาบแสงไฟอยู่ด้วยเนื้อตัวขาวโพลน

ทุกสายตาจ้องจับอยู่ที่เรือนร่างเด็กกลุ่มนั้น ซึ่งบัดนี้กำลังสะบัดพลั๊ว โยกย้ายสายสะโพกไปตามเสียงเพลง ต่างคนต่างเดินกันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ เริ่มจับคู่เข้าหากันทีละคู่ โอบกอดรัดรีดกันเหมือนงูสองตัวกำลังกอดเกี่ยวอยู่ใน ถูผสมพันธุ์กอดแล้วบิด เคล้าคลึงกันราวจะให้ร่างสองร่างหลอมรวมเข้าเป็น ร่างเดียวจะนั้น

...

อีกคู่ที่อยู่ถัดไปก็ไม่เบา ด้วยคนหนึ่งซึ่งดูท่าทางเป็นชายมากกว่ากำลัง โนม้ตวงหน้าลงซุกไ้ เล็มและแผ่ว ๆ ไปตามลำคอคู่แสดงที่เซ็ดหงายไปด้าน หลัง เหมือนตกอยู่ในภวังค์อันหอมกรุ่นไปด้วยแรงพิศวาส สองมือที่โอบรัด คู่แสดง จิกแน่น ตัวเนื้อสัมผัสเมื่ออีกฝ่ายค่อยบรรเลงเพลงฝึปากเกาะไล่ไป ตามเนินอก วนเวียนอยู่แถวนั้นครู่หนึ่งก่อนที่จะเลื่อนต่ำลงมาดมดอมอยู่ตรง ท้องน้อยแบนราบ เหมือนสัตว์กำลังซุกไ้ซุนจุมกไปมาเพื่อค้นหาอาหารโปรต ซึ่งครั้นพบบแล้วว่าแหล่งอาหารนั้นอยู่ตรงนี้ ก็เลยตวัดลิ้นแลลิบ ๆ เก็บกินอยู่

ด้วยอาการที่หิวกระหาย ทำให้เจ้าของพื้นที่ต้องถึงกับบิตกายเรา สิ้นหน้าเหยเก เหมือนเจ็บปวด ทั้งที่กำลังกระสันเต็มเหนี่ยว..

...ไฟสีน้ำเงินค่อยหรี่แสงลงเหลือเพียงสลัว รัวรางอย่างแสงจันทร์แรม ในคืนที่ดวงดาวต่างพากันหลับใหลทิ้งไว้แต่ร่องรอยเบา ๆ อาบอยู่บนเรือนร่าง ของชายสามคู่ ซึ่งกำลังเคลื่อนไหวเข้าหากันดูอาการจับคู่ของปลา ชายที่ทำหน้าที่ของเพศตรงข้ามค่อยเอนลงช้า ๆ บนยกพื้น ซึ่งบัดนี้เริ่มมีม่านหมอก คละคลุ้งออกมาส่งกลิ่นสีขาว ฟุ้งเป็นสาย ครั้นเมื่อกระทบกับแสงไฟเข้า ความนั้นก็กลับกลายเป็นควันสีน้ำเงินเย็นดูเมฆหมอก

ชายที่อยู่บนเริ่มโน้มกายลงคลึงเคล้า เกี้ยวพันกระสันรัดไปกับร่างที่นอน หายรออยู่ แล้วร่างสองร่างก็บิตตัวกระหวัดเข้าด้วยกันเป็นเกลียว กอดเกี่ยว อย่างนั้นอยู่ครู่หนึ่ง คนที่อยู่บนก็เริ่มกระดกกายขึ้นคร่อม ขณะขาของคนนอน หายสอดคล้องขึ้นพาดไหล่ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามจังหวะซึ่งสอดรับกันพอ เหมาะจะดูเครื่องดนตรีสองชิ้นที่เล่นทำนองหยอกล้อเคล้าคลอกันไปอย่างขำนิ ชำนาญ

ลีลานั้นแผ่วพลีว ดูกลม่อ่อนโยนปลิวมาแต่ไกล มันพัทวนพัดเวียนอยู่ อย่างอ้อยส้อยเพียงครู่ แล้วลมอ่อนก็กลับกลายเป็นพายุกล้าโหมกระหน่ำรุนแรงราวเกิดมรสุม ยกคลื่นให้สูงขึ้นเป็นลูก เกลื่อนลิว ๆ เข้ากระแทกขอบฝั่ง ที่รอรับอยู่เหมือนไม่รู้สึกรู้สีก ลื่นนั้นคือเนื้อหนังที่แข็งขึงเขม็งขึ้นเป็นล่ำรูป ดูประหนึ่งด้ามทวนที่ทิ่มชัฏกระแทกกระแทกเข้าใส่ศัตรูผู้ซึ่งนอนหงายรับอยู่ด้วยความรู้สึกอันปิติ ราวกับว่าความเจ็บปวดที่ได้รับอยู่นั้นคือสุดยอดของความ หฤหรรษ์ อันเป็นโอสภจรโลงชีวิตให้ยืนยังอยู่ได้ ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมอันแข็งแกร่ง เสี่ยงประบมือ เป่าปากดังอึงขึ้น

ชายรักร่วมเพศมีวงจรชีวิตอันเป็นแบบแผนเฉพาะตัว ซึ่งแตกต่างกับผู้ชายรักต่าง เพศ (Cory. 1963 : 26) โดยเฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์นั้น ชายรักร่วมเพศในเมืองใหญ่ ๆ จะหลบหลีกไปแสวงหาคู่ขาเพื่อมีเพศสัมพันธ์ด้วยตามสถานที่ต่าง ๆ อันได้แก่ บาร์ สวน-สาธารณะ ห้องน้ำ โรงอาบน้ำ ค็อฟฟี่ช็อป และชายทะเล ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้าน อื่น ๆ นอกจากเพศสัมพันธ์มีน้อยมาก ในการพบปะกันโดยบังเอิญเช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายอาจไม่ ประารถนาที่จะทำความรู้จักกัน หรือหากรู้จักกัน ก็ไม่มากไปกว่าชื่อของแต่ละฝ่ายเท่านั้น ต่าง ฝ่ายต่างพยายามซ่อนเร้นปกปิดตัวจริงของตนเอาไว้ เพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจึงเป็นความสัมพันธ์ ทางร่างกาย มิใช่ความผูกพันทางจิตใจ หลังจากการมีเพศสัมพันธ์สิ้นสุดลง ทั้งคู่ก็จะกลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกันทันที และอาจไม่มีโอกาสพบปะกันอีกเลย

ภาพสะท้อนชีวิตสังคมของชายรักร่วมเพศในนวนิยายของนักเขียนหญิงที่แต่งขึ้นใน ช่วง พ.ศ. 2513 ถึง พ.ศ. 2543 แทบทั้งสิ้นจะเป็นการสะท้อนภาพบาร์หรือไนท์คลับของเกย์ โดยผู้เขียนจะสะท้อนภาพไว้อย่างรวบรัด แม้ช่วงเวลาของการสะท้อนภาพจะยาวนานถึงสาม

ทศวรรษก็ตาม แต่ผู้เขียนก็ไม่สามารถบันทึกภาพสถานที่ต่าง ๆ ของเกย์โดยเฉพาะที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ดังเช่นนักเขียนชายสะท้อนภาพไว้ ภาพสะท้อนชีวิตสังคมของชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงจึงเลื่อนลาง พรางมัว และปราศจากสีสันบรรยากาศของลีลาชีวิตแง่มุมนี้ อันแตกต่างกับภาพสะท้อนของนักเขียนชายโดยสิ้นเชิง ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะชีวิตสังคมของชายรักร่วมเพศเป็นประสบการณ์ชีวิตที่นักเขียนหญิงไม่อาจแสวงหามาได้ ถึงแม้ผู้เขียนจะสามารถค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ก็จริง ดังเห็นได้จากภาพสะท้อนของนักเขียนหญิงบางคน แต่การศึกษาค้นคว้าเพียงสิ่งเดียวก็ไม่สามารถทำให้ผู้เขียนรู้จักลีลาชีวิตของชายรักร่วมเพศได้ละเอียดลออลึกซึ้งถึงแก่นแก่นนักเขียนชาย ซึ่งภาพสะท้อนในนวนิยายบ่งบอกว่ามีประสบการณ์ชีวิตด้านนี้อย่างโชกโชน

บทที่ 4

ทางออกของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงกับภาพสะท้อนของนักเขียนชายและข้อมูลทางวิชาการในบทก่อน ชี้ให้เห็นว่า แม้นักเขียนหญิงจะมีศักยภาพในการสะท้อนภาพก็ตาม ทว่าในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดอันทำให้ตนไม่สามารถสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศได้เท่านักเขียนชาย ดังนั้นข้อจำกัดดังกล่าวจึงทำให้ผู้เขียนต้องแสวงหาทางออกในเมื่อปรารถนาที่จะสะท้อนภาพชีวิตคนกลุ่มนี้ ซึ่งมีอยู่สามทางคือ 1. การตีแผ่ชีวิตด้านอื่นของชายรักร่วมเพศ ซึ่งมีใช้ลิลลาชีวิตเฉพาะกลุ่ม 2. การกำหนดบทบาทชายรักร่วมเพศให้เป็นเพียงตัวละครรองหรือตัวละครประกอบ และ 3. การใช้พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นกลการประพันธ์

1 การตีแผ่ชีวิตด้านอื่นของชายรักร่วมเพศ ซึ่งมีใช้ลิลลาชีวิตเฉพาะกลุ่ม

ทางออกทางแรกของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศคือการตีแผ่ความเป็นไปของชีวิตด้านอื่น ซึ่งมีใช้ลิลลาชีวิตเฉพาะกลุ่ม อันได้แก่ ความพลาดหวังในความรักที่มีต่อชายรักต่างเพศ ความชื่นชมหลงใหลเพศเดียวกันโดยไม่เกี่ยวข้องกับกามารมณ์หน้าที่การงาน และความผูกพันทางใจกับผู้หญิง

ความพลาดหวังในความรักที่ชายรักร่วมเพศมีต่อชายรักต่างเพศ นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้ในนวนิยายหกเรื่อง ในเรื่อง "ลูกรัก" วิภาตลุ่มหลงโกเมศจนถึงกับคิดจะแปลงเพศแล้วแต่งงานกับเขา ครั้นโกเมศแต่งงานกับแก้วโกเมน วิภาตผิดหวังและเสียใจมากจึงตัดสินใจไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา (ดูบทที่ 2 ข้อ 1.1.3) ในเรื่อง "ใบไม้ที่ปลิดปลิว" ชนันชวัช ศิริวัฒน์หลงรัก ชัชวีร์ผู้เป็นอามาตั้งแต่เล็ก หลังผ่าตัดแปลงเพศ ชัชวีร์มาติดพันชนันชวัชซึ่งเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นนิรา นิราคิดแย่งชัชวีร์มาจากภรรยา ครั้นชัชวีร์รู้ความจริงว่า นิราคือชนันชวัชหลานชายที่ญาติ ๆ เข้าใจว่าเสียชีวิตพร้อมแม่ในอุบัติเหตุ นิรายอมรับความจริงไม่ได้ จึงกินยานอนหลับฆ่าตัวตาย (ดูบทที่ 2 ข้อ 1.4.3) ในเรื่อง "รูปทอง" ศีฆะหลงใหลบุคลิกภาพของชาญสอน นายจ้างของพี่ชายและพยายามหาทางอยู่ใกล้ชิดเขา รัสสะพี่ชายกับเรียวข้าวหญิงคนรักสงสาร ศีฆะจึงพยายามช่วยเหลือเขา เมื่อชาญสอนแต่งงานกับสมหญิงคนรัก ศีฆะผิดหวัง (ดูบทที่ 2 ข้อ 1.5.3) ในเรื่อง "มนุษย์" จิตรีหลงรักจิตตินลูกชายของแม่เลี้ยงซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่ชาย เขาพยายามกำจัดผู้หญิงทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของจิตติน จิตรีกลั่นแกล้งมณฑาภรรยาจิตตินจนเชอหลุดพ้นจากชีวิตของจิตติน ครั้นจิตตินไปติดพันผู้หญิงคนใหม่คือปัทมา จิตรีหึงหวงจิตติน เขาตามไปประจานปัทมาถึงปราณบุรี แต่ถูกคนร้ายจับตัวไปเสียก่อน (ดูบทที่ 2 ข้อ 2.1.3) ในเรื่อง "พิมพ์ฉาบ" ไพทีชอบสมทุมนักเขียนคนรักของพิมพ์พรรณน้องสาว แต่เขาไม่นิยมชมชอบเพศเดียวกัน ทำให้ไพทีผิดหวังและชอกช้ำใจ แต่ในที่สุดก็ตัดใจได้ (ดูบทที่ 2 ข้อ 2.6.3) ในเรื่อง "มนุษย์" ยาใจหลงรักชวลนลูกชายของมัลลยวรรณ นางสาวมาเป็นเวลานานแต่ถูกกีดกัน

ยาใจผูกใจเจ็บและวางแผนกลั่นแกล้งนำสาวจนเสียชีวิต เมื่อชลอนแต่งงานกับวาลูกา ยาใจ
 อิจฉาริษยาวาลูกาถึงกับจุดไฟเผาบ้าน หวังให้วาลูกาเสียชีวิตพร้อมตน ตำรวจช่วยชีวิตวาลูกา
 ไว้ได้ ยาใจเสียสติกลายเป็นคนวิกลจริต (ดูบทที่ 2 ข้อ 2.8.3)

ตัวละครชายรักร่วมเพศที่ลุ่มหลงผู้ชายรักต่างเพศข้างเดียว แทบทั้งสิ้นเป็นตัวละครเอก
 ซึ่งมีบุคลิกภาพแบบผู้หญิง บางตัวปลอมตัวเป็นผู้หญิง บางตัวผ่าตัดแปลงเพศ ทว่าทุกตัวล้วน
 พลาดหวังทั้งสิ้น และบางตัวถึงกับประสบความหายนะในชีวิตด้วยซ้ำ บทบาทของตัวละครชาย
 รักร่วมเพศทั้งหกตัวคล้ายคลึงกับบทบาทของตัวละครหญิงฝ่ายร้ายในนวนิยายรัก ๆ โคร่ ๆ ที่เป็น
 อุปสรรคขวางกั้นความรักของตัวละครเอกฝ่ายชาย แตกต่างกันตรงที่ตัวละครฝ่ายร้ายนั้นกลับเป็น
 ผู้ชายแทนที่จะเป็นผู้หญิง

ความชื่นชมหลงใหลเพศเดียวกันโดยไม่เกี่ยวข้องกับกามารมณ์ นักเขียนหญิงสะท้อน
 ภาพไว้ในเรื่อง “คนกลางเมือง” ในนวนิยายเรื่องนี้ พิศณศร์ชื่นชมหลงใหลรูปลักษณะของคำรบ
 ชายหนุ่มผู้อาศัยอยู่ในบ้าน ซึ่งเป็นเพื่อนเล่นที่เติบโตมาด้วยกัน พิศณศร์หลงรักคำรบอย่าง
 บริสุทธิ์ใจโดยไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเขา ดังที่ผู้เขียนพรรณนาความรู้สึกของพิศณศร์ที่มีต่อ
 คำรบว่า (ศรีฟ้า ลดาวัลย์, 2530 : 292)

เขายอมรับว่าเขาหลงเพื่อนผู้เล่นกันมาแต่เด็ก ๆ เหมือนผู้หญิงหลงบูชา
 เทพบุตรของหล่อน แม้จะไม่ได้สัมผัสถูกต้อง เพียงแต่ได้เฝ้าดูอย่างรู้สึกว่ามัน
 ส่วนเป็นเจ้าของก็พอใจแล้ว

อารมณ์ที่มีต่อผู้ชายด้วยกันแบบนี้ บางทีอาจจะเหมือนจักรพรรดิบาง
 องค์ ในประวัติศาสตร์ของโรม ไม่ถึงกับหยาบซ้าลามกเลยไปถึงการปฏิบัติต่าง
 ๆ เกี่ยวเนื่องด้วยเซ็กซ์ ทว่าเป็นแต่ความรักในรูปโฉมความงามของบุรุษเพศซึ่ง
 ตัวเองไม่มี เพราะใช้ธรรมชาติลำเอียง

หน้าที่การงานของชายรักร่วมเพศ นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้ในเรื่อง
 “เก้าอี้ทอง” ในนวนิยายเรื่องนี้ อรรถน์ เอื้อสวัสดิ์ พนักงานใหม่ของธนาคารสยามพาณิชย์
 สำนักงานใหญ่ที่กรุงเทพฯ ถูกส่งไปเป็นผู้ช่วยของวินัย ผู้จัดการสาขาเชียงใหม่ เพื่อทดสอบ
 ความสามารถให้ประจักษ์แก่ผู้บริหารระดับสูงของธนาคาร ก่อนที่เขาจะได้รับทุนไปศึกษาต่อชั้น
 ปริญญาเอกที่สหรัฐอเมริกา อรรถน์ได้รับมอบหมายให้เกลี้ยกล่อมแม่เลี้ยงฟองดาวเศรษฐีที่ดิน
 และนายเวกสามให้เอาที่ดินมาจำนองกับธนาคาร เพื่อธนาคารจะได้มีช่องทางระบายนเงินกู้
 อรรถน์ทำงานไม่สำเร็จโดยพ่ายแพ้ลินลา สมุห์บัญชีสาวของธนาคารคู่แข่ง เขาถูกประธานอำนวยการ
 ฝ่ายบริหารของธนาคารตำหนิ อรรถน์จึงลาออกจากธนาคาร เข้าทำงานในบริษัท เอ.วาย.เอ
 สยามคอมพิวเตอรส์ โดยคุมงานด้านการตลาด บริษัทต้องการให้ธนาคารเมืองหลวงค้ำประกัน
 เพื่อเป็นตัวแทนของประเทศ อรรถน์ต้องดำเนินเรื่องผ่านลินลา ซึ่งย้ายลงมาประจำธนาคารแห่ง
 นี้ที่กรุงเทพฯ การที่ธนาคารประวิงเวลาเอาไว้ ทำให้บริษัทลูกจึงซึ่งเป็นของพี่สะใภ้ลินลาได้

เช่นสัญญาฉบับบริษัทแม่ในต่างประเทศก่อน อรรถนั้เสียใจที่ทำงานผิดพลาด และพ่ายแพ้ลินลา อีกครั้ง ความไฝฝั่นของอรรถนั้ที่จะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเสมือนกับการได้นั่ง “เก้าอี้ทอง” บริษัทของอรรถนั้ซึ่งร่วมลงทุนกับบริษัททุกกิจซึ่งเป็นคู่แข่ง ถือเป็นการแก้ตัวของ อรรถนั้ที่ดำเนินธุรกิจผิดพลาดมาตลอด ต่อมาบริษัทจะเปิดสาขาภาคเหนือ อรรถนั้รับอาสา ทำงานนี้ บริษัทมอบหมายให้เขาเป็นผู้ดำเนินการ อรรถนั้รู้สึกปลอดภัยไปครั้งแรก เขาตั้งใจ จะทำงานให้สำเร็จ หากล้มเหลวก็จะลาออก และขายหุ้นของตนให้ประธานบริษัทซึ่งเป็น เพื่อนสนิท

ความผูกพันทางใจของชายรักร่วมเพศกับผู้หญิง นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้ในเรื่อง “เทพบุตรประเภทสอง” ในนวนิยายเรื่องนี้ สิทธา กุลทีป มีหญิงคนรักชื่ออรรณี คนทั้งสองไม่คิด แต่งงานกัน เพราะสิทธาเป็นเกย์ ซึ่งอรรณีรู้ดี อรรณีแต่งงานกับเทวัญ ประติรพ และท้องแก่ใกล้ คลอด อรรณียังคงคบหากับสิทธาโดยมีความห่วงใยและความจริงใจให้ซึ่งกันและกันเช่นเดิม ขณะสิทธามีปัญหาเรื่องชายหนุ่มที่ตนอุปการะกำลังตีจาก อรรณีเองก็กำลังมีปัญหาเกี่ยวกับสามี เช่นกัน เทวัญเกลียดสิทธา เพราะสิทธากับอรรณีรักกัน อรรณีแห่งลูกต้องเข้ารับรักษาตัวที่ โรงพยาบาล หลังออกจากโรงพยาบาล เธอหย่ากับสามีแล้วแต่งงานใหม่กับกิตติ เลิศพัลลภ ซึ่งสนิทสนมกันตอนป่วย ส่วนสิทธาก็ตกลงใจใช้ชีวิตกับวริช วรณรัักษ์ ศัลยแพทย์ที่รู้จักตอน ไปเที่ยวโรงนวดของเกย์ ถึงแม้ต่างฝ่ายจะมีคู่ครองคนใหม่ก็ตาม สิทธากับอรรณียังคงมีความ ผูกพันทางใจอย่างแนบแน่นตลอดไป โดยที่กิตติและวริชต่างยอมรับและเข้าใจความสัมพันธ์ของ คนทั้งสอง

ตัวละครชายรักร่วมเพศที่นักเขียนหญิงสะท้อนภาพไว้ข้างต้นแทบทุกตัว คือตัวละคร เอกซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ผู้เขียนควรตีแผ่ลีลาชีวิตเฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศโดยตรง มากกว่าชีวิตด้านอื่น ดังเห็นได้จากภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนชาย แต่เนื่องจาก ข้อจำกัดที่มีอยู่ทำให้ผู้เขียนต้องหันเหไปสะท้อนชีวิตด้านอื่นแทน การกระทำเช่นนี้ทำให้นักเขียน หญิงสามารถหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงลีลาชีวิตเฉพาะกลุ่มของชายรักร่วมเพศได้

.2 การกำหนดบทบาทชายรักร่วมเพศให้เป็นเพียงตัวละครรองหรือตัว ละครประกอบ

ทางออกทางต่อมาของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศคือ กำหนดบทบาทตัวละครชายรักร่วมเพศให้เป็นเพียงตัวรองหรือตัวประกอบ ตัวละครชายรักร่วม เพศของนักเขียนหญิงจำนวนยี่สิบสี่ตัว ผู้เขียนกำหนดบทบาทให้เป็นตัวละครรองและตัวละคร ประกอบมากกว่าตัวละครเอก กล่าวคือ ตัวละครรองและตัวละครประกอบมีจำนวนมากถึงสิบ เจ็ดตัว ในขณะที่ตัวละครเอกมีเพียงเจ็ดตัวเท่านั้น เมื่อผู้เขียนกำหนดบทบาทให้ตัวชายรักร่วม เพศเป็นตัวละครรองและตัวละครประกอบ โดยมีตัวอื่นเป็นตัวเอก ชายรักร่วมเพศจึงมิได้มีบท บทบาทสำคัญในเรื่อง มีบทบาทเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเท่านั้น ความสัมพันธ์ของตัวละครรอง และตัวละครประกอบชายรักร่วมเพศกับตัวละครเอกแสดงด้วยตารางได้ดังนี้

**ตารางแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครองและตัวละครประกอบชายรักร่วมเพศ
กับตัวละครเอก**

นวนิยาย	ตัวละครอง	ตัวละครเอก	ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก
มนุษย์	จิตรี	จิตติน	น้องชาย
บัลลังก์ไยบัว	ปุตตรา	ระลึก	ลูกชายคนโตของนายจ้าง
สร้อยสวาท	จิราศรี	นับทอง	นายจ้าง
มายา	โดมินิค	เพ็ญ	นายจ้าง
น้ำตาลไหม้	ดาว รส กันชา	ธูมา	สามีคนแรก
พิมพ์ิลाप	ไพที	พิมพ์รรณ	พี่ชาย
คนกลางเมือง	พิชณเศรษฐ์	คำรบ	เพื่อนเล่นในวัยเด็ก
ทะเลหวาน	ยาใจ	ชลวน	ผู้ดูแลบ้าน
ไม้แปลกป่า	บงการ	อัจฉริยา	ญาติผู้อาศัยอยู่ในบ้าน
ฝันสรวง	ชิงชั้น	ลำเพา	สามี
รักไร้อันดับ	อนวัช	ดาลัด	สามีคนแรก
ผกกากานต์บานเช้า	लगวศ์	การเวก	นายจ้าง
หัวใจไร้สังกัด	ถวัลย์ศักดิ์	ปรีติ	นายจ้าง
เสียงเพรียกจาก ชีกชีวิต	ไตรรงค์	ชารา	คู่รัก
เครื่องแบบสีขาว	ดร.กัมมพร	การะเกด	น้องเขยของผู้ชายที่มาหลงรัก
เพลงพรหม	ศุภานิจ	มณฑารพ	พี่ชาย
เกสรหน้าแม่หลง		พิศสุรางค์	เพื่อนสนิท

การกำหนดบทบาทให้ชายรักร่วมเพศ เป็นเพียงตัวละครอง หรือตัวละครประกอบ เท่ากับเป็นการลดความสำคัญของตัวละครชายรักร่วมเพศลงโดยปริยาย ในขณะที่เดียวกันเป็น การเพิ่มความสำคัญแก่ตัวละครอื่น ๆ ซึ่งมีใช้ชายรักร่วมเพศ ดังนั้นตัวละครอื่น ๆ จึงมีบทบาท เด่นกว่าตัวละครชายรักร่วมเพศ วิธีการดังกล่าวทำให้ผู้เขียนไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับตัว ละครชายรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นตัวละครองหรือตัวละครประกอบมากนัก เพราะต้องเน้นบทบาท ของตัวละครเอกเป็นหลัก

3 การใช้พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นกลการประพันธ์

ทางออกทางสุดท้ายของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศคือการนำพฤติกรรมรักร่วมเพศมาใช้เป็นกลการประพันธ์ ซึ่งมีอยู่สองลักษณะคือ ใช้เป็นความขัดแย้งของโครงเรื่องลักษณะหนึ่ง และจุดสุดยอดของโครงเรื่องอีกลักษณะหนึ่ง

ความขัดแย้งของโครงเรื่องนวนิยายของนักเขียนหญิงที่เกิดจากความไม่รักร่วมเพศชาย มีสองแบบคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์แบบหนึ่ง และความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเองอีกแบบหนึ่ง

ความขัดแย้งแบบแรกเป็นความขัดแย้งระหว่างผู้หญิงกับชายรักร่วมเพศ นักเขียนหญิงสร้างโครงเรื่องของนวนิยายสี่เรื่องด้วยความขัดแย้งแบบนี้ในเรื่อง "เครื่องแบบสีขาว" ปาริชาติ ตั้งกิจเจริญ อายุยี่สิบปี เป็นลูกสาวเศรษฐี แต่งงานกับ ดร.จิम्मพร อาจารย์ชั้นโทแห่งมหาวิทยาลัยเกษตร ก่อนแต่งงานปาริชาติได้ยินข่าวลือว่า ดร.จิम्मพรเป็นกะเทย แต่เธอหลงใหลเขามากจึงไม่เชื่อ คืนแรกของการแต่งงาน ดร.จิम्मพรไม่ได้แตะต้องตัวเธอ ตอนดึกปาริชาติลงมาข้างล่าง เห็นสามีกำลังมีเพศสัมพันธ์กับลูกศิษย์หนุ่มในห้องนั่งเล่น ภาพที่เห็นทำให้ปาริชาติตกใจ หกหล่นศีรษะฟาดพื้นหมดสติ ต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล หลังจากรักษาตัวหายดีแล้ว ปาริชาติก็แต่งงานใหม่กับชายหนุ่มเชื้อสายจีน พวกเขียงตระกูล ซึ่งมีฐานะร่ำรวยทัดเทียมกัน คราวนี้ปาริชาติประสบความสำเร็จในการเลือกคู่ชีวิต ซึ่งผิดกับครั้งแรกโดยสิ้นเชิง

ในเรื่อง "น้ำตาลไหม้" ฑูมาแต่งงานกับดาว รสคันธา เพื่อนของกตিকাพี่ชายที่มลรัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกา ขณะที่ฝ่ายชายไปเรียนต่อปริญญาเอก ดาวไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา แต่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนไทยด้วยกัน โดยมีผู้ชายคนหนึ่งอยู่ร่วมบ้านด้วย ฑูมารู้ความจริงว่าสามีเป็นเกย์ เธอทนใช้ชีวิตอยู่ด้วยไม่ได้ จึงกลับมาอยู่เมืองไทย ต่อมาฑูมารักกับปวัน นายจ้างและตั้งครรภ์ เมื่อดาวกลับเมืองไทยเขาพยายามใช้ฑูมาเป็นเครื่องมือขอแบ่งมรดกจากคุณหญิงมาลาผู้เป็นแม่ ซึ่งเป็นเศรษฐินี ฑูมาไม่ยอมร่วมมือและขอหย่ากับสามี ดาวพยายามกีดกันมิให้ฑูมากับปวันใช้ชีวิตร่วมกัน แต่ในที่สุดเขาก็ยอมหย่ากับฑูมา ฑูมากับปวันเข้าใจผิดและห่างเหินกันไประยะหนึ่ง เพราะถูกเนียนหญิงสาวซึ่งหมายปองปวันกลั่นแกล้ง หลังมรสุมชีวิตพัดผ่านคนทั้งสองก็เข้าใจกันและใช้ชีวิตคู่อย่างมีความสุขโดยฑูมามีลูกอีกหนึ่งคน

ในเรื่อง "รักไร้อันดับ" ดาลัดอายุยี่สิบปี เธอเป็นคนสวย ผิวขาว นุ่มนวล ละมุนละไม ดาลัดเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วแต่งงานกับอนวัชทันที หลังจากใช้ชีวิตคู่ได้เพียงปีเดียว ก็หย่าร้างกับสามี ดาลัดต้องทนทุกข์ทรมาน เพราะอนวัชมีเพศสัมพันธ์กับเธอไม่ถึงสองครั้ง เขาเฉยเมยและเย็นชาขณะมีเพศสัมพันธ์ อนวัชปฏิบัติต่อดาลัดราวกับเธอเป็นน้องสาวมิใช่ภรรยา แม้จะหย่ากันแล้ว คนทั้งสองก็ยังคิดถึงต่อกัน ดาลัดย้ายออกจากบ้านอนวัชไปอยู่แฟลตและเข้าทำงานที่บริษัทรับเหมา ซึ่งมีฉายฉาน ชายหนุ่มรูปหล่อเจ้าชู้กรักริมเป็นหัวหน้าแผนก ฉายฉานชอบดาลัด ชุติมาน้องสาวอนวัชซึ่งทำงานบริษัทเดียวกัน หมายปองฉายฉานจึงอิจฉาริษยดาลัด พยายามกีดกันและระรานดาลัดอยู่ตลอดเวลา

ดัลลัดและนายฉานรับหน้าที่ควบคุมการตกแต่งบ้านให้ศรวัน ศรวันอยากได้ดัลลัดมาเป็นลูกสะใภ้ โดยให้แต่งงานกับศักดิ์สิทธิ์ลูกชายซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในต่างประเทศ ศักดิ์สิทธิ์เป็นเกย์โดยมีอนวัชเป็นคู่ขา เมื่อศักดิ์สิทธิ์กลับเมืองไทย เขามีเพศสัมพันธ์กับอนวัช อนวัชสารภาพกับดัลลัดว่าเขาเป็นเกย์และมีความสัมพันธ์กับศักดิ์สิทธิ์ เขาขอร้องดัลลัดให้แต่งงานกับศักดิ์สิทธิ์ ดัลลัดจะทำตามคำขอร้องของอนวัชเพื่อปกป้องชื่อเสียงให้อนวัช ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รับรักศักดิ์สิทธิ์

นายฉานแผลอไหลหลังนอนกับชุตินา เขายอมรับผิดชอบตัวเธอ นายฉานพบเห็นดัลลัดอยู่ในอ้อมแขนของอนวัช เขาเข้าใจว่าผิดคิดคนทั้งสองยังยุ่งเกี่ยวกันอยู่ เขาเจ็บแค้นและชิงชังดัลลัด จึงประชดโดยหันไปติดต่อกับชุตินา และจะแต่งงานกับเธอโดยเร็ว ชุตินาไปตามตัวนายฉานที่แฟลตของดัลลัด พบเห็นศักดิ์สิทธิ์กำลังมีเพศสัมพันธ์กับอนวัช เธอพูดดัลลัดว่าจะนำเรื่องนี้ไปฟ้องแม่ ชุตินาประสบอุบัติเหตุตกแฟลตเสียชีวิต พ่อแม่ชุตินารวมทั้งนายฉานเข้าใจว่าดัลลัดวางแผนฆ่าชุตินาเพื่อแย่งชิงนายฉาน นายฉานแก้แค้นให้ชุตินาโดยข่มขืนดัลลัด เขายกศักดิ์สิทธิ์ว่าดัลลัดตกเป็นภรรยาของตนแล้ว

นายฉานพาดัลลัดไปหลบนอนในโรงแรมที่พัทยา ดัลลัดหลบหนีออกจากโรงแรมกลับไปอยู่บ้านสวน นายฉานห้ามอนวัชยุ่งเกี่ยวกับดัลลัด นายฉานไปตามตัวดัลลัดที่บ้านสวน นำตัวดัลลัดมากักกันไว้ที่บ้าน ดัลลัดพยายามฆ่าตัวตายโดยใช้มีดโกนกรีดข้อมือ ดัลลัดเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล หลังออกจากโรงพยาบาล เธอบอกนายฉานว่าจะแต่งงานกับศักดิ์สิทธิ์ ดัลลัดหนีหน้านายฉานไปอยู่บ้านสวน

นายฉานตามไปแย่งตัวดัลลัดที่บ้านศักดิ์สิทธิ์ กล่าวหาดัลลัดว่ามีเพศสัมพันธ์กับศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ส่งสารดัลลัดจึงบอกความจริงให้เขาว่าตนเป็นเกย์ นายฉานตกตะลึงและเสียใจที่เข้าใจดัลลัดผิด นายฉานไปทำงานที่สิงคโปร์เพื่อเปิดโอกาสให้ดัลลัดแต่งงานใหม่ ขณะที่ดัลลัดตั้งครรภ์นายฉานกลับเมืองไทย เขาเข้าใจว่าดัลลัดตั้งท้องกับศักดิ์สิทธิ์ ศรวันแม่ของศักดิ์สิทธิ์เปิดสำนักงานใหม่ให้ดัลลัดทำงาน นวลผู้เป็นป้าบอกให้นายฉานรู้ความจริงว่าดัลลัดตั้งครรภ์กับเขา นายฉานตื่นเต้นดีใจมาก เขาเลิกพฤติกรรมไม่ดี และลืมอดีตที่เลวร้ายจนหมดสิ้น แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่กับดัลลัด

ในเรื่อง "เสียงเพรียกจากซีกชีวิต" ชารานักเขียนสคริปต์บทสัมภาษณ์ซึ่งเผยแพร่ทางโทรทัศน์รู้จักกับไตรรงค์ ทนายความหนุ่มรูปหล่อ ในงานประกาศเกียรติคุณนักวิทยาศาสตร์ดีเด่นแห่งชาติ ต่อมาคนทั้งสองมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ไตรรงค์สารภาพรักกับชาราและย้ายมาอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ของเธอ แม้ไตรรงค์จะหลบนอนกับชารา ทว่าไม่เคยทำให้เธอถึงจุดสุดยอด ชารายากแต่งงานและมีลูกกับเขาแต่เธอก็เลิบบ้างในท่าทีของเขา ต่อมาชาราได้รู้จักกับชงภักดีน้องชายคู่แฝดของไตรรงค์ ซึ่งเพิ่งกลับมาจากอังกฤษ หลังเรียนจบวิชาเศรษฐศาสตร์ ชาราสนิทสนมกับชงภักดี ทำให้ไตรรงค์เหงาและคิดมาก รู้สึกว่าชาราทอดทิ้งตน ไตรรงค์ไปเที่ยวคลับของเกย์ ได้พบกับนิธิผู้เป็นอาซึ่งเขาเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย เขาชวนไปยุ่งเกี่ยวกับนิธิอีก ต่อมาไตรรงค์ไปเที่ยวแพ อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ชารากับชงภักดี

ตามไปที่หลัง ตอนกลางคืนไตรรงค์มีได้จะต้องตัวชาราสีงนอนหันหลังให้ คนทั้งสองมีปากเสียงกัน ชาราสักพักไตรรงค์ว่าเขาไม่รักเธอจริง ชาราสลุนพลันเก็บเสื้อผ้ากลับกรุงเทพ คืนหนึ่งตอนดึกชาราสไปหาชงภักดีถึงห้องชุดของเขา เล่าเรื่องการแตกหักระหว่างเธอกับไตรรงค์ให้เขาฟัง ชาราสตกเป็นของชงภักดีในคืนนั้น ชาราสตัดสินใจแต่งงานกับชงภักดีทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอตั้งครรภ์กับไตรรงค์ได้สองสามสัปดาห์แล้ว

ในนวนิยายทั้งสี่เรื่องข้างต้น ผู้เขียนใช้ความเป็นรักร่วมเพศชายมาสร้างเป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้ตัวละครหญิงซึ่งแทบทั้งสิ้นเป็นตัวละครเอก ต้องประสบความล้มเหลวในการใช้ชีวิตคู่ในเมืองต้น ซึ่งคลี่คลายไปได้ด้วยการหย่าร้าง เพื่อเบิกทางให้ตัวละครเหล่านั้นได้เลือกตัวละครเอกฝ่ายชายเป็นคู่ครองที่แท้จริงในเมืองปลาย

ความขัดแย้งแบบหลังเป็นความขัดแย้งของชายรักร่วมเพศกับพฤติกรรมทางเพศของตนโดยที่ตัวละครชายรักร่วมเพศไม่ยอมรับ และต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศโดยหาวิธีการแก้ไขบำบัดด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง ซึ่งในที่สุดก็สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้สำเร็จ หรือมีที่ทว่าสำเร็จ นักเขียนหญิงสร้างนวนิยายสามเรื่องด้วยความขัดแย้งแบบนี้

ในเรื่อง "พิมพิลาป" ไพที่แต่งงานกับหยาดพิรุณ โดยหวังให้เธอช่วยแก้ไขพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน เขาไปรักษาตัวกับจิตแพทย์ วันหนึ่งเขาสามารถมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาได้โดยไม่คาดฝัน ภรรยาดีใจมาก ไพที่ยังคงรักษาตัวกับจิตแพทย์ต่อไปอีกจนกว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่ความเป็นรักต่างเพศอย่างแท้จริง (ดูบทที่ 3 ข้อ 3.2)

ในเรื่อง "แก้วท้อง" หลังจากยุติความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกับบลการ คืนหนึ่งอรจณีไปเที่ยวบาร์ดื่มสุราจนมึนเมา และทดลองมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณี เขาสามารถหลับนอนกับเธอได้เขาพอใจรสชาติรักต่างเพศ ประสบการณ์ทางเพศครั้งนี้ทำให้ความรู้สึกของอรจณีที่มีต่อลินลาแต่เดิมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี (ดูบทที่ 3 ข้อ 3.2)

ในเรื่อง "รูปทอง" ศิษะออกจากบ้านแม่ ไปทดลองใช้ชีวิตคู่กับเรียวข้าวที่อพาร์ทเมนต์ โดยที่ศิษะและหญิงคนรักหวังว่า ความใกล้ชิดและการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงจะทำให้เขาสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ศิษะมีเพศสัมพันธ์กับเรียวข้าวได้ด้วยความร่วมมือของเรียวข้าวและตัวเขา แม่และพี่ชายต่างมีความหวังว่า วันข้างหน้าศิษะจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศได้

ความขัดแย้งทั้งสองแบบที่นักเขียนหญิงนำมาสร้างเป็นโครงเรื่องนวนิยาย แม้รายละเอียดจะแตกต่างกัน แต่ก็มีลักษณะร่วมกันอยู่ประการหนึ่งคือ ท้ายที่สุดตัวละครทั้งผู้หญิงและผู้ชายรักร่วมเพศเอง สามารถเอาชนะความขัดแย้งหรืออุปสรรคนั้นได้ การที่ผู้เขียนนำความเป็นรักร่วมเพศชายมาสร้างเป็นความขัดแย้งของโครงเรื่อง ซึ่งคลี่คลายไปในทางที่ดีเท่ากับเป็นการตอกย้ำว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศชายนั้น ไม่เป็นที่พึงปรารถนาของตัวละคร ทั้งตัวชายรักร่วมเพศเองและตัวละครเอกฝ่ายหญิง ดังนั้นผู้เขียนจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงลีลาชีวิตของชายรักร่วมเพศมากนัก จะกล่าวเฉพาะเท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินเรื่องเท่านั้น

การนำความเป็นรักร่วมเพศชายมาสร้างเป็นจุดสุดยอด ซึ่งเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของโครงเรื่องนวนิยาย คือทางออกในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศของผู้เขียนนวนิยายสองเรื่องได้แก่ "หัวใจที่ต้องไขลาน" และ "ไม้แปลกป่า"

ในนวนิยายเรื่องแรก ชฎา ชมัยพงศ์ อายุยี่สิบสี่ปี เรียนจบชั้นมัธยมปลายจากต่างจังหวัด พ่อเป็นปลัดอำเภอเกษียณอายุแล้ว ครอบครัวของชฎามีอาชีพทอผ้าขาย เมื่อเรียนจบชฎาไปเป็นครูพิเศษโรงเรียนเอกชน ได้ค่าจ้างวันละสิบบาท และอาหารกลางวันหนึ่งมื้อ ชมนาดพี่สาวซึ่งเป็นนักร้องไนท์คลับอยู่ที่กรุงเทพฯ ทนเห็นชฎาถูกเอาเปรียบไม่ได้ จึงพาชฎามาอยู่ด้วย โดยเช่าหอพักชั้นดีแห่งหนึ่ง ชฎาอยู่กับพี่สาวได้ปีกว่าแล้ว และกำลังหางานทำ

ชฎาและชมนาดไปร่วมงานกุศลของชมรมศุภศีลาราม ซึ่งส่องแสงเพื่อนร่วมหอพักให้วุ่นวามชมนาดให้ไปร้องเพลง ชฎารู้จักกับรัมย์ ระวีเรข นักออกแบบชื่อดังและนักโฆษณามือรางวัล ชฎาเริ่มสนใจรัมย์ซึ่งมีบุคลิกสุดดุดา รัมย์ชักชวนชฎาให้ไปถ่ายแบบโฆษณาสินค้า ชฎาได้ถ่ายแบบภาพยนตร์โฆษณาน้ำหอมคู่กับประสค์ศักดิ์ ผู้มีบุคลิกคล้ายผู้หญิง ได้ค่าตัวหนึ่งพันบาท ซึ่งพี่สาวและคนรู้จักเห็นว่าน้อยเกินไป แต่ชฎาชื่นชมรัมย์จึงไม่มองเขาในแง่ร้าย ภาพยนตร์โฆษณาสวยมาก ทำให้รัมย์พึงพอใจ

ชฎาชื่นชมและประทับใจบุคลิกงามสง่า นุ่มนวลและอ่อนโยนของรัมย์ อยากอยู่ใกล้ชิด อยากมองดูเขา อยากฟังเสียงของเขา คราใดที่ไม่เห็นหน้ารัมย์ เธอรู้สึกท้อแท้ ชฎาพยายามระงับความรู้สึกที่มีต่อรัมย์ เพราะเขาเป็นคนชั้นสูง ไม่คู่ควรกับเธอ ชฎาแอบอยาไม่ อยากให้ใครล่วงรู้ความรู้สึกของตนที่มีต่อรัมย์

ชฎาไปร่วมงานศุภศีลารามซึ่งเวียนมาถึงอีกครั้ง เธอแต่งตัวงดงามเป็นพิเศษ โดยหวังว่าจะพบรัมย์ แต่ผิดหวัง ชฎาเศร้าสร้อยและแอบอายุที่เป็นฝ่ายคิดถึงเขาข้างเดียว ชฎาพยายามมองรัมย์ในแง่ร้ายเพื่อลืมเขา เธอฆ่าเวลาโดยไปเรียนพิมพ์ดีดวันละสี่ชั่วโมง ชฎาพบรัมย์ซึ่งแะมาที่ห้องพักของส่องแสง เธอตื่นเต้นดีใจ ในขณะที่รัมย์เอ็นดูเธอเหมือนน้องสาว ชฎาใกล้ชิดสนิทสนมกับรัมย์มากขึ้น ตอนไปเที่ยวพักรับกับพี่สาวพร้อมกับรัมย์และเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ขากลับรัมย์เมาเหล้า จึงต้องนอนค้างคืนที่ห้องพักของชมนาด ชฎาดูแลปรนนิบัติเขาด้วยความห่วงใย เธอกังวลใจแต่ก็รู้สึกอบอุ่น อย่างไรก็ตามคำพูดบางคำแบบผู้หญิงของรัมย์ ทำให้ชฎารู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่ไม่น้อย ชฎาไปฟังพี่สาวร้องเพลงกับรัมย์และเพื่อน ๆ เธอเดินร่ำกับรัมย์ การถูกเนื้อต้องตัวกันทำให้ชฎาอายและประหม่า แต่เธอก็มีความสุข

รัมย์เชิญผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์สี่คนมาดูภาพยนตร์โฆษณาที่ชฎาแสดง ทุกคนพอใจมาก ต่างคนต่างก็อยากได้ตัวเธอไปเป็นนางเอก รัมย์ตั้งค่าตัวชฎาไว้สูงถึงแปดหมื่นบาท ชฎาไปทำงานที่บริษัท ที.ที.ที. ของถมถวิลในตำแหน่งเลขานุการนิ โดยมีส่วนส่องแสงเป็นผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ ชฎามีรายได้โดยไม่ต้องรบกวนพี่สาวซึ่งกำลังตกงาน สองเดือนต่อมา ชฎาได้งานแสดงภาพยนตร์ของผู้ประกอบการหญิง ความสัมพันธ์ของชฎากับรัมย์แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ชฎามีความสุขจนลืมคำทัดทานของก้องลูกน้องรัมย์ผู้หวังดีที่ไม่ต้องการให้เธอแสดงภาพยนตร์

ชฎาเซ็นสัญญาแสดงภาพยนตร์ ได้เงินงวดแรกสามหมื่นบาท เหมอบเงินทั้งหมดแก่พี่สาวเพื่อลงทุนเปิดร้านอาหารกับเพื่อน ๆ แต่ขนาดปฏิเสธด้วยความตื่นตันใจ ชฎาเริ่มงานถ่ายทำภาพยนตร์โดยมีรัมย์เป็นคนซ้อมบทให้ และมีใจทองลูกน้องรัมย์เป็นคนแต่งหน้าและแต่งตัว ชฎาแสดงเป็นนางเอกคู่กับเมต มิตรา พระเอกหนุ่มชื่อดังโดยมีครูอำนรรณเป็นผู้กำกับระหว่างการถ่ายทำภาพยนตร์ ประสงค์ศักดิ์ดีนายแบบภาพยนตร์โฆษณากับพัชรารรรณดารานักแสดงมาหารรัมย์ ส่งแสงเพื่อนร่วมหอพักของชฎาซึ่งตามมาที่กองถ่ายทำภาพยนตร์ด้วย พวกเขาทั้งสองไปเลี้ยงอาหาร ส่งแสงบอกชฎาและขนาดว่ารัมย์เป็นคนไม่ดีตามที่คนทั้งคู่เล่าให้เธอฟัง ชฎาโกรธส่งแสงแทนรัมย์

ชฎาต้องไปถ่ายทำภาพยนตร์แถวชานเมือง จนแทบไม่มีเวลาว่าง รรัมย์หายหน้าไป ชฎาจึงไม่มีคนซ้อมบทให้ เธอจึงแสดงได้ไม่ดีเท่าที่ควรต้องถ่ายทำใหม่ ต่อมารัมย์พาชฎาไปซ้อมบทที่สำนักงาน ต่อจากนั้นก็ไปเที่ยวสวนสามพราน รรัมย์บอกชฎาว่าเขาไม่ใช่คนดี คำพูดของเขาจับใจชฎา รรัมย์พาชฎาไปเดินร้านที่ลับมีระดับ ทำให้ชฎามีความสุขมากที่ได้อยู่ใกล้ชิดเขา

ชฎาต้องถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องเดิมเป็นฉากสุดท้าย อำนาจผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์อีกคนหนึ่งทาบตามเธอให้แสดงภาพยนตร์เรื่องใหม่ โดยขอคำตอบจากชฎาในวันปิดกล้อง ชฎาตัดสินใจไม่ได้ หากรัมย์ขอแต่งงานด้วย เธอจะเลิกแสดงภาพยนตร์โดยทำหน้าที่แม่บ้านให้เขาอย่างเดียว ขณะกำลังจะเข้าฉากถ่ายภาพยนตร์ พัชรารรรณมาพบชฎาและบอกความจริงว่ารัมย์เป็นเกย์ และเป็นคนไม่จริงจังกับใคร ชฎาตกใจแทบสิ้นสติ รรัมย์ตามพัชรารรรณมาติด ๆ โดยบอกชฎาว่าทุกสิ่งที่พัชรารรรณพูดเป็นความจริง และเล่าพฤติกรรมทางเพศของตนให้เธอฟัง ชฎาผิดหวังและเสียใจ จึงตัดสินใจแสดงภาพยนตร์กับอำนาจทันทีโดยไม่ลังเลสภาพจิตใจซึ่งแตกสลายของชฎาในขณะนั้นไม่ต่างกับ "หัวใจที่ต้องไขลาน"

ในนวนิยายเรื่องหลัง อัจฉรียา ปัทมวงศ์ ซึ่งมีชื่อเล่นว่าเหลื้อ เป็นลูกคนสุดท้ายของพระยากับคุณหญิงปัทมวงศ์พิสุทธิ์ อัจฉรียามีพี่สาวเจ็ดคนและพี่ชายหนึ่งคน เธอมีอายุยี่สิบแปดปีเรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ ทำงานเป็นวิศวกรของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง มีหน้าที่คุมงานก่อสร้าง อัจฉรียาทำตัวเป็นผู้ชาย เพื่อป้องกันมิให้เพื่อนร่วมงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ลวนลาม ส่วนวิชพัชร พี่ชายซึ่งรูปหล่อ เรียนจบอักษรศาสตร์ เป็นอาจารย์ภาษาไทยในมหาวิทยาลัย มีบุคลิกภาพคล้ายผู้หญิง บุคลิกลักษณะของวิชพัชรและอัจฉรียาทำให้แม่และบรรดาพี่ ๆ วิดกกังวลว่าคนทั้งสองจะเป็นคนผิดเพศ

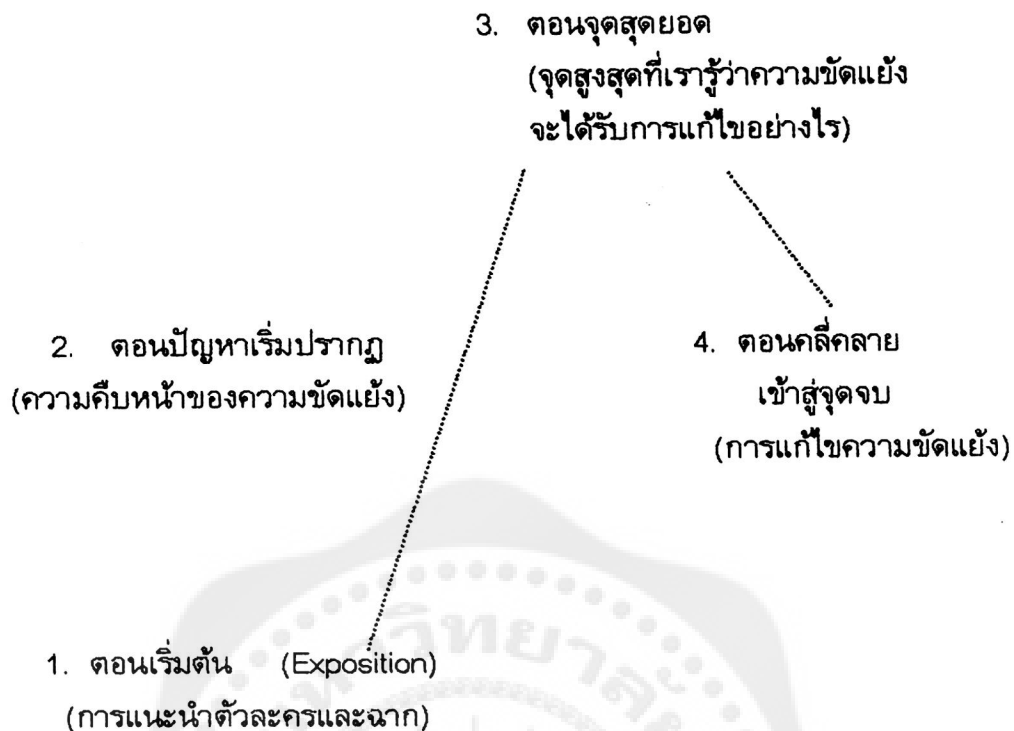
อัจฉรียาทำงานคุมการก่อสร้างคฤหาสน์ของครอบครัวนักธุรกิจ ซึ่งพ่อป่วยเป็นอัมพาต มีลูกชายสองคนคือ เอก โททวิช และลูกสาวหนึ่งคน คือสาวิตรี อัจฉรียาสนิทสนมกับสาวิตรี ทำให้คนใกล้ชิดเข้าใจว่าเธอมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อัจฉรียาพยายามชักนำสาวิตรีให้สนิทสนมกับพี่ชาย เพื่อให้คนในครอบครัวสมหวังที่จะมีทายาทสืบตระกูลปัทมวงศ์ แต่วิชพัชรไม่สนใจ ทำให้อัจฉรียากลางแกล้งใจในตัวพี่ชายว่าอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบงการ ญาติซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านและเติบโตมาพร้อม ๆ กับวิชพัชร

อัจฉรียาขัดใจกับเอกเรื่องการสร้างบ้าน เธอโกรธที่เขาวาดแบ่ง จึงไม่ยอมมุงงานก่อสร้างอีกต่อไป โททวิชกับสาวตรีตามไปขอโทษอัจฉรียาแทนพี่ชายถึงบ้าน อัจฉรียายอมกลับไปดูงานก่อสร้างเคบินปีกไม้ให้โททวิช แต่ไม่ยอมมุงงานก่อสร้างคฤหาสน์ของเอก ขณะที่อัจฉรียาดูแลการก่อสร้างเคบินให้โททวิช เอกตามไปขอโทษอัจฉรียา และขอคำแนะนำเรื่องการวางสายไฟ ทำให้อัจฉรียาหงุดหงิดมาก

เมื่อการมุงงานก่อสร้างเคบินให้โททวิชเสร็จสิ้น เอกตามไปขอรับรองอัจฉรียาถึงบ้านให้ไปมุงงานก่อสร้างคฤหาสน์ต่อ อัจฉรียาดกลงทำตามคำขอรับรองของเอก จำกะเทยเพื่อนสาวตรีซึ่งหลงรักเอกตามไประรานอัจฉรียาถึงที่ก่อสร้าง โททวิชขอแต่งงานกับอัจฉรียา แต่เธอยังไม่ยอมแต่งงาน อยากใช้ชีวิตอิสระ อัจฉรียาใกล้ชิดสนิทสนมกับโททวิชมากขึ้น เมื่ออัจฉรียาพบเอกที่ตึกซึ่งกำลังก่อสร้าง เอกบอกอัจฉรียาไม่ให้ใกล้ชิดกับโททวิชมากนัก อัจฉรียาโกรธเอกมากและคิดว่าเขาขัดขวางเธอมิให้สนิทสนมกับน้องชาย เอกส่งเอกสารโน้ตที่ติดติดจำนองซึ่งพี่สาวของอัจฉรียาจะไปลงทุนทำหมู่บ้านจัดสรรกับอภัยมาให้อัจฉรียา ทำให้พี่สาวของอัจฉรียาไม่ต้องเสียรู้ภัย

บงการให้ญาติผู้ใหญ่มาลู่ขออัจฉรียาจากคุณหญิงปัทมพงศ์พิสุทธิ์ อัจฉรียาปฏิเสธเพราะไม่รักบงการ บงการพยายามเกลี้ยกล่อมอัจฉรียาให้แต่งงานกับตน โดยยื่นข้อเสนอว่าแต่งงาน แล้วจะไม่ก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวของอัจฉรียา ทำให้อัจฉรียาหงุดหงิดมาก วิชพัทธ์พาเรื่องสู่รื้อหญิงคนรักมาแนะนำให้คนในครอบครัวรู้จัก ทุกคนใส่ใจที่เขาไม่ได้เป็นแกย์ เพิ่มพูนวิศวกรรุ่นพี่ซึ่งทำงานที่เดียวกันชวนอัจฉรียาไปเที่ยวกลับชั้นสูงของเกย์ อัจฉรียาเห็นบงการกับโททวิชเดินร่าด้วยกันอย่างอิงแอบแนบชิด เธอจึงรู้ว่าทั้งสองคนเป็นแกย์ อัจฉรียานำเรื่องนี้ไปบอกพี่ชาย คนทั้งสองคุยกันถึงโททวิชและเอก อัจฉรียาเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด เธอสงสารเห็นอกเห็นใจ และซาบซึ้งในความดีของเอกจึงเริ่มผูกมิตรกับเขา

ในบรรดาส่วนประกอบของเรื่องเล่า โครงเรื่องอันเป็นผลสรุปของการกระทำของเรื่อง รวมทั้งคำพูดและพฤติกรรมของตัวละครนั้น ดูเหมือนจะเป็นส่วนประกอบเพียงส่วนเดียวซึ่งมีความสำคัญที่สุด ไมเออร์ส เชฟเฟอร์ (Myers – Shaffer. 2000 : 46) กล่าวว่ารูปแบบสำคัญที่สุดและสามารถทลายสรวงหน้าได้ของโครงเรื่องเรื่องเล่ามีดังนี้

โครงเรื่องของนวนิยาย “หัวใจที่ต้องไขลาน” และ “ไม้แปลกป่า” วิเคราะห์
ตามแผนภูมิของไมเออร์สเฟเฟอร์ข้างต้นได้ดังนี้

โครงสร้างโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง “หัวใจที่ต้องไขลาน”

1. ตอนเริ่มต้น : ชฎาหญิงสาวสวยวัยยี่สิบสี่ปีจากต่างจังหวัด เข้ามายู่กรุงเทพฯ กับพี่สาวชื่อชมนาด ซึ่งมีอาชีพเป็นนักร้อง ชฎากำลังหางานทำ

2. ตอนปัญหาเริ่มปรากฏ : ชฎาได้รู้จักกับร็อมย์ชายหนุ่มนักออกแบบและนักโฆษณา ซึ่งมีบุคลิกสุดดุดา ชฎาทำงานเป็นนางแบบโฆษณาให้ร็อมย์ ต่อมาชฎาก็แสดงภาพยนตร์เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงด้วยความช่วยเหลือของร็อมย์ ชฎาหลงรักร็อมย์ ชฎาลังเลใจเรื่องการแสดงภาพยนตร์เรื่องใหม่ หากร็อมย์ขอแต่งงานด้วย เธอจะเลิกอาชีพนี้โดยจะทำหน้าที่เป็นแม่บ้านให้เขาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

3. ตอนจุดสุดยอด : ขณะที่ชฎากำลังถ่ายทำภาพยนตร์ฉากสุดท้าย พ้ชราวรรณดาราภาพยนตร์มาบอกเธอว่าร็อมย์เป็นเกย์ ร็อมย์ตามมาพบชฎาในเวลาไล่เลี่ยกัน แล้วบอกว่าเขาเป็นเกย์และเป็นคนเบื่อง่าย จึงแต่งงานกับชฎาไม่ได้

4. ตอนคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ : ชฎาผิดหวังในตัวร็อมย์จึงตัดสินใจแสดงภาพยนตร์ต่อไปกับอำนาจผู้กำกับคนใหม่

โครงสร้างโครงเรื่องนวนิยายเรื่อง “ไม้แปลงป่า”

1. ตอนเริ่มต้น : อัจฉรียา ปัทมวงศ์ หญิงสาววัยยี่สิบแปดปี ลูกคนสุดท้ายในจำนวนเก้าคนของพระยาและคุณหญิงปัทมพงศ์พิสุทธ์ อัจฉรียาเรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ ทำงานเป็นวิศวกรคุมงานก่อสร้างของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง

2. ตอนปัญหาเริ่มปรากฏ : อัจฉรียาคุมงานก่อสร้างคฤหาสน์และเคบินปีกไม้ให้ครอบครัวนักธุรกิจ ซึ่งมีลูกสามคนคือ เอก โททวิช และสาวตรี โดยพ่อป่วยเป็นอัมพาต ระหว่างดูแลงานก่อสร้าง อัจฉรียามีเรื่องขัดใจกับเอก เธอไม่ชอบที่เขาอวดแบ่งและไม่รู้จักกาลเทศะ อัจฉรียาสนิทสนมกับสาวตรีและโททวิช โททวิชขอให้อัจฉรียาแต่งงานกับเขา อัจฉรียายังไม่ตัดสินใจ ในขณะที่เดียวกันบนการ ญาติที่เติบโตมาในบ้าน ก็ให้ผู้ใหญ่มาสួขออัจฉรียาเช่นกัน แต่อัจฉรียาปฏิเสธเพราะไม่ได้รักเขา

3. ตอนจุดสุดยอด : อัจฉรียาไปเที่ยวกลับของเกย์กับเพื่อนวิศวกรรุ่นพี่ พบเห็นโททวิชเดินร่ากับบงการอย่างอิงแอบแนบชิด เธอรู้ว่าชายหนุ่มทั้งคู่เป็นเกย์ จึงต้องการแต่งงานกับเธอเพื่อปิดบังพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน โดยเฉพาะโททวิชหลงคิดว่าเธอมีพฤติกรรมรักร่วมเพศอีกด้วย อัจฉรียาเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด

4. ตอนคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ : อัจฉรียาสงสารเห็นใจและเข้าใจเอกซึ่งเคยขัดใจกัน เธอจึงเลิกโกรธเอกและเริ่มทำตัวเป็นมิตรกับเขา

การนำความเป็นรักร่วมเพศมาสร้างเป็นจุดสุดยอดของโครงเรื่องนวนิยาย โดยผู้เขียนต้องสร้างเงื่อนไขของเรื่องไว้เปิดเผยความลับตอนท้าย ทำให้ผู้เขียนไม่ต้องกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศของตัวละครเลยแม้แต่หน่อย ไม่ว่าในตอนต้น หรือตอนกลางเรื่องก็ตาม กลการประพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นทางออกอันแยบยลของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศ

ทางออกของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศทุกทางที่กล่าวมา ไม่พบในภาพสะท้อนของนักเขียนชายแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม แม้ว่าทางออกข้างต้นจะทำให้นักเขียนหญิงสามารถหลีกเลี่ยงที่จะสะท้อนภาพลึกลับชีวิตชายรักร่วมเพศซึ่งตนมีข้อมูลน้อยได้สำเร็จก็จริง ทว่าในที่สุดทางออกดังกล่าวก็กลับกลายเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่หนุนเนื่องให้ความผิวนิยายซึ่งมีอยู่แต่เดิมในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย

1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยในสามรอบทศวรรษ (พ.ศ.2513 – พ.ศ.2543) จำนวนยี่สิบสี่เรื่อง ได้ข้อสรุปซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานว่า นักเขียนหญิงมีทั้งศักยภาพและข้อจำกัดในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศด้านบุคลิกภาพ พฤติกรรมทางเพศ ความรู้สึกทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ ภาษาเฉพาะกลุ่ม และชีวิตสังคม ความเป็นเพศหญิงคืออุปสรรคซึ่งขัดคั้นผู้เขียนเอาไว้มิให้สะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศได้ตามความเป็นจริง นักเขียนหญิงสามารถสะท้อนภาพชีวิตเฉพาะด้านที่ไม่สลับซับซ้อนซึ่งตนพอรู้จัก พอเข้าใจ และมีความรู้อันจำกัดอยู่ภายในขอบเขตของความเป็นเพศหญิงเท่านั้น ส่วนชีวิตด้านละเอียดอ่อน เร้นลับ ซับซ้อน ซึ่งตนไม่รู้จัก ไม่เข้าใจ และ ไม่อาจมีประสบการณ์นั้น นักเขียนหญิงไม่สามารถสะท้อนภาพได้

ศักยภาพและข้อจำกัดทำให้นักเขียนหญิงต้องแสวงหาทางออกในการสะท้อนภาพด้วยการหันเหไปตีแผ่ชีวิตชายรักร่วมเพศด้านอื่น ๆ ซึ่งมีชีลีสชีวิตเฉพาะกลุ่ม การกำหนดบทบาทชายรักร่วมเพศให้เป็นเพียงตัวละครรอง หรือตัวละครประกอบ รวมทั้งการนำพฤติกรรมรักร่วมเพศชายมาใช้เป็นกลการประพันธ์ ทางออกอันแยบยลดังกล่าว ซึ่งดูผิวเผินว่าสามารถทำให้นักเขียนหญิงหลีกเลี่ยงที่จะตีแผ่ชีวิตชายรักร่วมเพศ ซึ่งตนมีข้อมูลไม่เพียงพอได้สำเร็จ แต่ในที่สุดก็กลับกลายเป็นปัจจัยสำคัญร่วมกับศักยภาพและข้อจำกัดอันมีอยู่แต่เดิมส่งผลให้ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศซ้ำซากขาดความหลากหลาย มีลักษณะซ้ำแบบ ผิวเผิน เลื่อนราง พร่ำมัว ปราศจากสีสันบรรยากาศของชีลีสชีวิตแบบรักร่วมเพศ และคลาดเคลื่อนกับความเป็นจริง ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศของนักเขียนหญิงซึ่งมิใช่ภาพจำลองชีวิตที่แท้จริง ทว่างดงามและอปลักษณ์กว่าความเป็นจริงนั้น จึงมีคุณค่าน้อยด้านการเลียนแบบชีวิตมนุษย์ และไม่สามารถทำให้ผู้อ่านนวนิยายรู้จักและเข้าใจชีวิตมนุษย์กลุ่มนี้อันเป็นชนกลุ่มน้อยของสังคมได้อย่างถ่องแท้

2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยบ่งชี้ว่า รักร่วมเพศชายเป็นพฤติกรรมทางเพศอันเร้นลับซับซ้อน และละเอียดอ่อน ซึ่งนักเขียนหญิงไม่สามารถสะท้อนภาพได้ตรงกับความเป็นจริง เพราะไม่อาจมีประสบการณ์ชีวิตด้านนี้ หากเปรียบกับนักเขียนชายซึ่งแทบทั้งล้วนจะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นับว่านักเขียนหญิงเสียเปรียบอยู่มากทีเดียว เนื่องจากตนมีแหล่งวัตถุดิบในการประพันธ์นวนิยายอย่างจำกัดโดยได้จากการศึกษาค้นคว้าเพียงแหล่งเดียว ซึ่งย่อมไม่เพียงพออย่างแน่นอนในการสะท้อนภาพคนกลุ่มนี้

อันที่จริง วัตถุประสงค์ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเพียงอย่างเดียว ก็ทำให้นักเขียนหญิงสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศได้เกือบจะสมบูรณ์เท่านั้นนักเขียนชาย แม้จะบกพร่องในบางด้าน หากนักเขียนหญิงมีความรู้เรื่องชีวิตชายรักร่วมเพศอย่างกว้างขวาง ลึกซึ้ง ถูกต้อง และแม่นยำ แต่ความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงระหว่างภาพสะท้อนของนักเขียนหญิงกับของนักเขียนชายที่พบในการวิจัย สาเหตุหนึ่งเกิดจากการที่นักเขียนหญิงส่วนใหญ่มิได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลด้านชีวิตชายรักร่วมเพศ อย่างนักเขียนที่ดีพึงกระทำ อย่างไรก็ตามนักเขียนหญิงจำนวนหนึ่งคือ กฤษณา อโศกสิน สุวรรณี สุคนธา และ กันยมาสา ได้ชวนชวนศึกษาค้นคว้าความรู้เรื่องชีวิตชายรักร่วมเพศไว้อย่างละเอียดลออพอสมควร ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศบางภาพของนักเขียนทั้งสามจึงลึกซึ้งและคมชัดกว่าภาพสะท้อนของนักเขียนหญิงคนอื่น ๆ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า อุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งของนักเขียนหญิงในการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ นอกจากข้อจำกัดทางเพศตามธรรมชาติแล้วก็คือ การขาดการศึกษาค้นคว้าข้อมูลด้านชีวิตชายรักร่วมเพศอย่างจริงจังนั่นเอง

แม้แต่นักเขียนชาย ซึ่งส่วนใหญ่มีประสบการณ์ด้านรักร่วมเพศเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ก็ยังต้องศึกษาค้นคว้าหาความรู้เรื่องชีวิตมนุษย์ด้านนี้อยู่ดี ดังภาพสะท้อนที่นำมาศึกษาวิเคราะห์ไว้ในงานวิจัย นักเขียนที่สามารถสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศได้เหมือนจริง ซึ่งถือว่าประสบความสำเร็จในการประพันธ์นวนิยายแนวนี้ ควรมีคุณสมบัติสำคัญสามประการคือ หนึ่งมีความสามารถด้านการประพันธ์ สองมีความรู้เรื่องรักร่วมเพศชายอย่างกว้างขวาง ลึกซึ้ง และถูกต้องแม่นยำ และสามมีประสบการณ์ชีวิตรักร่วมเพศชายอย่างโชกโชน คุณสมบัติสองประการแรก นักเขียนทั้งสองเพศย่อมสร้างและบ่มเพาะขึ้นได้เท่าเทียมกัน แต่คุณสมบัติประการสุดท้าย มิได้ก็แต่เฉพาะนักเขียนชายเพศเดียวเท่านั้น

3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นเพียงกรณีหนึ่งของการศึกษาวรรณคดีแง่การเลียนแบบชีวิตมนุษย์ ซึ่งเน้นประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักประพันธ์กับการสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ในงานประพันธ์ การศึกษาวรรณคดีตามแนวทางดังกล่าว นอกจากเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นเพศหญิงของนักเขียนนวนิยายกับการสะท้อนภาพชายรักร่วมเพศ ซึ่งศึกษาไว้แล้วในงานวิจัยนี้ ยังสามารถกระทำต่อไปได้อีก โดยอาจศึกษาภาพสะท้อนชีวิตมนุษย์ภาพอื่น ๆ ในวรรณกรรมบันเทิงคดี ของนักเขียนเพศใดเพศหนึ่ง โดยมุ่งศึกษาเปรียบเทียบว่า ความแตกต่างทางเพศของนักเขียนมีอิทธิพลต่อการสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ภาพนั้น ๆ หรือไม่ อย่างไร

อนึ่ง เนื่องจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเขียนกับการสะท้อนภาพชีวิตมนุษย์ในวรรณกรรมนั้น เป็นขั้นตอนเบื้องต้นของวิธีการเข้าถึงวรรณคดีโดยอาศัยเพศสภาพ (gender as an approach to literature) อันเป็นการศึกษาวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีวรรณคดีที่มนุษย์เพศชายและเพศหญิงของแต่ละวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นทั้งผู้ประพันธ์ ผู้อ่าน และผู้แปลความหมายงานประพันธ์ โดยยึดถือแนวคิดสำคัญว่า (goodman. 1996 : vii) วิธีทางในการมอง

และการวาดภาพบุคคลหรือการแทนสถานการณ์ต่าง ๆ ในวรรณกรรม ขึ้นอยู่กับเพศสภาพของนักประพันธ์ ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าซึ่งน่าจะกระทำได้สืบเนื่องจากงานวิจัยนี้ ก็คือศึกษาอิทธิพลของเพศสภาพของกวีหรือนักประพันธ์ที่มีต่อการสร้างสรรค์งานประพันธ์ด้าน เนื้อหา รูปแบบ กลการประพันธ์และท่วงทำนองภาษา รวมทั้งการศึกษอิทธิพลของเพศสภาพของผู้อ่านที่มีต่อการอ่านและการแปลความหมาย อันเป็นการเสพงานประพันธ์ด้วย

บรรณานุกรม

- กันยามาส (นามแฝง). (2543). **นกปากแตงกวา**. กรุงเทพฯ : เพื่อนดี.
- _____. (2540). **รักไร้อันดับ**. กรุงเทพฯ : กรุงเทพฯ.
- _____. (2543). **หัวใจไร้สังกัด**. กรุงเทพฯ : โชคชัยเทเวศร์.
- กิจจา บุรานนท์. (ม.ป.ป.) **อิสระและอนัตตา**. กรุงเทพฯ : คอมนโชนจำกัด.
- กิตติ ชนา. (2525). **ทางสายที่สาม**. กรุงเทพฯ : วรรณกรรมเพื่อชีวิต.
- กฤษณา อโศกสิน. (2532). **รูปทอง**. กรุงเทพฯ : โชคชัยเทเวศร์.
- _____. (2516). **บัลลังก์ใบบัว**. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- _____. (2537). **ประตูที่ปิดตาย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- โกสินทร์ แจ่มเพชรรัตน์. (2542 มีนาคม). **โลกและโรคของเกย์**. IMAGE. 12 (3) : 118.
- ซอลัดดา (นามแฝง). (2524). **น้ำตาลไหม้**. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา.
- ชูวงศ์ ฉายะจินดา. (2542). **เกสรหน้ายแมลง**. กรุงเทพฯ : เพื่อนดี.
- ทมนันตี. (นามแฝง). (2531). **ใบไม้ที่ปลิดปลิว**. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- ณรงค์ จันทรเรือง. (2538). **พิมพ์ลาย**. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.
- ภาดา (นามแฝง). (2543). **เส้นทางที่ว่างเปล่า**. กรุงเทพฯ : ดับเบิลนายน์.
- มธุริน อาร์ม สมิตี. (2543). **นกแปลกฟ้า**. กรุงเทพฯ : ดับเบิลนายน์.
- วริน เวโรจน์. (2536). **เทพบุตรประเภทสอง**. กรุงเทพฯ : ธรรมชาติ.
- ลดาวลย์ (นามแฝง). (2519). **เครื่องแบบสีขาว**. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- ว. วินิจฉัยกุล. (2538). **เพลงพราหมณ์**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.
- วรางค์. (นามแฝง). (2531). **ทะเลหวาน**. กรุงเทพฯ : ดับเบิลนายน์.
- วิสรณีย์ นาค. (2543). **เสียงเพรียกจากขี้กิ้งกือ**. กรุงเทพฯ : ดับเบิลนายน์.
- วิวัฒน์ กนกนุเคราะห์. (2540). **ซากดอกไม้**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.
- ศรีฟ้า ลดาวลย์. (2530). **คนกลางเมือง**. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- ศักดิ์สิทธิ์ ภัคดีสยาม. (2543). **เครือข่ายความรู้เรื่องเกย์กับเลสเบี้ยน**. กรุงเทพฯ : ไพบูลย์ภูมิแสน.
- สีฟ้า (นามแฝง). (2538). **เก้าอี้ทอง**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.
- สุภาว เทวกุล. (2527). **มนุษย์**. กรุงเทพฯ : โชคชัยเทเวศร์.
- _____. (2523). **ไม้แปลกป่า**. กรุงเทพฯ : โชคชัยเทเวศร์.
- _____. (2523). **หัวใจที่ต้องไขลาน**. กรุงเทพฯ : โชคชัยเทเวศร์.
- สุวรรณ สุคนธา. (2540). **ฝันสีรุ้ง**. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- _____. (2522). **มายา**. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.

- สุวรรณี สุนทรา. (2516). **ลูกรัก**. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- _____. (2517). **สร้อยสาวท**. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- อาทิตย์ สุรทิน. (2522). **ที่นี่ไม่มีสวรรค์**. กรุงเทพฯ : เอส. เค. พับลิชชิ่ง.
- _____. (2528). **วิมานเมฆ**. กรุงเทพฯ : มหาชัย.
- Bayer, Ronald. (1981). **Homosexuality and American psychiatry**. New York : Basic Book Inc.
- Cory, Donald Webster and Le Roy, John P. (1963). **The homosexual and his society : a view from within**. New York : The citadel Press.
- Cochros, Harvey L., Jean S. & Fischer Joel. (1986). **Helping the sexually oppressed**. New Jersey : Prentice - Hall.
- Hyde, Janet Shibley. (1994). **Understanding human sexuality**. 5 th ed. New York : McGraw – Hall.
- Kilmann, Peter R. (1945). **Human sexuality in contemporary life**. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Moore, Susan and Rosenthal, Dorun. (1993). **Sexuality in adolescence**. London : Routledge.
- Myers Shaffer, Christina. (2000). **The principles of literature : a guide for readers and writers**. New York : Barron's Educational Series.
- Santrock, John W. (1996). **Adolescence : an introduction**. 6 th ed. Dubuque IA : Time Miron Higher Education group.
- Westwood. Gordon. (1953). **Society and the homosexual**. New York : E. P. Dutton.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นายสมเกียรติ คู่ทวีกุล
 วันเดือนปีเกิด 1 พฤษภาคม 2494
 สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 247/122 ซอย 25/10 หมู่บ้านสัมมากร ถนนสุขาภิบาล 3
 เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร 10240
 ตำแหน่งหน้าที่การงาน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
 สถานที่ทำงานปัจจุบัน ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
 คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 สุขุมวิท 23 กรุงเทพมหานคร 10110
 ประวัติการศึกษา
 พ.ศ. 2516 อักษรศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) มหาวิทยาลัยศิลปากร
 พ.ศ. 2518 คุรุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

